BANA HAYATI YAŞANIR KILAN BAZI ŞEYLER

ÇEVİREN: AVİ PARDO

JOSHUA MOHR

"Mohr'un alışılmadık ve ayrıksı tarzı bir Beat yazarınınki kadar *cool*."

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Joshua Mohr

1976 doğumlu Amerikalı yazar, University of San Francisco Güzel Sanatlar Bölümü'nden mezundur ve yine aynı bölümde yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir. New York Times Best Seller *Termite Parade*, *Damascus* ve *Fight Song*: *A Novel* adlı üç romanı daha olan Joshua Mohr'un kısa öykü ve denemeleri *The New York Times Book Review*, *7x7*, the *Bay Guardian*, *ZYZZYVA*, *The Rumpus* gibi mecralarda yayınlanmıştır.

Bana Hayatı Yaşanır Kılan Bazı Şeyler
Joshua Mohr

Özgün Künye
Some Things That Meant The World to me
Copyright © Joshua Mohr, 2009

AYLAK KİTAP
© Her hakkı mahfuzdur.

Çeviren: Avi Pardo
Grafik Tasarım: Özge Kılıç

1. Baskı, Mart 2014
Aylak Kitap: 40
ISBN: 978-605-4972-02-9

AYLAK KİTAP
Caferağa Mh. Nailbey Sk.
Umut İşhanı No: 15
Daire: 8 Kadıköy / İstanbul
Sertifika No: 22806
Tel: 0 216 345 40 69 (pbx)
Faks: 0 216 345 40 68

Baskı
Deniz Ofset: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok/403
Topkapı-İstanbul Tel: 0212 613 30 06
Sertifika No: 29652

www.aylakkitap.com
aylakkitap@aylakkitap.com

BANA HAYATI YAŞANIR KILAN BAZI ŞEYLER

JOSHUA MOHR

ÇEVİREN: AVİ PARDO

aylak

"Bu kâbuslardan kurtulmak çok viski gerektirir."
Tom Waits

GÜNÜN KAHRAMANI

Bir fahişenin hayatını kurtardığım geceyle böbürlenmek isterim. Size ona yardım ederken dünyadaki diğer her şeyin ne kadar sessiz olduğunu anlatmak isterim. San Francisco. 2007 sonu. Bütünüyle siyaha boyalı Damascus'ta içiyordum –yerler, duvarlar ve tavan. Bütün bu karanlıkla kuşatılmış olmanın zamanı yavaşlatan bir etkisi vardı, uzayda gezinen dışlanmış bir astronot misali. Diğer gecelerden pek farkı olmayan bir Çarşamba gecesiydi, fakat hayatım böyle işliyordu zaten; her şey sıradan görünür, sonra zehirlenirdi.

Başka şeyler de anlatacağım size. Geçmişten söz edeceğiz: sürüklenen evden, annemden, Letch'den, çöl engereklerinden, Dr. Çubuk Makarna'dan. Bunlardan kaçış yok.

Ben, Rhonda, kahraman.

Dünyayı kayıtsız bir şekilde görmemi sağlamak için ilaçlara, doktorlara ve sözcüklere daldırıp çıkardılar beni. Fakat görmedim. Hâlâ görmüyorum.

Öyleyse dinleyin beni.

Bir kez daha işsizdim fakat Damascus'un barmeni bir zamanlar benim aşçı yamağı olarak çalıştığım restoranda çalışmıştı, bu yüzden bedava içmeme izin veriyordu. Gece on gibi içeri süzülüp bana sıcak bir bira ısmarlamayı teklif eden melon şapkalı bir adamın yanına oturdum. Teklifini kabul ettim; "Çocuk bezi giyiyorum," dedi ve gülümsedi; dişleri donmuş zencefil gazozunu andırıyordu.

Adı Vern idi. Beni daha önce onunla tanıştırmaya çalışmışlardı, fakat hiç birinde bilinci yerinde değildi, "Birlik komutanınla bu şekilde konuşamazsın!" gibisinden bir şeyler haykırıyordu.

Sıcak bira içiyordu çünkü soğuk bira kadim dişlerini sızlatıyordu. Favori markası Michelop'tu ve Damascus'un barmenleri Vern için sıcak bira stoklamayı ihmal etmezlerdi.

"Çocuk bezine ne gerek var?" dedim, ellerime o aşina vızıltı yayılırken. Bazen ellerimin birer marakas oldukları duygusuna kapılırdım; içleri oyulmuş, derinin içinde sıçrayan şeyler.

"İnsan her şeye hazırlıklı olmalı" dedi Vern ve sıcak biraların parasını ödedi. "Savaş gibi." Melon şapkasını çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. Yetmiş vardı Vern. Keldi. Başındaki kıl eksiliğini kaşlarıyla telafi ediyordu; palabıyık gibi dökülen gür ve kıvrımlı kıl tutamları.

Barmen biraları tezgâha bırakıp başka birinin siparişini almaya gitti.

"Benim çocuk bezimle bir sorunun mu var evlat?" dedi Vern.

Daha geçen hafta Dead Kennedys tişörtü giyiyor diye bir çocuğun yüzüne sıcak bira tükürüşüne tanık olmuştum. "Bunun bir grup adı olduğunu biliyorum" dedi Vern ona, "fakat o ölü Kennedy kardeşler ülkemizi kurtarabilirlerdi. Şimdi bir bok kovanında yaşıyoruz." Sonra da tükürmüştü. Adam Vern'den muhtemelen kırk yaş daha gençti, fakat hiçbir şey yapmadı, cevap bile vermedi. Gözlerinden birayı silip uzaklaştı. O da, bizim gibi, Vern'in bu şekilde davranacak kadar kaçık olduğuna göre insanları yere sermenin kurnaz yollarını bildiğini varsaymıştı.

Ellerim fiziksel olarak titremiyordu, bu yüzden marakas benzetmesi o kadar da yerinde olmayabilir. Daha çok mikrodalga fırına sokulmuş, içindeki taneler patlarken öfkeli bir biçimde şişen mısır buğdayı torbalarıydılar belki. Dr. Çubuk Makarna ellerimdeki vızıltının bozukluklarımdan kaynaklandığını söylerdi. *Dissosiyatif füg*'den mustariptim. *Depersonalizasyon'dan* mustariptim, fakat o ad bana her zaman sahte gelmiştir. Tam tersi doğru değil miydi? Kendime yabancılaşmamıştım. Daha çok hissediyordum, marakaslarımın kıvranmadığı ve sarsılmadığı bir saatim bile geçmiyordu.

Vern benden yanıt bekliyordu ve bir şey demeyeceğimi idrak

edince, "Aferin, sen uslu bir çocuksun" dedi, kendini şaplaklayıp sıcak birasını aramızda tutarak. Şişemi uzatıp şişesine dokundurdum.

"Geyik ne kadar yaşlıysa" dedi, "boynuzları o kadar sert olur."

İçtik.

Gözleri boş boş bakmaya başladı ve çenesi sarktı.

"İyi misin?" dedim.

Vern uzun ve keçemsi kaşını kaldırdı ve birkaç saniye soruma yanıt vermedi. "Şimdi iyiyim. Bak," dedi ve pantolonunun ağını işaret etti. "Sızıntı yok."

Onunla ya da öfkesiyle ya da bana Letch'i hatırlatan iyi ve kötü tavırlarıyla daha fazla oturmak istemedim. Ona sıcak bira için teşekkür edip sigara içmek için dışarı çıktım.

Sigaradan henüz iki duman çekmiştim ki az ileriden gelen boğuk öğürme seslerini duydum, belki yirmi adım ötede. İki kişi gördüm, bir erkek sesinin bir şeyler söylediğini duydum fakat ne dediğini çıkaramadım.

"Her şey yolunda mı?" dedim.

Boğulma sesleri devam etti.

Kadın, "Lütfen" dedi.

"İyi misin?" dedim.

Adam, "Sen işine bak" dedi ve kadına duyamadığım bir şey fısıldadı.

Kadın yalvarmayı kesti.

Marakaslarım çirkin bir sallanma nöbetine tutulmuştu.

Sokakta bir aşağı bir yukarı bakındım, çifte doğru birkaç adım attım ve oluklu garaj kapısına fırlatılan ağırlığın sert sesini duydum. Adamın silueti kadını büyük bir gürültü çıkaran metal kapıya çarpıyordu, bir kez, iki kez, üç kez, dört kez. Sonra elini geriye atıp kadını tokatladı ve kadın kaldırıma yığıldı. Adam ayakta durmaya devam ediyordu, kadının üstüne eğilip tekrar gırtlağına yapıştı. Kadının başını kaldırıp salladıktan sonra betona çarptı.

"Yeter!" dedim.

Ona doğru koştum. Kadını boğmaya devam ediyordu. Ben

koşmaya devam ettim, o kadını boğmaya devam etti, ve oradaydım. Onlarla birlikteydim. Kadınla birlikte. İşte o anda, üçümüz o şaşkın sessizliğin girdabına yakalanmışken, dünya hacmini yitirdi. Oradaydık. Soluyarak. Boğuşarak. Normal insan sesleri çıkarıyorduk, fakat hiçbirini duymuyordum, çünkü ona yardım ediyordum.

Adamın yanağına bir yumruk attım ve yere yığıldı. Hemen ayağa fırlayıp koşarak uzaklaştı.

"İyi misin?" dedim ve gözlerini hayatımda gördüğüm herkesten daha yavaş kırptı, on yıllarca süren tahrip edici bir uykudan sonra komadan çıkan biri gibi. Gıcırdayan körelmiş göz kapakları yeni ışığa, bu yeni dünyaya uyum sağlama çabasıyla sıçradı. Gözlerini kırpmaya devam etti ve ona Damascus'a gidip polis çağırmasını önerdim. Başını salladı, bir başka yeni hareket, yıllardır donmuş olan boynunu sınama hareketi. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordum ve bir kez daha başını salladı. "Güvendesin," dedim ve adamın peşine düştüm. Ona yetiştiğim taktirde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmamasına ve günde bir paket sigara içmeme rağmen hızlı koşuyordum, olimpiyat hızında. Adrenalini, annelerin çocukların bacaklarının üstünden arabaları kaldırmasını mümkün kılan zehri hissederek arayı kapatmaya başladım. Adrenalinin intikam arzusuyla, bu adamın yaptığının cezasını çekmesi arzusuyla kanımda yuvarlanmakta olduğunu hissedebiliyordum. Ona bu şekilde davranamazdı; insanlar başkalarına canlarının çektiği korkunçlukta davranamazlardı. Letch'in bu dersi öğrenmesini sağlamıştım, şimdi de bu herife öğretecektim. Aramızda bir adım mesafe kalınca üstüne atladım, kollarımı beline dolayıp onu yere çektim. Birlikte kaldırıma yuvarlandık.

Onu saçından kavradım. Kolumu geri çektim. Mikrodalgalık mısır buğdayı torbalarımı yüzüne indirmeye hazırdım. Fakat yumruğumu ağzının üstüne indiremeden o bana bir tane çaktı. Sert. Solaktı ve evlilik yüzüğü burnumu yardı. Taşlı bir yüzük olmalıydı çünkü çivi gibi keskin bir şey tenimi deldi. Burnumdan kan akıyordu. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım. Bir

yumruk daha attı. Yere yığıldım. Tekmeledi beni. Kaburgalarımı ve yüzümü. Atı kez. Beni orada bıraktı.

Ben, Rhonda, bara doğru topallıyordum. Burnumu silmek için çöpten bir gazete çektim, ön sayfayı kana buladım, Başkan Bush'un fotoğrafı; başka bir şaşkın ifade yayıldı yüzüne. Gazeteyi yuvarlayıp çöpe fırlattım, yana devrilmiş bir trafik konisinin yanına. Plastik turuncu renkte kabak fenerlerle dolu bir alışveriş arabasını itmekte olan bir evsizin yanından sendeleyerek geçtim; alışveriş arabasının önüne üstünde *Birleşik Zenci Pizza Fonuna Bağışta Bulunun* yazılı bir levha asmıştı.

Damascus'a girdiğimde barda müthiş bir alkış koptu. Herkes kadehini bana doğru kaldırdı.

"Günün kahramanı!" diye haykırdı, barmen dostum.

Adı Karla olan fahişe barda oturuyordu, yanındaki tabureyi okşadı. Kırk yaşlarındaydı. Yüzünde o kadar çok makyaj vardı ki yanaklarına tekrar tekrar kavrulmuş fasulye sürmüş gibi görünüyordu. Az önce yaşadıklarına rağmen hayli sakin görünüyordu. Annem de dayak yedikten sonra oldukça sakin görünürdü. Karla'nın sol gözünün altı şişmişti. Alnında küçük bir yarık vardı. Ne kadar tekrar tekrar kavrulmuş fasulye sürerse sürsün onları gizleyemezdi.

"Kahramanım" dedi. "Sana bir içki ısmarlamama izin ver."

Gözlerini komadan çıkmış gibi kırpmıyordu artık. "Polise haber verdin mi?"

"Polise ihtiyacımız yok."

"Polise ihtiyacımız var."

"Unut gitsin. Birer içki içelim."

Oturdum. Yüzümü inceledi. Sokak lambasının altında, bir arabanın yan aynasında yüzümdeki zararı çoktan incelemiştim; burnumdaki kesikten, yanağımın ve çenemin derisinin sıyrılmış olduğundan, gözümün etrafındaki mor halkadan haberim vardı. Tuhaf olan şuydu ki Karla benim yaralarımla kendi yaralarından daha ilgili görünüyordu. Parmağının ucunu gözümün etrafındaki

mor halkada gezdirdi ve, "Zavallı bebeğim" dedi.

"O kadar kötü değil" dedim, ki doğru değildi. Herif fena benzetmişti beni, fakat o anda hiç acı hissetmiyordum. İnsanlar bana hayranlıkla bakıyorlardı. Yaralarım madalya gibi parlıyorlardı.

Vern hızla yanıma gelip önüme sıcak bir bira koydu, ki birkaç yudum içilmiş gibi duruyordu. "İyi iş çıkardın asker," dedi ve yanıtlamama fırsat vermeden hızla kendi taburesine döndü.

Karla gözlerini devirdi, başını salladı, sonra uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana bir ikramda bulunabilir miyim?"

"Seks mi?"

"Neden olmasın?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Cömert teklifini reddetmiş olmama şaşırmış gibiydi. "Ben her şeyi hallederim, hayatım. Eğitimli bir profesyonelim." Öptü beni. Dudaklarının sızlamakta olan yüzümdeki duygusu yüzünden ne dese yapardım.

Bardaki herkes, toplam on üç kişi, bana içki ısmarlamak istiyordu ve reddedecek değildim tabii ki. Sahne ışıklarını daha önce üstümde hissetmemiştim, şöhretle ilk kez tanışıyordum. Unutmak için giriştiğim bu toplu yarış harikuladeydi. Viskiyi yarının trafik tıkanıklığını göremeyecekmişiz gibi yuvarladık. Müzik dolabından rock and roll parçaları dinledik. Parçalara eşlik ettik. Karla beni fevkalade şaşırtıcı biçimlerde öptü, dilini adem elmamda gezdirdi, günlerdir duş yapmamış olmama rağmen tenimdeki tuzlu alkolik ter tabakasını yaladı. Saat biri geçtiğinde, "Seks yapalım," dedi ve uzun adımlarla Damascus'tan çıktık, kol kola.

Sıcak bir geceydi, San Francisco'da Eylül, pastırma yazı. Yıldızları görebiliyordunuz. Sayıları fazla değildi, fakat hiç yoktan iyiydi.

Karla çarşafları değiştirirken duş yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bana üstü kapalı olarak duş yapmamı söylediğini sezip kabul ettim. Suyun altında bedenimi ve saçımı yıkarken ve kalıp

sabunun arkasında bulduğum diş fırçasıyla dişlerimi fırçalarken başım dönüyordu. Tıraş bile olacaktım, fakat, "içeri girip yaralarını temizlemek istiyorum," dedi buharın ardından.

Karla'nın banyoya girdiğini duymamıştım, onu göremiyordum. Önüme baktım, kamışım büzülmüş, ufacık olmuştu, kılların altında zor seçiliyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedim.

"Tasalanma. Kilometrelerce yarak yemişliğim var."

"Sadece uyusak?"

"Neden?"

"Kendimi pek... muktedir hissetmiyorum."

"Endişe edecek bir şey yok" dedi. "Duvarlara nişan al yeter."

"Fakat ben–"

"Korumak zorunda olduğum bir ünüm var benim."

"Fakat–"

"Şışş," dedi, bana duştan çıkmamı söyleyerek. Perdeyi açtığında elinde açık bir havluyla karşımda duruyordu, bir anne gibi. Beni kuruladı. Bedenimde yılan gibi dolanan havlunun duygusu olağanüstüydü. Karla bacaklarımdan başlayıp yukarı doğru çıktı. "Arkanı dön," dedi. Sırtımı ve kollarımı kuruladıktan sonra havluyu başıma türban tarzında bağladı. Ağırlığı başımı düz tutmamı zorlaştırıyordu.

Karla pamuk yumaklarını oksijenli suya batırıp yüzümdeki ve kollarımdaki morlukların üstünde gezdirdi. Gülümsedim.

"Güzel bir his mi?" diye sordu.

"Dünyadaki her şeyden daha güzel."

Gülümsedim yine. Yüzümü pamuk yumaklarıyla silen ellerinin duygusu harikuladeydi. O denli gevşedim ki başım öne sarktı ve türban çözülüp yere düştü.

Yirmi dakika sonra birlikte yatak odasına girdik. Karla soyundu; sırtının ortasında kuyruk sokumuna kadar inen bir dövme vardı. Bir Maya sütunu olduğunu söyledi, üst üste istiflenmiş taşlar,

tamamı siyah renkte çizilmiş. "Omurgamı onarttım" dedi, kocasının ona yaptıklarından sonra başka çaresi kalmadığını söyledi.

"Ne oldu?"

"Bana o şekilde davranmış olması yeterince kötü zaten. Bunu düşünerek canlı tutmayacağım artık." Işığı söndürüp yatağa girdi, beni yanağımdan öptü.

Onunla yatakta olmanın harikulade olduğunu söyleyebilirim size, o adamdan yediğim her tekmeye ve yumruğa değerdi. Midem bulanıyordu, yüzüm sızlıyordu ve kaburgalarım beni öldürüyordu, ama mutluydum. Bunu anlayabiliyor musunuz? Koltuğunun altına kıvrılıp derin bir uykuya daldım, burnum göğsünün ucuna değiyordu neredeyse, sıcaklığının içine kıvrıldım ve mükemmeldi, parmaklarıyla ensemi kaşıyışı falan. Bizi bir tabuta koyup üstümüzü toprakla örtseler umurumda olmazdı.

KENDİNİ SEV, RHONDA

Letch bana sıfırdan Bloody Maria yapmayı öğretti. Tekila, Tabasko, domates suyu, limon suyu, Worcestershire, karaturp, tuz ve biber.

"İçine taşaklarını kat," dedi Letch. Bana ettiği babalık bu cümleden ibaretti, şunun dışında; bana kendimi sevmeyi öğretiyordu. Bundan ilk kez söz ettiğinde bacaklarının arasında mastürbasyon hareketi yapmıştı, bir aşağı bir yukarı, aşırı yavaş.

"Kendimi nasıl severim?" diye sordum.

"Bunu hızlı yap," dedi.

Letch annemin son erkek arkadaşıydı çünkü dediğine göre aptal sarışın adıydı ve "İbne misin Rhonda?" ve "Bana bir Bloody Maria daha yap Rhonda," dediğinde kast ettiği gibi ben aptal sarışının tekiydim. Erkek çocuğu olduğum için bana kız adıyla hitap etmesinden hoşnut değildim ve saçım siyahtı, fakat Letch sert bir herifti, bu yüzden bu Rhonda meselesini sineye çekiyordum.

Mutfağa girdiğimde Letch bir çanak Lucky Charms yiyordu, evin durumundan şikayet etmeye başladı. "Hayvan değiliz biz," dedi. "Bu evi temiz tutamaz mısın?"

"Affedersin" dedim, annemin eve dönmesinin bu kez ne kadar süreceğini merak ederek. Bu ortalıktan kaybolma numarasını son zamanlarda giderek daha sık yapar olmuştu, pizza ısmarlayacak para bile bırakmadan birkaç gün yok oluyordu. En kötüsüyse eve döndüğünde sergilediği tavırdı, evin içinde onu izlememe sinir oluyordu.

"Annenin yokluğunda hayatın senin için zor olduğunu biliyorum, fakat yakında döner," dedi Letch. "O zamana kadar evin temizliğinden sen sorumlusun. Bana bir içki yap."

Letch, Luck Charms çanağına döndü, kocaman ağzına kaşık kaşık *sarı baklavalar, mor at nalları* doldurmaya devam etti.

"İbneler saçını böyle kestirir Rhonda," dedi.

Berberde beyaz kot pantolon giymiş güzel sarışın bir kadından başka kimse yoktu. Saçı oldukça havalıydı, uzay-çağı tarzında. Benden fazla yaşlı görünmüyordu.

Salonda klima yoktu ve dışarısı kırk dereceydi. Arizona'da Temmuz.

"Bu çocuğun tımarlanmaya ihtiyacı var," dedi Letch ona, elinde Bloody Maria bardağıyla. "Bu dağınıklığı toparlayabilir misin?"

Kızdan bir yanıt beklemeden uzaklaştı. Üstüne dergilerin yayılmış olduğu banka uzandı, kokteylini yere koydu ve gözlerini kapattı. "Mısır sosisi yemekte olan bir ibne gibi terliyorum!" diye sızlandı, fakat kendi kendine konuşuyor gibiydi. Letch el yordamıyla Bloody Maria'sını buldu ve ağzına birkaç parça buz atıp çiğnedi.

Kız hafifçe güldü ve bana öyle bir bakış attı ki karnının ağrıdığını düşündüm. "Gel kovboy," dedi ve beni gri koltuğa oturtup gri bir önlük bağladı. Saçıma su püskürttükten sonra geriye doğru taradı, buklelerim önüme düşecek kadar ıslanmıştı. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Kendimi toparlamak istiyorum," dedim.

Kıkırdadı.

Yüzümün etrafından birkaç santim uzunluğunda bukleler uçuşup yere düştü. İçeride müzik çalmıyordu, makasın şakırtısı kulaklarıma çok yüksek geliyordu. Letch bankta uyuyordu.

Aynanın alt köşesine bantlanmış bir kızla oğlan çocuğunun fotoğrafını fark ettim, oğluydu muhtemelen. Çocuk iki yaşında gösteriyordu.

"Bu senin oğlun mu?"

"Bu benim Michael'ım."

"Onu seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum," dedi. "Oğlum o benim."

Nefret ettim oğlundan. Michael'dan nefret ettim. Oğluna duyduğu sevgiden ve Noel kazaklarından nefret ettim. Önlüğün altında elimi pantolonumdan içeri sokup kamışımı sıvazladım. Uyandırmak için sıktım, çimdikledim ve sertleşmeye başlayınca kavradım. Fermuarımı indirip dışarı çıkardım ve kendimi sevdim. Biraz yana büktüm ve kuyruk sokumuma kadar ürperdim. Ne yapmakta olduğumu anlamaması için kaşlarımı çatıp somurtmaya devam ettim.

"Kendimi seviyorum," dedim, aynadan ona acınası ve zorlama bir gülümsemeyle bakarak.

Önlüğün altında neler olduğunu bilmiyordu.

"Gerçekten iyi oldu," dedi, bir adım geri atıp o ana kadar çıkardığı işi hayranlıkla seyrederek.

Önlüğün altında kolum sıçradı. Ağlıyor muydum?

Saçımı kesmeye ara verdi. Güzelim buklelerim gitmişti. Bahriyeli tıraşı yapmıştı. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan Letch uyandı ve yanımıza geldi. "Rhonda'ya ibne saçı yok bundan böyle. Kız bu tıraşa taşaklarını kattı, değil mi?" Elini başımın üstünde gezdirdi.

Aynadan kıza baktım. "Tabii ki seversin onu," dedim. "O senin oğlun."

Küçük taşaklarım ağrıyordu. Kendimi sevmeyi sonlandırmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden tuvalete gittim. Tekrar sertleşmem gerekiyordu, bu yüzden saçımı kesen kızı düşündüm, onu üstünde sadece Noel kazağıyla hayal ettim, bacaklarını açmış bana *seni seviyorum* diyordu, sonra bana üstüne çıkmamı söyledi, ve fantezi, bir an için, o denli gerçekti ki gözlerimi açacak olsam onu altımda görecekmişim gibi geldi bana. Gözlerimi açtım fakat sadece kendimi gördüm, o korkunç aynadaki yansımamı –pantolonum dizlerimin üstüne düşmüş bir vaziyette tuvaletin orta-

sında duruyordum. Utanç vericiydi, bu yüzden kızın bacaklarını açmış beni çağıran görüntüsünü bulmayı umarak gözlerimi kapattım fakat gitmişti, hiçbir şey görmedim ve, "Tabii ki seversin onu, tabii ki seversin onu, tabii ki seversin onu," diye bağırdım ve yaklaşmakta olduğumu hissettim. Letch ile kız bağırdığımı duymuş olmalıydılar çünkü kapıya dayandılar, Letch kapıyı açmamı söyledi, fakat bu anı benden çalamayacaktı, kapıyı kıramazdı, bu yüzden kendimi güvende hissetim ve "Tabii ki seversin onu, tabii ki seversin onu, öz oğlunu tabii ki seversin!" diye bağırmaya devam ettim. Letch kapıyı yumrukluyor, kız ona sakin olmasını söylüyordu *–bunun bir yararı olacağını sanmıyorum–* sonra bana seslendi, içeri girmesine izin vermem için dil dökmeye başladı, fakat bu daha da yüksek sesle bağırmama neden oldu, "Tabii ki seversin öz oğlunu!", ve içimde bir yerde annemin dönmesini umuyordum, bu ortalıktan kaybolma işine bir son vermesini, ve boşalmak üzereydim, az kalmıştı, harikulade bir şey gerçekleşmek üzereymiş gibi hissettim ve son bir kez, "Tabii ki seversin öz oğlunu!" diye bağırdım fakat öyle olağanüstü bir orgazm falan yoktu, birkaç küçük damla sadece. Acınası damlaları yerde bıraktım, lavabonun altında, Letch'in Bloody Maria'ları için kullandığım karaturpu çağrıştıran yamru yumru bir biçimde.

Kızın pisliğimi bulmasını istiyordum. Michael ile birlikte yeri silmesini istiyordum. Ailevi bir etkinliğe dönüşebilirdi. Yeri silmek için Noel kazaklarını kullanırlardı belki. Noel eğlencesi.

Ellerimi yıkadım. Yüzüme su serptikten sonra yere oturdum. Letch kapıyı yumruklamaya devam ediyordu, fakat bir süre daha dışarı çıkmayacaktım.

UTANÇ MUSLUĞU

Karla ve bendeniz, sarhoş bedenlerimiz yatağına yayılmış. Birbirimize kolum altında kalacak şekilde sarılmışız. Kolum uyuştu. Sıkışmış uzvumda nabzımın atışını hissedebiliyorum. Her kan pompalanışını saydım. Yedi. Dokuz. Öylece yatmış sayıyor, kan dolaşımım için kaygılanıyordum. Kaygılanıyordum çünkü ellerimin bütünüyle uyuşmasına az kalmıştı. Fakat hareket etmek, Karla'nın benimle yatakta yatmayı istediği biçimi bozmak istemiyordum. Karla ile bu geceyi bozamazdım, kolumdaki hayatı boğarken bile.

Karla'nın ışıkları söndürmesiyle viskinin yorgunluğuna teslim olması neredeyse bir olmuştu. Horluyor, bedeni yorganın altında bana kabus görmekte olduğunu düşündürecek şekilde çırpınıyordu.

Kabusunda ben de var mıydım? Kâbusu ben miydim?

Uyuyamıyordum çünkü tavan fena halde dönüyordu; tavan gözlerimin önünde dar bir yörüngede dönüyor, saat yönünde bükülüdükten sonra tekrar dönüp geliyordu. Siyah ve gri lekeler uçuşuyordu gözlerimin önünde; gözlerimi kapatamıyordum çünkü kapattığımda dönüş momenti korkunç hızlara ulaşıyordu. Ağırlığım yokmuş gibi hissediyor, renklerin bükülüp kayan yıldızlar misali düşüşünü hissediyordum.

Yirmi bir. Yirmi iki.

Yine de uyuyamıyordum, Karla ile yatakta. Benim orada olmamı isteyen bir kadınla.

Sadece elim değil, bütün kolum uyuşmaya, benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Bu daha önce ayaklarıma da olmuştu, soğukluk ayaklarımın

içinden yukarı tırmanırdı. Otuz. Sürekli oluyordu bu uzuvlarımın beni terk etmekte olduğu duygusu. Karla benimle ücretsiz sevişmek istemişti ve denememekle hata etmiştim belki. Otuz altı. Kanım patlıyordu damarımda, pazımla ön kolumun arasındaki yerde. Her seferinde daha yüksek, kulaklarımda el bombası gibi patlayarak düşüncelerimi boğuyordu. Kırk bir. Düşüncelerimi duyamıyordum. Kim bilir neler düşünüyordum. Karla'yı düşünüyordum muhtemelen, onu dudaklarından öpüp denemesine izin vermek istediğimi söylediğime dair. Onun dışında bir şey düşündüğüme ihtimal vermiyorum. Elli bir. Nabız sadece. El bombalarından bile daha büyük yüksek patlamalar. Dayanılır gibi değildi, bunun sürmesine izin veremezdim çünkü kulak zarlarım yırtılıp hapşırdığımda burnumdan fışkıran sümük gibi kulaklarımdan fışkırabilirdi.

Yetmiş.

Kolumu çekmem gerekiyordu, fakat her şeyi berbat edeceğim korkusuyla hareket edemiyordum. Sonra işemekte olduğumu fark ettim. Yatağına. Bacaklarımı ıslatıyor, solucan gibi enseme doğru ilerliyordu. Ne kadardır sürüyordu bu? Bilmenin olanağı yok. İçtiğim onca sıcak bira ve viskiden sonra bir saat bile olabilirdi. Seksen üç. Serbest elimle yatağı yokladım. Evet, yatağın ortası bütünüyle ıslanmıştı ve içimden sürekli olarak, bunu berbat etme, diye geçiriyordum. Kolumu Karla'nın altından çekmek zorundaydım, fakat onu kımıldatırsam yatağın durumunu fark edecekti ve bunu hiç istemiyordum. Orada çaresizce yatıp kulak zarlarımın yırtılmasını beklemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Kolumun hiçbir zaman uyanmayacak uyuşmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Karla'nın beni sarsıp yumruklamasıyla kendime geldim. "Uyan," dedi. "Bunu nasıl yaparsın?"

Ben, Rhonda, bir kulağımdan ötekine çalkanmakta olan bir alkol okyanusundan farksız zihnimi toplamaya çalıştım.

"Neyi?" dedim ve, "Git buradan," dedi ve ben, "Neden?" de-

dim ve elimi tutup bacaklarımın arasına soktu. "Git buradan," dedi, ayağa kalkarak. "Seni evime getiriyorum ve bana böyle mi teşekkür ediyorsun?

Yatağından aşağı yuvarlandım.

Giysilerimi toplayıp bana fırlattı. "Zavallının tekisin," dedi ve fırlattığı ayakkabı yüzüme isabet etti. "Seni buraya getirmekle büyük bir aptallık yapmışım."

Elimden geldiğince çabuk giyinmeye çalıştım, fakat hâlâ sarhoş olduğum için sendeleyip yere düşüyor, neden bu kadar kızgın olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Giysilerimi üstüme geçirdim fakat ceketimi bulamayınca odadan dışarı ceketsiz fırladım ve arkamdan, "Sadece bebekler yatak ıslatır," diye bağırdı.

"Üzgünüm," dedim. "Temizlerim."

"Buradan git yeter!"

Onu yatıştırmaya çalıştım, her şeyi temizleyeceğime dair söz verdim, fakat beni dinlemiyor, aciz bir bebek gibi yatağı ıslattığımı ve birkaç saat önce büyük bir cesaret gösteren birinin çarşafına işediğine inanamadığını söyleyip duruyordu.

Bağırmaya devam ediyordu ve o bağırdıkça benim tepem daha çok atıyordu.

"Seni öldürmesine izin verebilirdim," dedim.

"Sadece bebekler yatak ıslatır," dedi.

Onun bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyordum, sözlerinin saldırısını durdurmak için hole çıkıp sendeleyerek ilerlemeye çalıştım, fakat bütün dünya durup kulak kabartmıştı sanki.

"Bebeğin kakası mı geldi yoksa?" diye sordu.

Duvara yaslanmış bir ordu dolusu kulak, bütün dünya. Açık pencerelerden içeriyi gözetliyorlardı. Karla'nın dudaklarını okuyorlardı.

"Lazımlığa oturmak ister misin, bebek?"

Ön kapıyı açtım.

"Büyük çocuklar lazımlığa oturur," dedi. "Sen o kadar büyüdün mü?"

"Hayatını kurtardım," dedim.

"Bir şey değil," dedim ve kendimi dışarı attım.

ANLAT BANA

On tane olacak, dedi. Ne gördüğünü anlat bana, dedi. Üzerlerinde simetrik şekiller bulunan kartlar. Ofisi ton balığı gibi kokuyordu ve bilekleri inceydi. Her seferinde pişmemiş çubuk makarna gibi kırılgan olmaları gerektiğini düşünürdüm. Genellikle karşıma otururdu, fakat bu kez yanıma oturdu. Genellikle yüz yüze olurduk ve gözleri bir sağa bir sola oynayıp dururdu, önce sol gözüme, sonra sağ gözüme, sonra yine sol gözüme. Gözleri yerinde durmazdı. Anlat bana, dedi. Elinde bir deste karton kart tutuyordu. Bana gevşememi söyledi. Endişe edecek bir şey olmadığını söyledi. Bunu söyleyinceye kadar endişe duymuyordum. Arkasındaki duvar diplomalarla kaplanmıştı, ortalarında bir pencere vardı, demir parmaklıklı bir pencere. Sağ göz. Bana ilk kartı verdi. Beyaz fon üzerine siyah mürekkep. Yanımda oturuyordu. Yalnızdık. Ofisinde olma sırası bendeydi ve çocukların hiçbiri sevmezdi ofisinde olmayı. Yürürken yana devrilecekmiş izlenimi uyandıracak kadar topaldı ve bununla ilgili hikayeler uydururduk. Benimki Kore'de mayına bastığı şeklindeydi. Bir başka çocuk şeker hastası olduğunu ve bacağını kestiklerini söylüyordu. Ne gördüğünü anlat bana, dedi, fakat hiçbir zaman basit şeyler görmezdim. Hiçbir zaman bir kadın göğsü ya da bir canavar gördüğümü söyleyemezdim. Hikayeler görürdüm. Anılar görürdüm. Sol göz. Bilekleri çok ince ve kırılgan olduğu için Doktor Çubuk Makarna adını takmıştım ona. Hemen yanıt vermeyince yerinde kıpırdanırdı. Resimlere bakardım. Başka bir boyuta geçerdim. Hatırlardım. İhanet. Sevgi. Anlat bana, dedi ve ona Letch'e dair bir hikaye anlattım. Bana Bir Nisan şakası olarak nasıl dil pey-

nirinden peynirli tost yaptığını, sonra birlikte güldüğümüzü, kucaklaştığımızı ve ona bir Bloody Maria yaptığımı. Letch'in bir ibne yetiştirmeyeceğini söyleyerek odamın bütün duvarlarını bikinili kızların posterleriyle kapladığını anlattım ona. Yeni kart. Siyah ve kırmızı mürekkep. Bu annemdi. Yüzü sadece. Kaşlarından çenesine kadar. Bu bende kalabilir mi, dedim ve Neden, diye sordu ve Boş ver, dedim. Arkasındaki duvar diplomalarla kaplıydı. Letch odamın duvarlarına bikinili kızların posterlerini astıktan sonra bana onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını sordu ve bana benim haremim olduğunu hayal etmemi söyledi. Harem nedir, diye sorunca, Sana okulda ne öğretiyorlar, dedi. Annem, yüzü benim yüzüme benziyordu, kaşlarından çenesine kadar, çilli ve yeşil gözlü, çölde yaşamak için fazlasıyla açık tenli. Korunmasız. Bu koşullara uygun değil. Güneş yanıkları. Siyah ve kırmızı mürekkepli bir kart daha. Oraya yeni taşındığımızda annem güneş yanıklarıma aloe vera sürerdi, tenimi pişmiş jambon gibi kızarttığım günlerde. Kırk beş derece olurdu yazın. Kartlar çakmaya devam ediyor. Siyah mürekkep. Anlat bana. Bunu ters çevirebilir miyim, diye soruyorum. Nasıl istersen, diyor. Letch yine, bana bir kadının neler yapabileceğini görmek isteyip istemediğimi soruyor. Gerçek aksiyon görmek isteyip istemediğimi. İsterim, diyorum. Letch porno filmlerle dönüyor. Saksafon sever misin, diyor. Saksafon nedir, diye soruyorum. Anlat bana, dedi doktor. Gördüklerini anlat bana. Gözleri bir yerde durmazdı genellikle. Ofisi her zaman ton balığı gibi kokardı. Pencerede demir parmaklıklar. Bir başka çocuk, doktorun bacağının yerinde olduğunu fakat diziyle sorunu olduğunu düşünüyordu, eski bir futbol sakatlığı. Kızların kamışını ağzına almasına saksafon denir, diyor Letch. Sağ göz. Bir sonraki kart, siyah yine, ve bu hastaneye dair. Fayanslardaki motif. Duş alırken hep bakardım onlara. Bitişik baklavalar. Beyaz fon üstüne harikulade siyah baklavalar. Televizyon seyretmeyi severdim, fakat korku filmleri seyretmeme izin vermezlerdi. Bulmaca çöz, derlerdi, Kitap oku. İskambil oyna. Annem istediğim her filmi seyretmeme izin verirdi. O giderdi ve

ben film seyrederdim ve bazen Letch ile saksafon filmleri seyrederdik. Şuna bak, ne biçim çalışıyor, derdi Letch. Sol göz, sonra sağ göz, sonra yine sol göz. Bir sonraki kart; siyah mürekkep; eski evimiz, taşındığımız ev. Birbirlerinden sallar gibi uzaklaşan odalar. Bakmaya devam ettim ve ev canlandı, hepimiz oradayız, üçümüz; ben saklanıyorum, annem içiyor, Letch bekliyor. Kızların kamışını ağzına almasına saksafon denir, diyor. Sen hiç ağzına kamış aldın mı, diyor. Ne gördüğünü anlat bana. Anlat bana. Bir sonraki kartı gösteriyor: Siyah mürekkep. Çubuk Makarna notlar aldı. Bir Nisan şakasına dair olanın mutlu bir sonu vardı çünkü Letch bana, sana bir tane borcum var, demiş ve bir pizza ısmarlamıştı, istediğim bütün ekstralarla. Ekstra peynirli demiştim ve ikimiz de gülmüştük. Yedinci kart, siyah mürekkep yine. Kavga ederlerdi. Letch ile annem. Bağıra çağıra. Letch annemin bütün ışıkları açık bırakmasından nefret ederdi. Mutfakta mısın, diye seslenirdi. Mutfakta mısın değil misin? Aynı anda iki farklı yerde olabilir misin? Annem banyodayken ona böyle derdi ve ona vursa bile annem ışıkları asla söndürmezdi, sadece açmayı bilirdi. Sağ göz. Bütün dünyanın hileli olmasından nefret ederdi. Makineleri tamir ederdi. Tırnaklarının kirini biftek bıçağıyla temizlerdi. Başka bir çocuk doktorun yumru ayaklı olduğunu düşünürdü. Bir sonraki kart. Harikulade renkler. Pembe, mavi, gri ve turuncu. Babam, o neredeydi, bir yerlerde, nerede, bir yerlerde. Neden ben onunla gidemiyordum? İlgilenmesi gereken yeni çocukları var, dedi annem. Saksafonlar bir ağız dolusu tuzlu sosla sonuçlanırdı. Yeni bir renk patlaması; yeşil, turuncu ve pembe, ve odamdaki bikinili kızlar gülümserdi. Cennetteydiler. Palmiye ağaçları. Şelalelerin altında. Beyaz kumsallarda. Biri Ferrari'nin kaputunun üstündeydi. Gülümsemiyor, dudak büzüyordu. Beyaz bikinisin altında göğüs uçlarının koyu rengi ve biçimi belirgin. Kartlar çakıyordu ve pembeydi, maviydi, griydi, yeşildi, sarıydı, turuncuydu, ve Ne gördüğünü anlat bana, dedi. Annemin alkollü araç kullanmaktan ceza yediği gece vardı. Ben de onunla arabadaydım. Letch yoktu. Annem sürekli gülüyordu. Polise, buna inanamıyorum,

diyordu. Sizin yapacak başka işiniz yok mu, diyordu. Polis ondan topuklu ayakkabılarını çıkarıp düz çizgide yürümesini istedi ve annem iki adım attıktan sonra sendeledi ve polisi tokatladı ve karakola vardığımızda bağırıyordu. Geceyi orada geçirdim, Letch'in gelip beni almasını beklerken bir polis memuruyla M*A*S*H dizinin tekrar gösterimlerini izledim. Açlıktan ölüyordum, polis bana bir bardak portakal suyuyla bir fıstık ezmeli kurabiye verdi. Doktorun bilekleri çubuk makarna gibi ince ve kırılgandı ve bana baktığında gözleri titriyordu, hep titriyordu. Letch tırnaklarının altından çıkardığı kiri parmaklarının arasında yuvarlayıp odanın karşı tarafına fiskelerdi. Sol göz. Sağ göz. Anlat bana. Gördüğün her şeyi anlat bana.

KAZMAYA DEVAM ET

Karla'nın evinden çıktıktan sonra otobüs durağında durdum, tişörtümle titreyerek. Ceketimi Karla'nın dairesinde bırakmıştım. Sis Mission bölgesinin sınırına ulaşmıştı ve cebimde taksiye yetecek kadar para yoktu. Evime yirmi blok yürüyecek halim de yoktu, o deyyustan yediğim dayaktan sonra değil.

Durdum orada, sidik kaplı. Yapışkan bir utanç sarmıştı beni. Orada durup yumruklarımı sıktım, ellerim buz gibiydi, karıncalanıyorlardı. Avuçlarıma üfleyip ısıtmaya çalıştım fakat nefesim çok kötü kokuyordu, avuçlarımdan yansıyıp burnuma ulaştı. Orada durup Karla'nın bunu bana neden yaptığını anlamaya çalıştım. Bir kahramana nasıl pislik muamelesi yapardı? Hayatını kurtarmış birini ona *aciz bebek* diyerek nasıl aşağılardı. Kahramanını orada olduğunu anlamak için mikroskopla bakmayı gerektirecek hale nasıl getirirdi?

Ben, Rhonda, otobüs durağında yumuklarımı sıkmış titreyerek olanları anlamaya çalışıyordum, neden olduğunu, fakat çevirecek paradan yoksun olduğum birkaç taksiden başka hiçbir taşıtın geçmediği boş caddede dururken her şey zihnimde mutasyona uğradı, fırıl fırıl dönmeye başladı ve Karla'nın suçu değildi artık. Hayır, onun bir suçu yoktu; o hiçbir şey yapmamıştı. Yanlış seçimlerimle ben neden olmuştum. Benim suçumdu. Mükemmel olabilecek bir geceyi alıp parçalarına ayırmıştım. Aynı Phoenix'te yaptığım gibi, ve tam da orayı düşünürken, o zamanı, annemi, Letch'i, antifrizi, tam o anda çocuğu gördüm.

Çocuk olduğunu anlamadım önce, karşımda bir gölgeden ibaretti. Caddenin karşısında durmuş bana bakmakta olduğunu his-

sedebiliyordum. Gölge birden bir ışık yaktı, yaktı ve söndürdü, yaktı ve söndürdü. Sonra bana, "Mors alfabesi bilir misin?" diye seslendi. Işığı farklı aralıklarla yakıp söndürüyordu.

"Ben mi?" dedim, gözlerimi kısarak.

"Bu bir S.O.S!"

"Ne?"

Çocuk karşı kaldırımdan bana doğru yürüdü. Işığı yakıp söndürmeye devam ediyordu. Çocuğun kolundan geliyordu. Yaklaştığında elinde bir baret tuttuğunu fark ettim.

Gözlerimi korudum. "Keser misin?"

"Sihir sever misin?" Bareti ışığı açık halde başına geçirdi.

On bir, on iki yaşlarında bir çocuktu. Gözüm onu bir yerden ısırıyordu sanki.

"Otobüsün gelmesini sağlayacak bir sihir yapabilir misin?" dedim.

"Bir numara görmek ister misin?"

"Yap bakalım."

"Burada değil."

"Ben seni tanıyor muyum?"

Güldü, baretin ışığını kapatarak. "Sen beni tanıyor musun?" Sonra katıla katıla güldü. "Hiç güleceğim yoktu."

Ellerimdeki duygu değişti. Vızıldamıyorlardı artık. Hayır. Şimdi elma duygusu veriyorlardı. Kurtların etini sinsice kemirdiği elma duygusu.

Işığı açtı tekrar. Kör ediciydi. Işığı engellemek için ellerimi kaldırdım. "Gözlerimi acıtıyorsun," dedim ve, "Acı çekmeye alışık değil misin?" dedi ve başıma korkunç bir ağrı girdi. Düşünmediğim şeyler. Kendime düşünme izni vermediğim şeyler eski ve paslı kabloların üstünden gelmeye başladılar. Eski görüntüler. Parazit ve eski kareler. Bu çocuğun görüntüleri. Doktor Çubuk Makarna'nın bana söylediği şeyler doğru değildi; evimizin odalarının birbirlerinden ayrılış biçimi, beni seven engerek yılanları.

"Kimsin sen?" dedim. Titremem artıyordu, kurtlu ellerimle gözlerimi baretin güçlü ışığından korumaya çalışıyordum.

"Ben Rhonda'yım," dedi. "Ben senim."

Bu daha sonra. Bir saat sonra belki. Elimi çocuğun omzuna koyup onu koltuk değneği gibi kullanarak evime yürüdükten sonra. 24. Cadde'den Valencia'ya yürürken bir tako büfesinin önünde hip hop dinleyen Latin kökenli bir grup gencin önünden geçtikten sonra. Valencia Caddesi'ne sapıp yolun karşı tarafına park edilmiş inşaat makinelerini, o restorasyon canavarlarını gördükten sonra. Birinin kaldırıma mor sprey boyayla yazdığı *Göze göz dünyayı kör eder,* mesajının üstüne bastıktan sonra. Rüzgar yanımızdan açık bir şemsiye uçurduktan sonra, ki tuhaftı çünkü altı-yedi aydır yağmur yağmamıştı. Küçük-Rhonda oturduğum binanın merdivenlerini çıkmama yardım ettikten sonra. Üstüme bir ceket giydikten ve o benim iki bira içişimi seyrettikten sonra.

"Gitmemiz gerek," dedi küçük-Rhonda. Baretinin ışığı açıktı hâlâ, fakat onun dışında tipik bir çocuk gibi görünüyordu; kot pantolon, spor ayakkabı, tişört. Siyah saç ve yeşil gözler.

"Bu gerçek değil," dedim. "Engerek yılanları gibi bu da gerçek değil."

"Bu engerek yılanları mı?" dedi, ellini cebine sokup iki engerek yılanı çıkararak. Yılanlar kollarından yukarı kaydılar, omuzlarına çöreklenip mırlamaya başladılar.

"Gerçek mi bunlar."

"Tabii ki gerçek."

Yüzümü yılanlardan birine yaklaştırdım, dilini yanağımın yanında titretti. "Ne işin var burada?" diye sordum küçük-Rhonda'ya.

"Sana eşlik etmek için buradayım."

"Nereye eşlik etmek için?"

Yılanlar kollarından aşağı süzülüp cebine girdiler: "Bunu çok seveceksin."

---

20. Cadde ile Valencia'nın köşesinde yaşıyordum, sahaf dükkânının üstünde. Sabahın beşine doğru küçük-Rhonda ile birkaç blok ötedeki çöp konteynerine yürüdük. Bir Fransız restoranına yaslanmış sigara içen birkaç evsizin dışında sokaklar neredeyse boştu. Adamlardan biri uyurken çalmasınlar diye alışveriş arabasını uzatma kordonuyla bacağına bağlamıştı. Küçük-Rhonda ile bana hayır cemiyetine bağışlayacak biraz votkamız olup olmadığını sordu.

"Hangi hayır cemiyeti?" diye sordum.

"Bu," dedi, ağzını açıp gırtlağını işaret ederek.

Sis dağılmıştı, gökyüzünde yan tarafına yatmış fesat bir gülümsemeyi çağrıştıran sarı bir yeni ay vardı.

Çöp konteynerine ulaştığımızda küçük-Rhonda bana içine girmemi söyledi.

"Neden?"

"Güven bana," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ben seni incitmeyen tek insanım."

Küçük-Rhonda'nın cebinden bir çıngırtı sesi geldi, eski bir dosttan bir güvence mırıltısı.

Çöp bidonu bir başka tako büfesinin arkasındaydı. Saklanması mümkün olmayan yemek artıklarını boşaltmış olmalıydılar, çünkü konteyner ağzına kadar doluydu. Fasulye, tavuk, karides, sığır eti, *guacamole,* ezilmiş patates kızartması. Bir köşede çöpün içinden damlamış *tortilla* çorbası; *tortilla* çorbası olduğunu umuyordum en azından.

"Gir içine," dedi.

"Neden?"

"Dibinde bir döşeme kapağı var."

Konteynerin üstüne çıktım, ellerimi kirletmeden içine girebilmek için ayağımla yan tarafını tekmeleyip yer açmaya çalıştım, fakat işe yaramadı. Kendimi bunun mantıklı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Mantıklıydı çünkü kendim için yapıyordum. Küçük-Rhonda için. Bunu benden bir başkası istemiş olsaydı

hayır derdim. Fakat bu farklıydı. Ayrıca engerek yılanları vardı ve yılanlar beni hep sevmişlerdi, başıma kötü bir şey gelmesine izin vermezlerdi. Konteynerin içinde dizlerimin üstüne çöktüm ve kendime yol açmak için ellerimle çöpleri ve yemek artıklarını kenara itmeye çalıştım, fakat çölde bir çukur kazmaya çalışmaktan farksızdı, kumlar anında kayıp açtığım boşluğu dolduruyordu. Küçük-Rhonda'ya bakıp, "Neden bana yardım etmiyorsun?" diye sordum ve, "Ediyorum," dedi. "Hayır, neden konteynere girip bana yardım etmiyorsun?" dedim ve, "Kazmaya devam et" dedi. Çöpü dışarı, kaldırıma fırlatıp kazmaya devam ettim. Bütün yemek artıklarını dışarı fırlattım ve sonunda konteynerin dibine ulaştığımda küçük-Rhonda haklı çıktı; bir döşeme kapağı vardı. Kapağı açtım. Bir merdiven gördüm fakat ne kadar derine indiğini göremiyordum.

"Buldum," dedim, fakat bana cevap vermedi. Ayağa kalkıp etrafıma bakındım, gitmişti.

ANTİFRİZ

Evimiz ilk kez annemin bana inanmadığını söylediği gün dağıldı, odalar birbirlerinden ayrılan kıtalar gibi ayrılmaya başladı. "O böyle bir şey yapmaz," dedi. "O seni seviyor."

"Beni seviyor mu? Bizimle topu topu bir hafta yaşadı."

Phoneix, Arizona'daydık. 1980 yılının başlarında.

"Bunu benim için mahvetme," dedi annem, ona bir ağrı kesici getirmemi isteyerek. Sonra bana yemek hazırlayamayacağını söyledi, çünkü romatizması onu öldürüyordu, çünkü Casio klavyesini çalmaya çalışmıştı ve şimdi bedelini ödüyordu. Elleri bazen o kadar ağrıyordu ki derinin altında zehirli meşe varmış duygusuna kapılıyordu. Ben doğduğumdan beri romatizmadan mustaripti. Bileklerinde, çenesinde, dizlerinde. Eklemlerindeki ağrıyı durdurmak için sürekli ağrı kesici alıyordu. İlaçları sürekli şarapla birlikte yuvarlardı. Chablis. Fonetik olarak telaffuz ederdi, *tcha-bliss*.

Odalarının kapısını kapatıp mutfağa doğru yürürken dünyanın en yüksek esnemesini andıran bir ses duyuldu. Ev çatırdayıp inledi. Duvarlar sarsıldı. Önce deprem oluyor sandım, fakat eşyalar yere düşeceğine ev esnedi. Halının birkaç yerden yırtıldığını, çöl kumunun eve girdiğini görebiliyordum. Holdeki pencere ortadan çatladı.

"Yine ne yaptın?" diye bağırdı annem.

İnsanlar evin önünde durup sıra dışı bir şey görmeyebilirlerdi, fakat kapının önünden geçecek olsalar odalar birbirinden ayrılır-

ken hollerin onları birleştirmek için esnediklerini görebilirlerdi. Çöl uzun hollere sızdı. Kum yerdeki ve duvardaki çatlaklardan içeri girmeye devam etti. Önce orada burada birkaç kum birikintisi oluştu, fakat çok geçmeden halıyı göremez oldum. Her gün kumda kaktüsler bitiyor, dikenli kafalarını kumdan çıkarıp aylar geçtikçe büyüyorlardı.

Gündüzleri güneybatının güçlü güneş ışınları evi her zamanki gibi kavuruyor, fakat geceleri ısı sıfırın altına iniyordu. Evde çöl avcıları yaşıyordu –yılanlar, akrepler, tarantulalar, Gila canavarları. Onlarla birlikte var olmayı, öfkelerini kışkırtmamayı öğrendim. Bir süre sonra akrebin iğnesinden ya da örümceğin üstümde gezinen bacaklarından korkmaz oldum. Ve yılanlar, özellikle engerekler, dostum oldular; hareketsiz durduğumda bacaklarımdan yukarı tırmanıp boynuma dolanıyor ya da omzuma çörekleniyorlardı. Kuyrukları bir uyarı mırıldanıyordu, fakat çıngırakları ürkütücü değildi. Bana asla diş göstermezlerdi.

Letch evin her yerinde benim için avlanıyordu. Geceleri geç saatte. Dondurucu çölde ağır ağır ilerleyerek. Annem ortalıktan kaybolma numaralarından birini çektiğinde ya da durmaksızın *tcha-bliss* içmenin sonucunda sızdığında.

Evin ilk çatlamasından altı ay sonra odaların arasında kilometrelerce mesafe oluşmuştu bile. Onların yatak odasından kendi odama koşup saat tuttum. Hızlı koşuyla dokuz dakika. Farklı gizlenme yerlerimden koşup saat tuttum. Görünmez olmayı öğrendim.

Fakat Letch'in hâlâ işte olduğunu sandığım bir gün mutfağa girdim ve oradaydı, televizyonda "Hayatın Gerçekleri" programını izlerken salam tıkınıyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Annemi gördün mü?" Karnım zil çalıyordu, fakat o pis havalarından birinde olma ihtimaline karşı mutfakta kalmak istemiyordum.

Bir dilim salam alıp yüzüme doğru salladı. "Neredeydin, Rhonda?"

Koşmayı düşündüm fakat fazla yakınımdaydı, beni göz açıp kapayıncaya kadar yakalayacağı gibi koşmak zorunda kaldığı için daha da öfkelenecekti. Soluğunun tadı da iğrenç olacaktı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Kumda görünmeden gizlenebileceğim birkaç çukur kazıp sığınak inşa ettim. Letch de annem de gizlenmiş olduğum yerlerin önünden geçip beni fark etmemişlerdi.

Bu güvenli yerlerden annemle konuşmaya çalıştım. Gizemli bir ses gibi. Vicdanı gibi.

"Neden beni sürekli onunla yalnız bırakıyorsun?" dedim.

"Sen yokken ne yaptığını biliyor musun?" dedim.

"Kes!" dedi, holde kendi etrafında dönüp beni arayarak, fakat insan yapımı herhangi bir ışık kilometrelerce uzaktaydı ve karanlıkta sığınaklarımdan herhangi birini bulmak olanaksızdı.

"Sana bütün ayrıntıları anlatabilirim," dedim ve kaçmaya çalıştı, kumda tökezledi, yere düştü, kalktı, sendeleyerek uzaklaştı.

O kadar uzun süre gizlendim ki kuvvetten düştüm. Zayıfladım. Günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyor, ben uyurken engerek yılanları beni ondan koruyorlardı.

Annemin beni kurtarmayacağını biliyordum. Onun bütün yaptığı aptalı oynamak, onu korumak, donmuş yemekleri eritmek ve *tcha-bliss* içmekten ibaretti. Fakat dondurucu soğuklukta bir gece yine ortalıktan kayboldu ve Letch benimle fazla ileri gitti ve kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini anladım.

En iyi arkadaşımın adı Skyler idi. O ve annesi, Madeline, birkaç blok ötede yaşıyorlardı. Letch fazla ileri gitmeden bir hafta önce evlerine gitmiştim ve Madeline komşularının köpeklerini antifrizle zehirlediğinden kuşkulandığını söylenmişti.

"Antifriz mi?" diye sorduğumda bana bütün yapmam gereke-

nin suya biraz antifriz katmak olduğunu söyledi, köpeğin suyu içmesi yeterliydi, geçmiş olsun, köpek yok artık. Skyler ile annesi bu yüzden tartışıyorlardı, çünkü Skyler yeni bir köpek almak istiyordu ve annesi komşuları aynı şeyi yapıp yüzünde korkunç bir gülümsemeyle inkar edecek olduktan sonra bunun bir anlamı olmadığını söylüyordu. Ve Letch fazla ileri gitmişti ve evde yalnızdık, annemin nerede olduğunu bilmiyordum, asla bilmezdim, ve Letch, "Bana bir Bloody Maria daha yap," dedi ve topallayarak mutfağa gittim. Mutfak garajın yanındaydı. Garajda antifriz vardı. Suya katılırsa ve köpek suyu içerse antifriz köpeği öldürebilirdi. Bu kadar basitti. Bloody Maria'sını hazırladım. Bardağın üstünde iki parmak boşluk bıraktım. Bana elimi çabuk tutmam için bağırdı, susamıştı. Garajın kapısını açtım. Antifriz Letch'in çalışma tezgâhının altındaydı. Tezgâh eskiden kapının hemen yanındaydı, fakat evle birlikte garaj da esnemişti. Karanlıktı. Dondurucu bir soğuk vardı. Çölde topallayarak yürüdüm, kumun içinde. Çoğu insan çölün geceleri ne kadar soğuk olduğunu bilmez. Ya da ne kadar sessiz. Oraya güçlükle vardım ve antifrizi alıp mutfağın yolunu tuttum. Bloody Maria'sına döktüm. Döktüm çünkü suya katılırsa ve köpek suyu içerse antifriz köpeği öldürebilirdi. Kaşıkla karıştırdım, yoksa tadını alıp içmezdi ve geçmiş olmazdı ve ben ona Madeline ile Skyler'ın komşusu gibi bakamazdım, her şeyi yüzümde korkunç bir gülümsemeyle inkâr etme fırsatını bulamazdım. Letch bir kez daha bağırıp içkisini istedi. Biraz daha karıştırdım. Antifrizin tadını gizlemek için fazladan biraz Tabasco ve biber ekledim.

Çölü kat ettim, yatak odalarına döndüm, durmaksızın mırlayan birkaç engerek yılanının yanından geçtim. Kapıyı açtığımda Letch, "Taşaklarını kattın mı?" diye sordu.

Ona içkiyi verdim. Geçmiş olsun.

BALIKLAMA

Kendimi döşeme kapağından yavaşça alçaltıp merdivenden aşağı inmeye başladım. Küflüydü, ton balığı gibi kokuyordu. Hiç ışık yoktu fakat karanlığın galaksisine indikçe korkum da azalıyordu. Bütünüyle siyaha boyanmış Damascus'un sonsuzluğuna alışıktım.

Altımdan bir ses geldi. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

Aşağı baktım ve küçük-Rhonda'nın baretinden çıkan ışığı gördüm. Ellerini öfkeli bir koç gibi çırpıp bana acele etmemi söyledi.

"Nasıl inilir oraya?" diye sordum.

"Daha çabuk inerek."

"Neresi burası?"

"Hadi. Hızlan biraz."

Aşağı inmeye devam ettim. Kollarım ağrıyordu. Ne kadar aşağı indiğimi ölçmek için merdivenin basamaklarını saymam gerekirdi, fakat artık çok geçti.

"Nihayet," dedi küçük-Rhonda, ayaklarım yere değdiğinde.

Kollarımı sallayıp uyuşukluğu gidermeye çalıştım. "Nihayet," dedim ben de ona, çocuk olan benmişim gibi onu taklit ederek. Tişörtümün önüyle yüzümdeki teri sildim.

"Sigaran var mı?" diye sordu.

"Sen çocuksun henüz."

"Sen içiyorsun."

"Ben senden büyüğüm."

"Sen bensin," dedi.

Kazanmam mümkün değildi.

Küçük-Rhonda beni hollerden oluşmuş bir labirentten geçirdi. Baretinin ışığını söndürdü ve bana karanlıktan korkup kork-

madığımı sordu. "Kes," dedim. O kadar karanlıktı ki sigarasının ucu bir kurtarma gemisini ıssız bir adaya düşmüş birine yönlendiren işaret fişeğini andırıyordu.

Işığı yaktı yine. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Kanalizasyonda mıyız?"

"Hayır, burası İsveç," dedi ve sigarayı yere fırlattı. "Burası And dağlarında ücra bir kulübe. Burası kadim bir Sri Linka köyü."

"Ne işimiz var burada?"

Bir başka köşeye geldik ve nihayet biraz ışık gördüm, kapalı bir kapının altından sızan ince bir ışık demeti. Küçük-Rhonda kapının kulpunu çevirdi, fakat açmadan önce bana dönüp, "Burada olanlar yukarıda olanlar kadar önemlidir," dedi. Sonra kapıyı açtı.

Küçük boş bir odaydı. Yakın duvarın arkasında Rorschach mürekkep lekesi biçiminde bir gölet vardı.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Doktor Çubuk Makarna'yı nasıl unutabilirdim? Konuşmalarımızı. Beni deşip iyileştirmeye çalıştığı bütün o saatleri, günleri, ayları. "Hatırlıyorum."

"Dokun."

Eğildim. Parmağımı gölete soktum. Su soğuk ve yağlıydı. "Ne bu?"

"İçine atla."

"Neden?"

"Çünkü."

"Nereye gideceğim?"

"Balıklama atlamalısın."

"Balıklama mı?"

"Balıklama."

"Neden?"

"Güven bana."

Karşılık vermedim.

"Of, Tanrım," dedi. "Seni itmem mi gerekecek?"

Ben, Rhonda, korkuyordum fakat onu dinlemem gerektiğini

de biliyordum. Balıklama atlamayı öğrenen bir çocuk gibi ellerimi başımın üstüne koyup göletin kenarında durdum. Küçük-Rhonda'ya baktım, bana başını salladı. Öne doğru eğildim, derin bir soluk aldıktan sonra atladım ve parmaklarım soğuk yağlı suya girdi, sonra kollarım, başım, gövdem, bacaklarım, ve ne tür bir sıvının içine düştüğümü bilmediğim için gözlerimi açmak istemiyordum, fakat kendime hakim olmadım. Gözlerimi açtım fakat hiçbir şey görmedim, zifiri karanlıktı, espresso dolu bir asansör boşluğundan aşağı düşmek gibiydi. Düştüm ve düştüm ve düştüm ve soluğumun tükeneceğinden endişe ettim, fakat hiç tükenmedi. Ben, Rhonda, karanlığın derinliğine doğru kayan bir astronot. Bedenim yavaşladı, düşmeye devam ediyordu fakat görünmez bir paraşüte bağlıydı sanki. Ayaklarım sert bir şeye temas etti. Karnımın üstüne uzandım ve göletin dibinin camdan yapılmış olduğunu keşfettim.

Pencerenin öte yanında küçük-Rhonda ile annem vardı. Küçük-Rhonda baretini takmamıştı, bu yüzden benim çocukluğumu andırıyordu. Banyo tezgâhının üstüne oturmuştu; burnu kanıyordu, yanağı şişti. Annemin de burnu kanıyordu. Onları o şekilde görmek, Letch'in yüzlerini nasıl süslediğini görmek beni o kadar öfkelendirdi ki aramızdaki camı yumrukladım. Camı tuzla buz edip onları kurtarmak istiyordum ve suyun altında olmama rağmen konuşabiliyordum, "Hey! Hey!" diye bağırdım fakat hiç başlarını kaldırmadılar, orada olduğumu fark etmediler. Fısıltıyla konuşmalarına rağmen onları gayet net duyabiliyordum.

"Pamuk yumaklarımız bitti, bebeğim," dedi annem ona.

"Tuvalet kâğıdı var mı?"

"Hayır."

"Kahve filtresi?"

"Maalesef."

"Eski bir kâğıt peçete?"

Annem başını sallayıp, "Çorabını kullanmak zorundayız," dedi.

Annem dizlerinin üstüne çöktü, küçük-Rhonda'nın ayakka-

bısını çıkardıktan sonra çorabını ayağından sıyırdı. Çoraba oksijenli su döktükten sonra hafifçe yanağına sürttü. Küçük-Rhonda geri çekildi. "Bana şarkı söyler misin?" dedi.

Annem çoraba biraz daha oksijenli su döktükten sonra yanağındaki küçük kesiğe sürttü. Annem bir John Lennon şarkısı söylemeye başladı; en çok Lennon'ı severdi. Birkaç dize mırıldandıktan sonra, "Mırıldanmakla yetinsem olur bu, bebeğim? Yüzüm beni öldürüyor."

Küçük-Rhonda başını salladı ve annem şarkıyı onun sağ kulağına mırıldanmaya başladı. Gözlerimi kapattım, benim kulağıma mırıldanıyordu sanki; soluğunu hissedebiliyordum, oksijenli suyun kokusunu alabiliyordum ve ona bu kadar yakın olmak başıma hiç kötü şey gelmediğini hissetmek gibiydi.

"Burnumu temizler misin?" diye sordu annem küçük-Rhonda'ya. Küçük-Rhonda çorabına biraz oksijenli su dökûp annemin burnundaki kanı sildi. Annem dudaklarını büzdü. Gülümsemeye çalışıyordu galiba. "Aç mısın, bebeğim?"

Küçük-Rhonda başını salladı.

"Buzluktan birkaç tako çıkarıp çözebilirim."

Küçük-Rhonda tekrar başını salladı, çorabı sıcak suyun altında tuttuktan sonra annemin üst dudağındaki pıhtılaşmış kanı sildi. "Hepsi çıktı."

Nasıl görünüyorum?" diye sordu annem.

"Harikulade."

"Ne kadar tatlı dillisin."

"Gerçekten harikulade görünüyorsun."

Annem çorabı ondan alıp öne doğru eğildi. Kanlarının çorabı ıslattığı yer külaha akmış vişneli dondurmanın solgun rengini almıştı. Çorabı küçük-Rhonda'nın ayağına geçirdikten sonra ayakkabısını giydirdi. "Sana takolarla yardım etmemi ister misin?"

Annem başını salladı yine; onu öptü; birlikte banyodan çıktılar.

Onları izlemeye çalıştım fakat duvara çarptım. İçinde bulunduğum alan bir taksinin arka koltuğu kadardı. Banyoya dönmele-

rini umarak tekrar yere oturdum. Yeterince uzun süre beklersem banyoya döneceklerdi, çünkü Letch onlara temizlemek zorunda kalacakları yeni morluklar verecekti.

Annemin şarkı mırıldanışını dinlemek için sonsuza dek beklerdim, fakat soluğum tükenmekteydi.

BANA HAYATI YAŞANIR KILAN BAZI ŞEYLER

Sonra Meksikalı bir adam parmağını yüzüme dayadı. "*Capitán Basura!*" diye bağırdı, parmağıyla yanağımı sertçe iterek. Sesini inceltip iğdiş edilmiş bir beyazı taklit ederek, "Çıkış saati, efendim. Odadan memnun kalmışsınızdır umarım? Mini bardaki ikramlardan yararlandınız mı?" dedi. Avucuyla çöp bidonunun yan tarafına vurdu ve İngilizce, mesai arkadaşlarından birine, "Dışarı gel, buna inanmayacaksın, şu herife bir bak," diye bağırdı.

Bir şey demedim fakat yamru yumru çöp yığınında dengemi bulmaya çalıştım. Zor ayakta duruyordum, kollarımı ip cambazı gibi açtım. "Buradan çıkmama yardım eder misin?" diye yalvardım.

"Yok ol," dedi ve İspanyolca'ya dönüp yanına gelen arkadaşına bir şeyler söyledi –avuçlarını çırpıp bükerek, parmaklarını şaklatarak. Arkadaşı ona, "Evsiz birine benzemiyor," dedi.

"Değilim," dedim ve konteynerden çıkıp yürümeye başladım. Başımı kaşıdım, saçıma ıslak bir şey yapışmıştı. Konteynerde uyuya kaldığımı hatırlamıyordum. Belleğimi zorladım fakat karanlıktan başka bir şey yoktu, ve bazen şeyler o kadar karanlıktı ki renkten fazlaydılar; bir yerdiler, yalnız bir güneş sistemi.

Valencia'ya yürüdüm. Sabahın erken bir saatiydi, sekiz gibi. Sis İkiz Kuleler'den Mission'a doğru süzülüyordu. Havanın nemlenip belli belirsiz bir okyanus tadı edinmesi çok sürmeyecekti. Caddenin iki yanındaki cılız ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamışlardı, minik kahverengi bedenler ölü kelebekler gibi kaldırıma düşüyorlardı.

Kaldırıma yazılmış bir başka mesajın üstüne bastım, bu kez

kırmızı boyayla yazılmıştı. Yeni inşa edilmiş lüks apartmanları işaret eden bir oku vardı ve şöyle diyordu: *Ölümüne mutenalaştıralım!*

19. Cadde'ye yaklaştığımda inşaatların sürdüğü bölgeyi gördüm. Asfaltı parçalamaya hazır sarı iş makinelerini. Turuncu yelekli ve kasklı yorgun adamlar kahve içiyorlardı. San Francisco aylardan beridir Valencia Caddesi'nın altındaki boruları yeniliyordu. İşçilerden biri kaya matkabını çalıştırdı. Akşamdan kalmalığımla o gürültü karmaşasına tahammül edemeyeceğim için Bartlett Alley'e doğru yürümeye başladım. İlk önceliğim kafeindi, sonra duş yapıp saçımı yıkamak. Fakat Bartlett'e sapmak üzereyken, kafeteryadan on adam kadar ötede, yüzünü açılmış bir pizza kutusuyla örtmüş kaldırımda uyumakta olan evsiz bir adam gördüm.

Bunu bir işaret telakki ettim. Evrenden gönderilmiş bir simge, durumumun çok daha kötü olabileceğine dair bir hatırlatma. Etrafıma bakındım, fakat sokakların birden boşaldığına yemin edebilirim, Mission bölgesinin sokakları terk edilmişti; ne bir yaya ne bir otomobil ne bir otobüs ne de bir bisikletli. Gökyüzündeki bulutlar bile sabittiler. Sadece ben ve evsiz adam vardık askıya alınmış o anımızda. Adama baktım; yüzü mukavva pizza kutusunun içine kıvrılmıştı. Kutu muhtemelen peynir ve işlenmiş et kokuyordu ve bir kısmına yağ bulaşmıştı. Durumu daha kötü olabilirdi. Sokakta yüzümde güneş gözlüğü niyetine bir pizza kutusuyla uyuyor olabilirdim.

Orada durup ona baktım. Yeni bir iyimserlik duygusuyla. Evet, bir çöp konteynerinde uyanmıştım, fakat gidebileceğim bir evim vardı ve yakında kendime yeni bir iş bulacaktım, kendime bu kadar katı olmaya son vermeliydim. Bu adamı ve pizza kutusunu aklımın bir köşesinde tutmam gerekiyordu çünkü durumunun daha kötü olamayacağını düşündüğünde bile tuhaf mutasyonları her zaman hesaba katmak gerekirdi.

Adamın kirli giysilerini inceledim; kot pantolon ve siyah tişört. Aynı şeyleri giyiyorduk ve içimden, ya bu duygu yavaş yavaş yok olursa, diye geçirdim. Ya yarın uyuyan adamın görüntüsünün sersemliğiyle uyanır fakat ertesi gün adamın anısı silinmeye

başlarsa? İki hafta sonra ıstırabına tanık olduğumu zar zor hatırlar ve bir yıl sonra onu gördüğümü tamamen unutursam?

Hızla 23. Cadde ile Mission Caddesi'nin köşesindeki Walgreens'e doğru yürümeye başladım, tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi almaya. Böyle bir armağanın yok olmasına izin vermeyecektim ve dükkâna girdiğimde içeride bir zamanlar annemin söylediği John Lennon şarkısının muzak versiyonu çalıyordu, ebedi ezgisi yatıştırıcı bir fon müziğine dönüşmüş.

Walgreen'in raflarında fotoğraf makinesi aramaya koyuldum, saç boyası ürünlerinin yanından geçtim. İnsan saçını kahverengisinin ne kadar çok farklı tonuna boyayabiliyordu. Kestane, badem, kakao, karamel. Saç maşalarının, tebrik kartlarının ve kulak damlalarının yanından geçtim. Sonunda çalışanlardan birine fotoğraf makinelerinin yerini sorduğumda tezgâhın arakasında olduklarını söyledi. Bir tane satın alıp adamın uyuduğu yere koştum. Onu bıraktığım yerdeydi, dışı İrlanda bayrağı gibi boyanmış ikinci el mobilya satan dükkânın önünde kaldırımda yatıyordu.

Sokaklar boştu hâlâ. Mucizevî bir biçimde boş. Koşuşturmadan eser yoktu. Kaya matkaplarından çıt çıkmıyordu. Makineyi kutusundan çıkardım, kurdum ve birkaç poz çektim, on kadar. Adamı rahatsız etmek istemiyordum, köşe taşımın birkaç fotoğrafına ihtiyacım vardı sadece.

Uyuyan adamdan yavaşça uzaklaştım. İçimden ona teşekkür etmek geliyordu, fakat benim mucizem olduğundan habersizdi.

Elimde tek kullanımlık fotoğraf makinemle kafeteryaya doğru yürürken mahallenin kış uykusuna yatmış hayvanları canlanmaya başladılar. Caddede arabalar ve otobüsler vınlayarak geçiyordu. Tarih öncesi etoburları andıran iş makineleri kaldırımın etini parçalıyorlardı. İşlerine gitmek üzere giyinmiş yayalar BART istasyonuna doğru yürüyorlardı. Evsiz bir kadının el arabasında ölü bir saksı çiçeği vardı, kadının kolları o kadar cılızdı ki güvercin kemiğine sarılmış İtalyan jambonunu andırıyordu.

"Ev yüreğinin olduğu yerdir," dedi, solmuş saksı çiçeğini bana uzatarak.

Kafeteryadan sonra eve gitmeden önce bir mola daha vermem gerekiyordu, sigaraya ve sade bir kahvenin üstüne bir vişne likörü içmeye ihtiyacım vardı.

Fakat saat erken olduğu için içki satan dükkânların hepsi açık değildi henüz, bu yüzden Dolores ile 22. Cadde'nin köşesindeki dükkâna gitmek zorunda kaldım. Başka bir kaldırım yazısının üstüne bastım: *Petrol savaşına son ver. Bisiklete bin.*

Dükkâna girdim. Tezgâhın arkasında genç bir kadın duruyordu. Onu kiloya ve santimetreye indirgemeden görünümüne dair ne diyebilirim? Saç ve göz rengi mi? Sürücü belgesinin içi boş bilgileri. Bluzunun altından seksi göbeğinin göründüğünü söyleyebilirim, göbek deliğinin altında hafif bir kıl karartısı. O gece yatağa girdiğimde yastığımın onun karnı olduğunu hayal ettim.

"Bir paket Camel," dedim.

Birkaç saniye sigarayı almak için herhangi bir hareket yapmadı, tezgâhın arkasından bana başarısızlıklarımın kalıntıları yüzüme doldurulmuş hayvanlar misali yerleştirilmiş gibi baktı. Neyse ki sigara paketini almak için döndü ve ben tezgâhın arkasındaki mallara bir göz attım –içki ve prezervatif ağırlıklıydı, fakat altında "Ürdün" yazan keçeden bir ülke taslağı da vardı. Prezervatif kutularının birinin üzerinde, "Magnum, *extra-large*," yazıyordu.

Sigara paketini tezgâhın üstüne fırlattığında, "Birkaç tane de Magnum istiyorum," dedim, çünkü bazen başkalarının olağanüstü bir yanın olduğunu sanmalarına ihtiyaç duyarsın.

Ürdünlü Kız bana baktı. Sırıttı. Kızardı. "Koca oğlansın demek?" dedi.

Güldüm. "Evet, koca oğlanım."

Sigara paketiyle prezervatifleri poşete koydu. Üstümdeki çöp kokusunu, evsizlerin kolonyasını fark etmemiş gibiydi. "Sokağın biraz ilerisine taşındım, bu yüzden beni sık sık göreceksin,"

dedim. Ona yalan söylemek istemiyordum ama oraya mümkün olduğunca sık gitmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Neyin fotoğrafını çektin?" diye sordu Ürdünlü Kız, fotoğraf makinemi işaret ederek. Yine yalan söylemek istemedim ama gerçeği söylersem bana dükkâna girdiğimde baktığı gibi bakacağından korktum, bir kaybedenmişim gibi, ve buna katlanamazdım. "Mahallenin fotoğraflarını çekiyorum."

"Binaları mı? İnsanları mı? Şantiyeleri mi?"

"Güvercinleri."

Yüzünü buruşturdu. "Çok çirkinler."

"Ben de bunu seviyorum zaten."

"Çirkinliklerini mi?"

"Çirkinliklerini gizleyememelerini," dedim. "Oysa biz hayatlarımızı birbirimizi aldatmaya çalışarak geçiriyoruz."

"Sen beni aldatıyor musun?"

Poşeti aldım ve bir an için kendimden utandım. "Senin fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Başını salladı. "Bu güvercin fotoğrafının çekilmesinden haz etmez."

"Bir dahaki sefere belki."

"Her şey mümkün, fakat senin yerinde olsaydım soluğumu tutmazdım."

Ciğerlerime çekebildiğim kadar hava çektim, yanaklarımı şişirdim. On saniye sonra soluğumu bıraktım, yanaklarım kırmızı, bayılmak üzere.

"Sigarayı bırakmalısın," dedi.

EV YEMEĞİ # 1

Bir keresinde annem ile Letch'e onlar için yemek pişirmek istediğimi söyledim

"Mümkün değil," dedi Letch. "Yemek pişirme yeteneği irsidir."

Annem güldü, ağzındaki Chabliss'i püskürtecekti az kalsın. Değil yemek pişirmek, donmuş yemekleri bile zar zor çözdüğünü herkes bilirdi. "Sen ona kulak asma, bebeğim. Bizim için yemek pişirmeni çok isteriz."

"Kendi adına konuş," dedi Letch. "Ben hayatımdan endişe ediyorum."

Haftada en az bir kez arkadaşım Skyler'in evinde akşam yemeği yerdim. Sadece Skyler ve annesi olurdu; babası Denver'de yaşıyordu. Annesi çok tatlı bir kadındı, bana ona sadece adıyla hitap etmemi söylemişti. Madeline. Onunla yemek pişirmeme izin verirdi. Bana omlet çevirmeyi öğretti. Ekmeği yakmadan içindeki peynirin tamamen eridiği peynirli tost yapmayı öğretti.

Ve asla buzluktan bir şey alıp çözmezdi. Kullandığı bütün malzemeler tazeydi.

Onunla köfte yaptım. Soğan ve sarımsak doğradık. Bana, "Mutfağa doğal bir yatkınlığın var," dedi ve ben, "Sahi mi?" dedim ve, "Müstakbel bir aşçıyla yemek pişiriyorum," dedi.

Kıymayı küçük topaklar haline getirip fırına koyduk.

Şarap içerdi, karton kutudan değil ama, şişeden, kırmızı şarap.

"Bunu anneme pişirebilir miyim sence?"

"Parmaklarını yer."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle."

Köfteler hazır olduğunda ben, Skyler ve annesi oturup büyük bir iştahla yemeye başladık.

"Çok lezzetliler, değil mi" diye sordu annesi.

"Ben bayıldım," dedim, ona gülümseyerek.

"Fena değiller," dedi Skyler, başını tabağından kaldırmadan.

Anneme alışveriş listesini verdim ve bana gereken bütün malzemeyi satın aldı. Sarımsağı doğrarken beni seyrediyorlardı.

"Rhonda'ya bak," dedi Letch, "yemeğe taşaklarını katıyor."

"Buzluktan bir şeyler çözmek yok," dedim.

"Kimin oğlusun sen?" dedi annem, romatizmalı bileklerini ovuşturup bir ağrı kesici daha alarak. Öğleden sonrayı piyanoda şarkı çalmaya çalışarak geçirmişti ve çalışından hiç memnun kalmamıştı, küfredip Chabliss içiyordu. "Benim oğlum ya buzluktan bir şeyler çözer ya da sonuna kadar gider."

"Hastanede bir karışıklık oldu belki," dedi Letch. "Siz birbirinize benzemiyorsunuz aslında."

Sarımsağı kıymayla soğanın üstüne boşalttım. Biraz zeytinyağı döktüm, Madeline'in bana öğrettiği gibi. Her şeyi büyük bir çanağa boca edip yoğurmaya başladım. Ellerimin vıcık vıcık olmasından hoşnut değildim, fakat hep birlikte masaya oturup yediğimizde buna değecekti.

Birkaç köfte yuvarladım, golf topundan biraz daha büyük.

"Karışıklık yok," dedi annem. "Onu evlat edindim."

"Onu evlat edinmedin," dedi Letch. "Onu sokakta terk edilmiş olarak bulmadın mı?"

"Doğru. Otobüs durağında buldum."

"Kesekâğıdının içinde," dedi Letch.

Bir sonraki köftem yuvarlak olmadı, yumurta biçimindeydi.

Annem güldü ve, "Sen bunu hatırlıyor musun, bebeğim? Seni otobüste bulduğum günü?"

Başımı sallayıp köfteleri daha hızlı yuvarlamaya başladım.

"Kesekâğıdının içinde üşümüşsündür herhalde, Rhonda," dedi Letch.

"Titriyordu onu bulduğumda."

"Öz annesi ondan neden kurtulmak istemiş olabilir sence?"

Köftelerim küçük kürelerden çok geometrik çarpıklıkları andırıyorlardı artık. Tuhaf canavarlar.

"Gençti belki," dedi annem.

"Yoksuldu belki," dedi Letch.

Son canavarı da yuvarladıktan sonra hepsini tavaya boşalttım. Kısık ateşte pişirmem gerekiyordu, fakat öyle yapmadım, bir an önce seslerini kesip yemeleri için onları çabuk pişirmek istedim. Üstlerine yağ döküp tavayı ileri geri salladım.

"Ama şimdi çok memnunum böyle bir meleğim olduğu için," dedi, romatizmalı elini omzuma koyarak.

"Sen ne düşünüyorsun, Rhonda?"

"Ne hakkında?"

"Sence annen seni neden otobüs durağına bıraktı?"

Köfteler cızırdadı. Tavayı salladım yine. "Beni istemediği için."

"Değiştirelim bu konuyu," dedi annem.

"Zamanını bana ayırmak istemedi."

"Okul nasıldı bugün?" diye sordu annem.

"Hayatının bensiz daha iyi olacağını düşündü."

Köftelerin birkaçı çatlayıp dağıldı. Bazıları tavaya yapıştı. Tavayı sallamam gerekirdi, ama öylece durup köftelerin yanmasına izin verdim.

Annem bardağına Chabliss koydu.

"Annen sana okulu sordu," dedi Letch.

"Okul iyi."

"Köfteleri yakıyorsun," dedi annem, bir spatula kapıp köfteleri çevirerek. Çoğu küçük parçalara ayrılmış, mutfağı duman basmıştı.

"Anasının oğlu," dedi Letch. "Yemeğin harikulade olacağından hiç kuşkum yok."

"O benim annem değil," dedim. "Unuttun mu?"

"Sana takılıyorduk sadece," dedi annem.

"Ağzını topla," dedi Letch bana.

"Bebeğim," dedi annem, "masayı kurar mısın?"

Kömürleşmiş köfteleri tavada gezdirdi.

"Beni otobüs durağında buldu, unuttun mu?"

"Kes artık," dedi Letch.

"Kavga etmeyin," dedi annem.

Ben masaya tabakları, çatalları ve kâğıt peçeteleri koyarken Letch gözlerini bana dikti. Tepesi atacak sandım, ama atmadı.

"İştahımı yitirdim," dedi. Mutfaktan çıkıp garaja gitti.

Annem bana sahte bir gülümsemeyle baktı. Tavayı getirip köfteleri tabaklarımıza koydu. Bazıları yanmıştı, bazıları hâlâ hafif pembeydi, hiçbiri yenecek gibi değildi. Oturduk. İkimiz de çatallarımızı almadık.

"Üzgünüm," dedi.

"Niçin?"

Elimi tutup ağzına götürdü. Öptü. "Birkaç tako çözmemi ister misin?"

Tabaklarımızı evyeye bıraktı, buzdolabına gitti, buzluğu açtı ve, "Kahretsin. Tako kalmamış," dedi. Dudaklarını büzdü. Buzluğu kapatıp buzdolabının içine baktı ve başını salladı. Sonra dolaplardan birini açtı. "Cips ister misin?"

"Burger King'e gidebilir miyiz?"

"Bebeğim, içiyorum ve denetimli serbestlik süresi henüz dolmadı. Araba süremem."

Cips torbasını getirip aramıza koydu.

"*Voilà*," dedi. "Akşam yemeği hazır."

"Hadi bebeğim. Bir gülümseme bana," dedi.

Denedim.

PRUNO

Adam bana birkaç ay önce onunla bilardo oynarken hile yaptığımı ve Damascus'a özellikle benimle olan hesabını görme fırsatı bulmayı umarak geldiğini anlattı. Orada oturmuş benim içeri girmemi bekliyordu dediğine göre.

"Ne hesabı?" diye sordum ona. "Seni ömrümde görmemişken ne tür bir hesabımız olabilir ki?"

Bilardo masasına gidip bir isteka kaptı ve yüzüme indirmeye kalkıştı, fakat kendimi korumak için kollarımı kaldırınca dirseğime çarptı. İsteka parçalandı ve ben yere yığıldım. Ağrı o denli şiddetliydi ki kırıldığından emindim. Acıyla inledim. Barda dört-beş kişi daha vardı, fakat kimse bu herifi durdurmaya kalkmayacaktı, gözlerinde o kuduz bakış varken değil. Vern bile.

Tepeme dikildi ve, "Gördün mü? Gördün mü? Her şeyin nasıl tam bir daire çizip başa döndüğünü gördün mü?" Birkaç dakika boyunca bağırdıktan sonra, "Şampiyonla şansını denemek isteyen olup olmadığını sordu." Ben, bugüne dek, şampiyonla şansımı denemek istediğimi hatırlamıyorum. Bu evrensel meydan okumaya kimse karşılık vermeyince dönüp dışarı çıktı.

İki adam gelip ayağa kalkmama yardım ettiler ve beni bir bar taburesine oturttular.

"Viskiye ihtiyacımız olacak," dedi adamlardan biri barmene. "Hemen!"

Onlara kolumun kırıldığını söyledim ve bana acil servise gitmek isteyip istemediğimi sordular. "Noel için bana sağlık sigortası hediye etmeyi düşünür müsünüz?" dedim.

Güldüler, bir şeyler mırıldandılar ve iki viski daha söylediler.

Hastane masraflarını karşılamama olanak yoktu. Kolumun kendi kendine iyileşmesini bekleyecektim.

Damascus'a her gittiğimde adamlar bana kolumu soruyorlardı.

Şaşkınlıkla koluma bakıyorlardı. "O kemiği düzelttirmen gerek. Devasa bir muzu andırıyor."

Bir hafta sonra bana daha da kötüye gittiğini söylediler. Tenimin altında yanmış pastırmayı andıran morluğa, bütün o sert ve koyu tonlara inanamıyorlardı. Sağlık sigortam olsun ya da olmasın, hastaneye gitmek zorundaydım, yoksa kolum o şekilde kaynayacak ve düzeltilmesi mümkün olmayacaktı.

Üç hafta sonra Vern, "Yakında bumeranga dönüşecek," dedi.

"İçkim yüzüme daha yakın olacak en azından," dedim, paraya dair yüksek sesle yakınmaya başlayarak. Param zaten tükenmek üzereydi. Kırık kolla nasıl çalışacaktım?

"Pruno," dedi Vern.

"Ne?"

"Pruno. Cezaevi şarabı. Yapmayı Lompoc'ta öğrendim. Hem içki parasından tasarruf etmiş olursun."

Damascus'un sevdiğim yanı buydu: Müşterilerin her şeye bir çare bulmaları. Sorunlarını çözmeyip sadece ertelemek isteyen, sorunlarından kaçan insanlar için çözüm üretmeleri. Acıklı kılıklara bürünüyorduk.

"Nasıl yaparım?" diye sordum.

Hâlâ işsiz olduğum için kiramı düşürmeye karar verip Valencia ile 15. Cadde'nin köşesinde ödemesi haftalık bir otele taşındım. Akşama doğru Vern gerilla içkisini karıştırmak için bir poşet dolusu malzemeyle yeni mekânıma geldi; on portakal, bir konserve kutusu meyve kokteyli, elli adet küp şeker ve Burger King'den elli paket ketçap. Bana tarifi öğretirken içmemiz için bir karton kutu şarap getirmişti.

"Annem içerdi bu boku," dedim, Vern'e annemin Chabliss

kutularını nasıl ardı ardına tükettiğini anlatarak. Ona şarabı getirdiği için teşekkür ettim ve karşılığında para veremeyeceğimi söyledim.

"Bedava pruno ile ödersin," dedi. Poşetteki malzemeleri çıkardı. "Önce portakalları soymalıyız."

On dakika içinde portakalları soyduk, meyveyi poşete, kabukları ise çöpe fırlattık. Vern meyve kokteylini de poşete boşaltıp ağzını bağladı.

"Ailen var mı?" diye sordu.

"Senin var mı?" dedim.

"Karım ve bir kızım."

"Kızın kaç yaşında?" diye sordum.

"Kahretsin," dedi, duraklayarak. "Hatırlamıyorum. Otuz dokuz. Hayır, kırk altı."

"Hangi yılda doğru?"

"1955," dedi, tekrar duraklayıp kaşını kaldırarak. "Bu mümkün değil. 59. 69. 47. Hayır–"

"Bayağı yakınmışsınız."

"Siktir git."

Yüzündeki ifade bana hâlâ kızının doğduğu yılı hesaplamaya çalıştığını söylüyordu.

"Her zaman bir kızım olsun istedim," dedi, meyveyi yumruğuyla ezerek. Poşet bal kabağı rengine büründü. "Fakat olduktan sonra elime yüzüme bulaştırdım." Poşeti evyeye götürüp sıcak suyun altında tuttu.

"Onu görüyor musun?" diye sordum.

Başını hızla salladı, köpek balığının ağzındaki yemeği sallaması gibi. Sonra ondan duyduğum en yumuşak tonla, "Bunu bir şeye sarmam gerek," dedi.

"Nasıl bir şeye?"

Her zamanki canlı tonuna dönerek, "Bir havlu getir!" dedi.

"Tişört olur mu?"

"Olur," dedi. Ona bir tişört verdim ve poşeti tişörte sardı. Rafta duran dağılmış makarna çubuklarının arasına yerleştirdi.

Öylece durup prunoyu seyrettik, iki gururlu baba gibi.

"Bu kadar mı?" dedim.

"Bu birinci gün. Bir hafta sürer pruno yapmak."

"Bir hafta mı?" diye sızlandım.

Vern bana bir bardak daha şarap koyup omuzlarını silkti. "Şu Roma'nın bir günde inşa edilmediğine dair deyiş var ya," dedi, "pruno için de geçerli."

O gece binanın dışından gelen çığlıkları duyup olağan kâbusumdan uyandım. Kolum yüzünden yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Zonkluyor, yıllardır başıma bela olan o uyuşukluk hissini kesintisiz bir ıstıraba dönüştürüyordu.

Pencereye koştum. Adamın teki bir kanepeyi sokağın ortasına sürüklüyordu. Peşinden ona durması için yalvaran bir kadın gidiyordu. Benim oturduğum binadan çıkmışlardı, fakat ikisini de ilk kez görüyordum.

"Değişebilirim," dedi kadın adama. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum aşikar," dedi adam. "Bütün gün ve gece kanepede oturamazsın. Bütün hayatını televizyon seyrederek geçiremezsin."

Adam kanepeye bir şişe benzin gizlemişti, şişeyi alıp içindeki benzini kanepeye boca etti. .

"Ya misafirler?" dedi kadın. "Kız kardeşin? Kız kardeşin geldiğinde onu nereye oturtacağız?"

Adam bir kibrit çakıp kanepeye fırlattı ve alevler yükseldi.

Pencerede durdum ve sigaranın birini söndürüp birini yakarak kadının kanepeyi kurtarma çabasını seyrettim. Dairesine koştu ve ateşi söndürmek için içi su dolu tencerelerle döndü. Ona yardım etmeyi aklımdan geçirdim, fakat kırık kolumla fazla yardımcı olamazdım. Asıl şaşırtıcı olan kadının kararlığıydı; yarım saat kanepeyi kurtarmaya çalıştı, fakat kanepe mahvolmuştu. Yangın söndükten sonra tütmekte olan iskeletini kaldırıma çekip üstüne oturdu.

Hıçkırıklarını duyabiliyordum. Aşağı indim. Tek bacaklı bir güvercin bacağının üstünde hopladı ve ben yanından geçerken havalandı. "Seninle oturabilir miyim?"

"Hâlâ sıcak sayılır," dedi, "ama benimle oturmana bir itirazım olmaz."

Altmış civarındaydı muhtemelen. Saçı kır, ince ve çok uzundu. Kıçına kadar iniyor, yıpranmış bir pelerini andırıyordu.

Kanepede yanına oturdum. Islak ve isliydi. Kıçım ıslandı, fakat beklediğim kadar sıcak değildi. Kadının yüzündeki ifade bana o kanepenin onun için çok şey ifade ettiğini söylüyordu. "Adın ne?" diye sordum.

"Rhonda."

"Benim de."

Bana bakıp güldü. "Adem elması olan bir Rhonda ile ilk kez karşılaşıyorum."

"San Francisco'da bile mi?"

İkimiz de güldük, bir şey demedik. Birkaç dakika öylece oturduk, karanlık sokağa bakarak. Arada sırada bir araba geçiyor, içindeki insanlar bize bakıyorlardı. Sokaktan bize doğru bir alışveriş arabasının tekerlek takırtıları geldi. Başımı çevirip baktım. Bakımsız bir sakalı ve kaslı kolları olan yaşlı bir adam. Önünde bir alışveriş arabası iterken beline kordonla bağladığı ikinci bir alışveriş arabasını arkasından çekiyordu. Yanımıza geldiğinde, "Sıcak koltuğa oturmak diye buna derim," dedi ve gülümsedikten sonra Castro ile Haight bölgesinin alçak kısmına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

"Koluna ne oldu?" diye sordu kadın.

Berbat durumdaki koluma bakıp parmaklarımı ileri geri oynatmaya çalıştım. Yüzük parmağım ölüydü. "Neden yaktı kanepeni?"

"Bir nedeni yok," dedi yaşlı Rhonda hanım. "Bazen neden yoktur."

"Benim odama koyabilirsin," dedim. "Benim kanepem yok. Ne zaman istersen gelip oturabilirsin."

Kanepenin tütmekte olan iskeletini bir kat yukarı taşıdık. Kolay olmadı ve çok zaman aldı fakat ikimiz de eğleniyorduk sanki. En son ne zaman birine gerçekten yardım ettiğimi hatırlamaya çalıştım ve Karla olduğunu idrak ettiğimde içimden, keşke beni şimdi görebilseydi, diye geçirdim.

Ertesi öğleden sonra Ürdünlü Kız'ı görmeye gittim. Ben dükkâna girerken kapı aralığında durmuş sigara içiyordu. Hülyalara dalmış gibi bir hali vardı; ona neyin hayalini kurduğunu sormak istedim, fakat bana gerçeği söylemeyeceğini biliyordum.

"Selam, koca oğlan," dedi.

"Nasılsın?"

"Bu heyecan öldürecek beni." Sigarasını yere fırlatıp ayakkabısıyla söndürdü, sonra eğilip izmariti aldı. Dükkâna girdi, ben de onu izledim. "Yorganı başıma çekip saatlerce haykırmak istediğim günlerden birini yaşıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ben, Rhonda, çok iyi anlıyordum ne demek istediğini. "Benim de orada bulunmuşluğum var."

"Nerede?"

"Hayatın senden başka herkes için olduğu duygusuna kapıldığın yerde."

"Aynen," dedi, başını sallayarak. "Neyse, sende durumlar nasıl?"

"Birkaç Magnum'a ihtiyacım var."

"Ooooo." Göz kırptı bana. "Öğleden sonra sefası, öyle mi?"

"Evet."

"Hayatın o kadar da zor değil sanki."

"Zor," dedim, zoraki bir gülümsemeyle. Prezervatifleri önüme koydu. Turkuaz bir yüzüğü vardı. Bilekleri kıllıydı. Göbek deliğini görebiliyordum ve dokunmak için her şeyi verirdim.

"Güzel fotoğraflar çektin mi son zamanlarda?"

"Pek sayılmaz."

"Zaman zaman seni düşünüyorum çünkü komşum her sabah güvercinleri besler. Güvercinler her sabah onun gelmesini beklerler. Gelip fotoğraflarını çekmelisin."

"Bu harika olur."

"Pazar günleri çalışmıyorum. Sapık olmadığına söz verirsen sana adresimi veririm."

"Sapık olsam bunu itiraf eder miydim?"

"Doğru. O zaman sana güvenmek zorundayım."

İçki dükkanından çıktım ve 22. Cadde'de Valencia'ya doğru yürümeye başladım. Yalnız Palmiye adında bir barın önünden geçtim, önünde sigara izmaritleriyle dolu bir saksıya sıkışmış zavallı bir palmiye ağacı vardı. Saksının kenarına evsizler toplayıp üç kuruş depozito alabilsin diye boş içki şişesi dolu bir koli yerleştirilmişti. Bir başka kaldırım yazısının üstüne bastım, bu sarı sprey boyayla yazılmıştı: *Vatan güvenliği, faşizmin diriltilişi.*

Valencia'ya vardığımda inşaat çalışmaları trafiğin tıkanmasına neden olmuştu. İki şeritlik yolu tek şeride indirmişler, araçlar bir yönde ilerlerken diğer yönden gelenler bekliyorlardı. Sürücüler ilerleme sırasının onlarda olup olmadığını biliyorlardı çünkü iki inşaat işçisi ellerinde bir yüzünde sarı renkte *Yavaş*, ötekinde kırmızı renkte *Dur* yazan levhalarla trafiği yönetiyorlardı. Adamlar doğru işareti verdiklerinden emin olmak için telsizle iletişim kuruyorlardı.

Elinde levha tutan adamlardan birine epey yaklaştım. Kafası karışmış gibi görünüyordu, ya da çok yorgundu, ya da korkunç bir akşamdan kalmalıkla boğuşuyordu, çünkü elindeki levhayı sürücülere *Dur* diyerek tutarken serbest eliyle araçlara ilerlemelerini işaret ediyordu. Kaygılanmaya gerek yok, diye geçirdim içimden. Durumu düzeltmek için bol vakti vardı.

Oradan geçerken gördüğüm son şey ellerinde küreklerle dar hendekte duran üç işçi oldu, mezarcıları andırıyorlardı.

DAHA ÖNEMLİ NE OLABİLİR

Okuldan sonra Skyler ile bisikletlerimize atlayıp boş bir yola girerdik. İkimiz de Phoneix'in kenar semtinde oturuyorduk, evlerimizin öteki yanında kilometrelerce çöl uzanıyordu. Bisikletlerimizi kimsenin kullanmadığı bir yola sürerdik, öğleden sonranın geç saatlerinde engerek yılanları asfalta yatıp güneşlenirlerdi.

Engerek yılanlarının sadece çöreklenmiş vaziyetteyken saldırıya geçtiklerini duymuştuk, bu yüzden asfalta uzanmış bedenlerinin üstünden geçerken tedirginlik duymazdık. Bunu bize kimin söylediğini anımsamıyorum. Doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Bazen bir kerede beş-altı yılanının üstünden geçtiğimiz olurdu. Rekor Skyler'daydı. Sekiz.

Üstlerinden geçtikten sonra yılanlar tıslayıp ağızlarını öfkeli bir biçimde açarlardı. Bazıları kuma doğru sürünürdü. Bazıları çöreklenir, bağırıp bize tekrar geçmemiz için meydan okurdu.

O gün hiçbir yılanının üstünden geçmemeştik henüz, bisikletlerimize oturmuş onları seyrediyorduk.

"Bu gece sizde yemek yiyebilir miyim?" dedim.

"Anneme sormam gerek. Önce yılanların üstünden geçmeye ne dersin?"

Gülümsedim ve yılanlara doğru pedal bastım. Bir tanesi gerçekten uzundu, iki metre vardı. Üstünden geçtim ve diğerlerini ıskalamak için gidonu kırdım. Skyler'a, "Şunun büyüklüğünü görüyor musun?" dedim, fakat yılan çöreklenmişti, uzunluğunu kestirmek güçtü.

Skyler bisikletini benden daha hızlı sürebiliyordu. Benim üs-

tünden geçtiğim yılanın yanına yaklaşmadı, onun yerine diğer tarafta duran üç yılanın üstünden geçti.

Bir süre daha bisikletlerimizde oturup yılanların çıldırışını seyrettik.

"Bugün benim doğum günüm," dedim. Doğruydu.

"Annen sana hediye aldı mı?"

"Daha sonra öğreneceğim."

"Anneme sormayı boş ver," dedi Skyler. "Bu akşam bize yemeğe gel."

Skyler'ın evine vardığımızda annesi alışveriş poşetlerini boşaltıyordu. Skyler annesine benim doğum günüm olduğunu söyledi. Annesi bana sarıldıktan sonra arabanın anahtarların alıp, "Benim yapmayı düşündüğüm yemeği unutalım, doğum günü çocuğu ne yemek ister?"

"Pişirmeyi düşündüğünüz yemek güzeldir eminim," dedim.

"Olmaz öyle şey. Ne yemek istersin?"

İki hafta önce, Skyler'ın annesi bana kendi tarifini öğretmişti; karnabahar ve domates soslu kıyma. "Et Ağacı?" dedim, ne pişireceğini umursamadan, yeter ki birlikte yapalım.

"Et Ağacı'mı beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Akşam yemeğini bizimle yemene annenin kızmayacağından emin misin?"

"Annesi gidebileceğini söyledi," dedi Skyler ona. "Bu gece yapması gereken çok işi varmış."

Madeline dudaklarını büzdü. "Ben tekrar markete gideceğim, siz gidip oynayın biraz."

Skyler'ın odasında oturmuş motosikletleriyle oynarken kendimi oyuna veremiyordum. Kulağım kapıdaydı, annesinin dönmesini bekliyordum.

Kapının sesini duyar duymaz Skyler'a, "Ben annenin yemek pişirmesine yardım etmeye gidiyorum," dedim.

"Biliyordum. Ben burada kalacağım."

Mutfağa koştum. "Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Git Sky ile oyna."

"Lütfen?"

"Peki, o kadar çok istiyorsan," dedi, elini başımın üstüne koyarak. Bütün malzemeleri tezgâha boşalttık. "Anneni arayıp yemeğe davet etsem mi?"

"O gerçekten çok meşgul."

Madeline öksürdü. "Onun da Et Ağacı'nı denemesini istemez misin?" Bana bıçağı verdi, soğan doğramaya koyuldum. "Doğum günü hediyesi olarak ne aldı sana?"

"Eve döndüğümde sürpriz olacak."

"Annenin bize katılmak istemeyeceğinden emin misin?"

"Katılamaz."

"Arayacağım onu."

"Gerçekten çok meşgul."

"Soracağım sadece. Tamam mı tatlım?" Madeline numarayı tuşladı.

Ben soğanları minicik parçalar halinde doğramaya devam ettim. Gözlerim yanıyordu.

Madeline telefonu kulağında tuttuktan sonra, "Cevap vermiyor," dedi.

"Şu anda telefona bakamayacak kadar meşgul muhtemelen. Sarımsağı da doğrayayım mı?"

"Evet, lütfen."

Doğramaya devam ettim. Madeline kıymaya tuz, biber ve Worcestershire kattı. Skyler mutfağa girip yemeğin ne zaman hazır olacağını sordu ve Madeline yirmi dakika dedi. Madeline bana birazdan döneceğini söyledi, Sky ile hemen konuşması gerekiyordu. Skyler'ın odasına gittiler. Kapının kapandığını duydum. Bıçağı tezgâha bırakıp usulca kapıya gittim ve kulağımı yasladım.

"Annesinin nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi Madeline. "Çalışmadığını biliyorum."

"Çalışıyor."

"Doğum gününden daha önemli ne olabilir?" dedi ve bunu duyduktan sonra başka bir şey duymak istemedim. Sarımsak doğramak ya da Et Ağacı pişirmek istemiyordum. Yalnız kalmaktan başka hiçbir şey istemiyordum, bu yüzden sessizce garaja gittim ve bisikletime binip eve sürdüm.

Annem evde değildi. Letch de değildi. Odama gidip kendimi sevdim. Telefon çaldı, ama açmadım.

Kırk beş dakika kadar sonra biri ön kapıyı çaldı. Biri zili çaldı. Bir süre bekledikten sonra gidip gözetleme deliğinden baktım, fakat çoktan gitmişlerdi. Kapıyı açtım. Yerde üstüne bir not iliştirilmiş bir pizza kutusu duruyordu. "Doğum günün kutlu olsun. Arkadaşların, Skyler ve Madeline."

Ön kapıyı kapatıp kilitledim ve pizzayı odama götürdüm. Televizyon seyretmeye inmeden önce son kırıntısına kadar yedim.

BURADA AŞAĞIDA

Küçük Rhonda ile yanık kanepede oturup zaman öldürüyorduk. İki saat önce dönmüştü, ben Ürdünlü Kız'ı görüp eve döndükten sonra. "Çöp konteynerine tekrar dalman gerekiyor."

Sağlam koluma bağlı elimde bir öğütülme duygusu oluştu, değirmende karabiber eziliyormuş gibi. "Ne zaman?"

"Yakında."

"Hemen mi?"

"Şu köhne tako büfesi kapandıktan sonra," dedi. "Çalışanların seni yine taciz etmelerini istemiyoruz." Baretinin ışığını söndürdü. "Tacizden söz etmişken, bu iğrenç kanepe de neyin nesi?"

Ona bütün hikâyeyi anlattım, yaşlı Rhonda hanımı, piroman kocasını.

"İyi de senin odanda ne arıyor?" diye sordu.

"Onun için saklıyorum. Belki ziyaret etmek ister diye."

"Kanepeyi mi ziyaret edecek?" Eskiden Karla'nın baktığı gibi baktı bana, dehşet içinde, yanlış şeyi yapma eğilimim karşısında şaşkın. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Deniyordum; sabahın birine kadar oturduk orada.

Çöp konteynerinin dörtte üçü doluydu. Geçen seferki kadar yemek artığı yoktu. Daha çok peçete ve kutu vardı, bu da her şeyi sokağa fırlatmamı kolaylaştırdı.

"İşin bu kısmında neden bana hiç yardım etmiyorsun?" diye sordum küçük-Rhonda'ya.

Omuz silkti, konteynere yaslanıp sigarasından bir nefes çekti.

Baretinin ışığı yanıyordu. "Sen kas gücüsün, ben beyinim." Güldü. "Düzeltiyorum; tek kollu kas gücü."

Birkaç yağmur damlası hissettim. San Francisco'da Cadılar Bayramı'ndan önce yağmur görülmüş şey değildi. Her şeyi konteynerden dışarı fırlattıktan sonra dibindeki kapıyı açtım.

"Önce sen," dedim küçük-Rhonda'ya. Konteynerin içine atlayıp merdivenden aşağı inmeye başladı. Birkaç saniye sonra gözden kayboldu.

O ana kadar kırık bir kolla merdivenden aşağı nasıl ineceğimi düşünmemiştim. Sandığımdan daha kolaydı, ağırlığımı merdivene verip çok yavaş indiğim sürece tabi. Küçük-Rhonda'ya, "Yardımına ihtiyacım var," diye seslendim ve, "Bunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Ne demek istediğimi anladığını sanmıyorum," dedim ve, "Çok iyi anlıyorum ne demek istediğini," dedi.

Ben ter içinde zemine bastığımda, Küçük-Rhonda duvara yaslanmış sigara içiyordu yine. "Formda olduğun pek söylenemez," dedi.

"Sen hiç tek kolla merdivenden indin mi?"

"Zavallıcık," dedi küçük-Rhonda. "Seni Engelliler Olimpiyatı'na yazdırmalıyız."

Bir dakika kadar dinlendikten sonra karanlık bir tünelin içinden geçtim. Merdivenden inmek için kullandığım elimin avuç kısmı iki yerden su toplamıştı, kabarcıklar albino karıncaları andırıyordu.

"Bu kez yalnız girmen gerekiyor," dedi.

"Neden?"

"Ben burada bekleyeceğim."

İçeri girdim. Uzak köşede duran annemin şarap kutularından biri dışında içerisi boştu hâlâ. Gidip kutuyu aldım, sıktım ve içindeki Chabliss damlaları dışarı püskürüp Rorschah lekesi biçiminde bir gölcük oluşturdu. Daldım içine, ve dibe doğru inerken rengi giderek karardı ve bir süre sonra zifiri karanlığa büründü, öteki gölcükte olduğu gibi. Bu kez daha uzun süre düştüm, saatlerce sürdü sanki. Gözlerimi açık tuttum fakat hiçbir şey göremi-

yordum. Sonra o görünmez paraşüt bir kez daha hızımı kesti ve annem ile küçük-Rhonda'yı görebildiğim pencerenin üstüne kondum. Mutfaktaydılar. Küçük-Rhonda baretini takmamıştı. Annem Casio klavyesini çalıyordu. Bir zamanlar büyük bir piyanistmiş, ben doğmadan önce, eklem romatizması ellerini aptal meyvelere döndürmeden önce. Tuşlarda hızla gezinmeye çalıştı ve birkaç notayı ıskaladı. Chabliss'ten bir yudum alıp küçük-Rhonda'ya, "Tam olarak Mozart'ın tasarladığı gibi değil," dedi ve küçük-Rhonda, "Ben beğendim," dedi ve annem, "Ne kadar tatlı dillisin," dedi. Annem çalmaya devam etti, parmakları tuşların üstünde geziniyordu. Bütün bir klavye değildi, sadece üç oktavı vardı. "Bunu yaşlanıncaya kadar anlayamayacaksın, bebeğim, fakat bir zamanlar müthiş yaptığın bir şeyde bocalamak korkunç bir şey."

Yukarıdan onları seyrettim, küçük-Rhonda'nın anneme bakışını, annemin klavyeye nasıl kaşlarını çattığını, Chabliss'i öfkeyle kapışını. Küçük-Rhonda "Ellerin acıyor mu şimdi?" diye sordu ve annem, "Bugünlerde, hep acıyor," dedi ve küçük-Rhonda, "En sevdiğim Vivaldi şarkısını çalar mısın?" diye sordu ve annem gülümseyip, "Vivaldı mi?" dedi ve küçük-Rhonda gülümseyip, "Evet, Vivaldi," dedi.

Annemin piyano çalışını duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ben, Rhonda, camın üstüne yatmış, kulağımı cama yapıştırmış, sabırsızlıkla çalmasını bekliyorum. Parmaklarını yavaşça hareket ettirip kulağa korkunç gelen birkaç akor bastı. Fakat oğlan ona hayranlıkla baktı. Bazı notalara ulaşmak için esnemek zorunda kaldığında yüzünü buruşturuyor, ama yine de ıskalıyordu. Sonra çalmayı kesti, beceriksiz ellerini kucağına koydu. Klavyeyi kapatıp, "Ne anlamı var?" dedi.

"Kulağa çok hoş geliyor."

Chabliss'inde son bir yudum kalmıştı. "Annene yalan söylememelisin."

O Pazar Ürdünlü Kızı'ın evine gittim. Saat on civarında. Asabiydim. Yanıma geçen seferki tek kullanımlık fotoğraf makinesini almıştım, dokuz poz vardı hâlâ.

Ürdünlü Kız'ın dediği gibi bir kadın basamaklara oturmuş elindeki ekmekten küçük parçalar koparıp güvercinlere atıyordu. Yirmi kadar güvercin kırıntılar için rekabet ediyordu.

"Merhaba," dedim kadına, birden Ürdünlü Kız'ın adını bilmediğimi idrak edip panikleyerek. Komşusuna evde olup olmadığını sormak istiyordum. Sağlam elim vızıldadı.

"Honda!" diye bağırdı kadın omzunun üstünden, eve doğru. "Arkadaşın geldi."

Honda mı? Honda ve Rhonda? Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ya da sadece güzeldi. Ya da sadece gerçekti. Her ne idiyse, aşina olmadığım bir şeydi.

Kız dışarı çıktı.

"Honda mı?" dedim. "Annen ve baban otomobil hastası herhalde."

"H-A-N-D-A şeklinde yazılır. Babamın bir Audi'si var." Güvercinleri işaret etti. "Bu senin şanslı günün olmalı."

"Şanslı günümüz," dedim. "Adım Rhonda."

"Kız adı değil mi bu?"

"Aile geleneği."

"Handa ve Rhonda," dedi ve güldü. "Nedir bunun olasılığı?"

O soruyu yanıtlamak istemedim. Fotoğraf makinesine gözümü dayadım.

"Çektiğin fotoğrafları ne yaparsın?" diye sordu Handa.

"Hı?"

"Güvercin fotoğraflarını ne yaparsın? Satar mısın, galeri duvarlarında mı sergilersin?"

Makineyi kurdum, aynı ekmek parçası için kavga eden üç güvercin çektim. Komşunun ayakları da çerçevenin içindeydi, çıplak, tırnakları aşırı uzamış. "Kendim için çekiyorum. Hobim."

"Senin gibi olmayı isterdim."

"Bir *artiste?*" dedi korkunç bir Fransız aksanıyla. Dili şişip gözleme kadar olmuştu sanki.

Makineyi tekrar kurup bir poz daha çektim, bu kez beyaz güvercin, tek başına, diğerlerinin boğuşmasını seyrederken. "Sanatçı değilim ben."

"Benim bütün yaptığım uyumak ve çalışmak, uyumak ve çalışmak. Senin hayatında bir tutku var en azından."

Annemi düşündüm, Casio klavyesini. Tuhaf nota kombinasyonlarına her bastığında gözlerinde beliren öfkeyi. "Ben iyi bir fotoğrafçı değilim."

"Olsun, ne çıkar? Yine de bir şey yapıyorsun."

"Al," dedim, fotoğraf makinesini uzatarak. "Dene."

"Yapamam."

"Kötü bile olsan, ne çıkar?" dedim, gülümseyerek. Makineyi benden aldı.

"Bu çirkin kuşları çekmek istemiyorum." Makineyi bana doğrulttu. "Seksi bir ifade takın."

"Takınıyorum."

"Biraz daha çaba göster." Klik sesini duydum. En son ne zaman biri fotoğrafımı çekmişti? Kocaman, abartılı bir gülümsemeyle baktım ona. "Boş ver," dedi. "Daha az çaba göster."

"Makineyi geri alabilir miyim lütfen?"

"Bebek olma," dedi ve ikimiz de güldük; onun gülüşü daha içten, benimki Karla'nın *zavallı küçük bebek* deyişinin anısıyla örtülü. Benimki maskelenmiş, çünkü bir an için kahramanken öteki an beni evinden ve hayatından kovmuştu.

Makineyi bir kez daha güvercinlere doğrulttum. İki poz daha çektim. Makineyi tekrar kurmaya çalıştım, fakat film bitmişti. "Bu günlük bu kadar."

"Bu kadar çabuk mu?" dedi ve o korkunç aksanıyla, gözleme diliyle, "Bir *artiste*'i çalışırken seyretmekten haz alıyordum."

"Tekrar görüşelim."

"Dükkâna gel."

Rhonda'nın dükkâna gelmesini istiyordu. Handa ve Rhonda. Eve giderken filmi banyo ettirmek için makineyi fotoğrafçıya bıraktım.

CRASH MAN

Ertesi gece Vern gece yarısını biraz geçe pruno üzerinde çalışmaya geldi. Pruno'yu sardığı poşeti çözdü. Gazlar poşetin şişmesine neden olmuştu. Vern poşetin ağzını açıp küp şekerleri içine attı, ketçap paketlerini içine sıktı ve biraz su ekledi.

"Bana anlatacak mısın anlatmayacak mısın?" dedi.

"Kanepeyi mi?"

"Evet, siktiğimin kanepesi," dedi parmağına bulaşmış ketçapı yalayarak.

"Bir arkadaşıma ait," dedim ve ona bütün hikâyeyi anlatmaya hazırlanırken adamın sesini duydum yine. Yaşlı Rhonda hanımın kocası. Bağırıyordu. Binanın önünde. Pencereye koştum ve oradaydı, sokağın ortasına bir televizyon taşıyordu. Yaşlı Rhonda televizyonun savunmasında daha saldırgan bir tavır sergiliyor, kocasını yumrukluyordu.

"Kendi hayatını yaşa!" diyordu adam. "Televizyonda başkalarının hayatını seyretmeyi bırak!"

"Lütfen yapma bunu," dedi yaşlı Rhonda hanım.

Vern pencerede yanımda duruyordu.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim.

"Ben karı koca arasına girmem."

"Kolum kırık. Yardımına ihtiyacım var."

"Sen git. Ben pruno ile ilgilenirim."

"Ona yardım etmeliyiz."

Vern bana baktı. "Bak, seni severim. Arkadaşız, değil mi? Fakat o herif kolunda istekayı kırdığında taburemden kalktım mı?

Seni kurtarmaya geldim mi? Hayır. Tanımadığım bir kadına neden yardım edeyim?"

"Ben gidiyorum," dedim ve merdivenden inmeye başladım. Sokağa çıktığımda adam televizyonun üstüne benzin dökü yordu.

"Hey!" diye haykırdım, kendimi kahraman gibi hissederek. Kavga edecek olursak kendimi nasıl savunacağımı merak ederek çarpık koluma baktım.

"Yapma," dedi yaşlı Rhonda hanım bana. Gerçekten korkmuş görünüyordu, korku dolu gözleri bana Karla'yı ve o herifin yüzüğünün burnumu nasıl deldiğini, gırtlağımdan aşağı akan kanın tadını, beni tekmeleyip kaçtıktan sonra kaldırımda nasıl kıvrandığımı hatırlatıyordu.

"Kimsin sen?" dedi adam. Ön dişleri devasaydı, oyun kâğıdı büyüklüğünde.

"Televizyonu yakman gerekmiyor," dedim. Yumruklaşma olasılığını düşünerek sağlam elime baktım. Çok küçük ve aciz görünüyordu. Kendi ultrasonumu görmüşüm gibi. Ben, Rhonda, bir cenin. Vızıldayan cenin ellerimle ben. "Birine ver gitsin. Bana ver. Benim televizyonum yok."

"Ona ders olsun," dedi adam.

"Ders aynı ders. Amaç televizyonsuz kalması değil mi?"

Adam önerimi biraz düşündü. Gerçekten bir şey yakmak istiyordu, sorunu çözmenin başka bir yolu olmasından hoşnut değildi. Sonunda yakmaya karar vereceğinden emindim. Fakat bana vermeyi kabul etti ve yaşlı Rhonda hanım ona teşekkür ederken adama, "Tamam, tamam," deyip binaya girdi. Yaşlı Rhonda hanım bana bakıp göz kırptı. Ben de ona kırptım.

Televizyonu güç bela yukarı taşıdıktan sonra Vern açıncaya kadar kapımı tekmeledim.

"Bu aptal kutusunun yakınında sigara yakmaya kalkışmasan iyi edersin," dedi Vern, "evi yakmak istemiyorsan şayet."

"Bir el verir misin?"

İç çekti ve televizyonu kenarından tutup çarpık kolumu o dayanılmaz ağırlıktan kurtardı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Vern.

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır, ciddiyim. Adamın televizyonu yakacağından emindim."

"Teşekkür ederim."

"O kadar da yumuşamayalım, asker," dedi ve doğru kapıya gidip çıktı.

Arada sırada gidip prunoya bakıyordum. Vern ketçap, su ve şeker eklediğinden bu yana hiçbir bir şey değişmemişti. Torba şişmesine neden olan gaz basıncını yitirmişti, fakat yine de kenarlardan hafif bir şişme eğilimi gösteriyordu, torbanın içinde buğu damlacıkları birikmeye başlamıştı.

Size nedenini söyleyemem, fakat yarım saatte bir yataktan kalkıp mutfağa gidiyor, prunoyu kontrol ediyordum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordum.

Sonunda, sabahın beşine doğru, prunoyu mutfaktaki makarna kırıklarından oluşmuş yuvasından aldım ve şiltemin yanında yere bıraktım. Uykumda her kımıldandığımda çarpık kolumun biçimsiz, ölmekte olan elini uzatıp prunoya dokunuyordum.

İki gece sonra yaşlı Rhonda hanımla yanık kanepeye oturmuş "Çarkı Felek" seyrediyorduk. Idaho'nun Boise kentinden bir adam çarkı çevirdi ve her şeyi kaybetti. İflas! Pat Sajak başını hayrete düşmüş gibi salladı; adamdan özür dileyip, "Moralinizi bozmayın, yine kazanırsınız," dedi.

Kanepe güzelce kurumuştu. Yanık saç ve küf gibi kokuyordu, fakat ikimiz de bundan rahatsızlık duymuyorduk. Yaşlı Rhonda hanım yanında peynirli sandviç ve bir şişe ucuz votka getirmişti. Votkayı buzlu içiyorduk, kahve fincanında. İçkime sandviç ekmeğimden büyük bir parça düşürmüştüm, çürümeye yüz tutmuş

balık gibi duruyordu dibinde. Rhonda hanım saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gerçekten atkuyruğunu andıranını ilk kez görüyordum.

Televizyonda: iki sözcük: insan:

C_A_ _ _ AN_A_

"Buldun mu?" diye sordu yaşlı Rhonda hanım.

"Henüz değil." Ekmek parçasını bardağımdan almaya çalıştı, fakat dağılıp kahverengi parçalara ayrıldı.

Televizyondaki adam, "*L* var mı?" diye sordu.

"Hayır, *L* yok," dedi Pat Sajak.

"Ben buldum," dedi yaşlı Rhonda hanım. "Pek bir işe yaramam, fakat 'Çarkı Felek' benim oyunum."

"Kim?"

"Söylemem," dedi.

Televizyon: "*W* var mı?"

Pat Sajak: "Hayır, *W* da yok."

"Hiç yarışmaya katılmayı düşünmedin mi?" diye sordum.

"Donup kalırım muhtemelen. Aptal gibi dururum orada. Kocam öyle diyor en azından."

"Siktir et onu," dedim.

Televizyon: "*M* var mı?"

Pat Sajak: "Evet."

Vanna White tabelaya yürüyüp *M*'leri dokunarak yaktı.

*C_A_ _ MANMA_*

"Buldun mu?" diye sordu Rhonda.

Emindim. "Evet."

"Kim?"

"Crash man," dedim.

"*Crash man* de neyin nesi?"

"Özellikle çarpışma sahnelerinde uzmanlaşmış dublör."

"Yok öyle bir şey," dedi yaşlı Rhonda hanım, "ayrıca televizyona bir daha bak. *Crash man* çıkmaz oradan. *Crashman Man* olması gerekir."

Kalkıp içkimi dipledim ve buz almak için buzdolabına gittim. Bardağımın dibindeki kalıntıları yıkamadan buzları içine attım.

"Somurtuyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Fakat somurtuyor olabilirdim. Bir bardak dolusu votkayı içtikten sonra bardağı tazeleyip kanepeye döndüm.

"Benim gitmem gerek," dedi yaşlı Rhonda hanım. "Kocam işten dönmeden önce yemek pişirmeliyim."

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Eşyalarımı yakmadığında gayet iyi davranıyor."

"Yarın sabah ne yapıyorsun?"

"Bir plan yok," dedi.

"Birlikte kahvaltı edelim."

Bana sarıldı. "Kocamın bana iyi davranıp davranmadığını soruyorsun, ama yıllardır hiç kimse bana senin kadar iyi davranmadı. Gözleme sever misin?"

Başımı salladım. Birbirimize sarılmaya devam ediyorduk.

"Gözlemenin kralını yapacağım," dedi.

"Kanepeyi özlediğinde her zaman gelip oturabilirsin."

"Bu kanepeyi çok sevdiğimden değil," dedi pencereyi işaret ederek, "fakat oradan nefret ediyorum."

Birbirimize sarılmaya devam ediyorduk. Hiç bitmesin istiyordum, fakat kollarının ağırlaşmaya başladığını hissettim, geri çekilmek istiyordu. Ona son bir kez sarıldım ve kapıya yürüdük.

"Oo, bulmacanın yanıtı *Chairman Mao,*" dedi, gülümseyerek. "Benim küçük *Crash Man*'im."

DAHA ANLAT BANA

Evi biraz daha anlatmanı isterim, dedi. Tuhaf olan şuydu ki, Çubuk Makarna'yı hiç ton balığı yerken görmemiştim; kokusu vardı sadece, kokusu hep vardı. Ona başka ne anlatabileceğimi bilmiyordum, günlerden, aylardan, yıllardan beri aynı hikâyeleri anlatıp duruyordum. Bütün suç evdeydi, dedim. Nasıl evin suçu oluyor, diye sordu. Evin suçu, dedim. Hiç kuşku yok. Çubuk Makarna karşımda oturuyordu. Sol bacağını sağ bacağının üstüne atmıştı. Siyah ayakkabı, siyah çorap, bir şerit beyaz bacak, siyah pantolon. Başının üstünden baktığımda demir parmaklıkların arasından gökyüzünü görebiliyordum. Letch ile aynı gökyüzünde çifteyle güvercin vururduk. Rhonda'ya erkek olmayı öğretiyorum, derdi. Çubuk Makarna gözlerini sağa sola titretti, önce sol gözüme sonra sağ gözüme odaklandı. Letch Vietnam'a gitmek istemişti, fakat iki böbreği de aynı tarafta olduğu için Vietnam'a gidip insan öldürmesine izin vermediler. Nasıl evin suçu olabilir, diye sordu Çubuk Makarna. Fakat ben evin lanetli olduğunu biliyordum. Orası, annemin birlikte olduğu, bize iyi davranmayan, canımızı yakan ve terk eden bütün o erkeklerin olduğu yerdi. Klavyede bütün yanlış notalara bastığı yerdi. Ev uğursuz, dedim. Nasıl, dedi. Sağ göz. Engerek yılanları benim dostlarımdı fakat beni onlarla Letch tanıştırmıştı. Bir gün. Güvercin vururken. Çöreklenmiş, mırlamakta olan bir tane buldu. Letch onları ısırılmadan tutmayı biliyordu. Bazen güvercinler vurulmuş olmalarına rağmen ölmezlerdi. Kumun üstüne düşerlerdi. Kanatlarından biri sapıtırdı. Onları kafalarından tutup boyunları kırılıncaya kadar havada döndürmek gerekirdi. Letch engerek yılanını önce kuy-

ruğundan tuttu, sonra bir şekilde başının tam arkasından. Korkmuştum onu izlerken. Ya yılan onu ısırıp bütün zehrini akıtırsa. Sol göz. Doktor öne eğilip siyah ayakkabısının ve siyah çorabının üstündeki beyaz tenini kaşıdı. Letch yılanı tuttu ve, Buraya gel Rhonda, dedi. Bana evin neden uğursuz olduğunu anlat lütfen, dedi Çubuk Makarna. Engerek yılanı tıslayıp bağırıyordu. Dişlerini çıkarmıştı. Yanına bile yaklaşmak istemiyordum. Bak, dedi Letch, yılanı sallayarak. Biraz yaklaştım. Daha yakına gel, Rhonda, dedi Letch. Sana bir şey yapmasına izin vermem. Doktor öksürdü. Yanıt bekliyorum, dedi. Soru neydi, dedim. Ev neden uğursuzdu, diye sordu. Uğursuzdu çünkü bütün kötü şeyler başımıza orada geliyordu. Fakat o kötü şeyleri ev yapmıyordu, dedi. Yanıt vermedim. Evin sonsuza dek lanetli olup olmadığını düşünmeye başladım, o evde yaşayan bütün küçük çocuklar benim gibi yıkılacak mıydı? Bazen, iki güvercin vurduktan sonra, sağ omzumda bir morluk oluşurdu, çiftenin tepmesinden ötürü. Letch morluğun üstüne bastırırdı. Alay ederdi. Gerçek bir erkek olduğunun işareti, derdi. Bunu duymak hoşuma giderdi. Yılanı havaya kaldırıp gözümle aynı hizada tuttu. Yüzünü buraya sokmanı istiyorum, dedi. Neden, dedim. Yap, dedi. Bazı yerler uğursuzdur işte, dedim Çubuk Makarna'ya. Letch bağırıp yılanı havada salladı, iyice azdırdı. Tıslıyor, bağırıyordu. Sağ göz. Lanet olsun, Rhonda, dedi. Yılana onu öpecek kadar yaklaşmanı istiyorum, dedi. Ne dersem diyeyim fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Onu hareketsiz tut, dedim. Gülümsedi. Aferin sana, dedi. Sonra yılanı hiç hareket ettirmeden tuttu, heykel gibi, fakat yılanın ağzı açıktı, dişleri parlıyordu. Deli gibi mırlıyordu. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, aramızda bir santimetre vardı. Nefesi çakmak gazı gibi kokuyordu. Konuş onunla, dedi Letch. Senden korkmuyorum, dedim. Güzel, dedi Letch, bir kez daha söyle. Senden korkmuyorum. Senden korkmuyorum. Evi suçlayamazsın, dedi Çubuk Makarna. Fakat suçlayabilirdim. Her şeyi suçlayabilirdim. Herkesi. O evle işim bitmemişti henüz.

BİR KIRMIZI BACAK

Ertesi sabah yaşlı Rhonda hanım malzeme dolu bir poşet ve eski bir gözleme tavasıyla bana geldi. Ben mutfak tezgâhına oturdum ve mimoza içtik. O gelmeden önce de mutfakta oturuyordum zaten, yüzünde açık pizza kutusuyla uyuyan adamın buzdolabının üstüne bantladığım fotoğrafını seyrediyordum. Benim mucizem. Her şeyin daha kötü olabileceğinin hatırlatıcısı. Bunu ona izah etmeye çalıştım.

"Böyle bir hatırlatıcıya neden ihtiyaç duyuyorsun?"

"Bilmiyorum. Perspektif olabilir mi?"

"Palavra," dedi. "Her şeyin daha kötü olabileceğini bilmene gerek yok, *Crash Man*. Senin bilmen gereken her şeyin daha iyi olabileceği." Çikolatalı gözleme ile omlet yaptı. Her şeyi tıkındıktan sonra yanık kanepeye oturup sigara içtik. Sonra bana bir işim olup olmadığını sordu.

"Şu anda yok. Bunun yüzünden," dedim, çarpık kolumu kaldırarak.

"Onu düzelttirmen gerek."

"O kadar kolay değil."

"Çok kolay."

Ben, Rhonda, ne diyeceğimi bilemedim, bir şey demedim, çünkü düzelttirmem gerekirdi, düzelttirmeyi istemem gerekirdi, fakat umursamıyordum. Varsın çarpık olsundu. Hayatta pek çok şey biçimini yitirirdi. Mission bölgesinde ince, kırmızı bacaklarının üstünde hoplayan tek bacağı kesilmiş güvercinleri düşündüm.

"Yakında düzelttireceğim."

"Ne zaman."

"Meteliksiz olmadığım zaman."

"Fakat kolun kırık."

Bir şey demedim.

Uzanıp bacağımı okşadı, daha fazla üstüme gelmedi: "Bir sigara daha ister misin?"

Başımı salladım, bana bir sigara verdi. Yakıp bir nefes çektim.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu.

"Şu anda yok."

"Sana bir kız bulmalıyız."

"Sana iyi bir koca bulmalıyız."

Güldü. "Her zaman öyle değil."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Onunla kimse konuşamaz."

"Ondan korkmuyorum."

"Belli," dedi, uzanıp elini kıvırcık saçlarımda gezdirerek. "Televizyonumu kurtarırken çok cesurdun. Şimdi kocamdan konuşmak istemiyorum. Bir şeyler daha yemek ister misin?"

Tıka basa doymuştum. Ama ona asla hayır demezdim. "Bir gözleme daha yiyebilir miyim?"

"Bu kadar yemek nerene gidiyor, sıska çocuk?" Mutfağa gitti, tavanın altını yakıp hamuru koydu. Kenarlarından cılız dumanlar yükseldi.

"Sizin çocuğunuz var mı?"

"Çocuk istediğini söyledi bana. Çocuk yapacağımıza söz verdi. Fakat her zaman beklememiz gerektiğine dair bir nedeni vardı. Sonra bir gün bizden geçtiğini idrak ettik."

"Buna üzüldüm."

"Hoşlandığın bir kız var mı?"

Handa'yı düşündüm. Göbek deliğinin etrafındaki kıl sarmalını. Beni nasıl anfetamin gibi terletip huzursuz ettiğini. Bana ilk kez *Koca Oğlan* dediğinde nasıl gülümsediğini. "Birine çıkma teklif etme cesaretini toplamaya çalışıyorum."

"Kim?"

"22. Cadde ile Dolores'in köşesindeki içki dükkânında çalışıyor."

Yaşlı Rhonda hanım çikolatalı gözlemeyi tavadan çıkardı, tabağa koydu, üstüne şurup döktü. Tabağı bana verdi. "Şimdiye kadar neden teklif etmedin?"

"Korktum sanırım."

"Öğüt vermeyi sevmem. Fakat hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da senin için önemli olan şeyleri kovalaman gerektiği. İstediğin bir şeyi uğrunda savaşmadan elde edemezsin." Kaşlarını çattı, tavanı işaret etti, kendi dairesini, kocasını. Yüzünü ekşitti. "Sanıyorum bundan tam bir ders çıkaramadım, ama çıkarmam gerekirdi."

Gözlemeden bir ısırık aldım. "Yakında teklif edeceğim."

"Yakında," dedi, alaycı bir tonla. "Kolunu da yakında düzelttireceksin, değil mi?" Azarlar gibi değil, gerçekten umursuyormuş gibi söyledi.

"Sen çocuk yapmalıymışsın," dedim. "Şahane bir anne olurdun."

"Yıllardan beridir bana söylenen en güzel şey bu. Bütün bu tatlı dilliliğinle bu hafta sonu kıza çıkma teklif etmelisin bence."

"Bilmiyorum."

"En kötüsü ne olabilir?"

Karla'nın elimi tutup ıslak apışıma götürüşü ve *zavallı küçük bebek*, deyişi geldi aklıma. "Belki teklif ederim." Gözlememi, mimozamı ve sigaramı bitirdim. "Düşüneceğim bunu."

"Benim için yapar mısın?" Yaşlı Rhonda hanım boş tabağımı mutfağa götürdü. Mutfaktan dönüp oturduğunda bana bir sigara daha ikram etti. "Sana baskı yapmaya çalışmıyorum. Bir kız arkadaş edinmenin senin için iyi olacağını düşünüyorum." Gülümsedi. "Pekâlâ, kabul, sana birazcık baskı yapıyorum."

Benden ne istese yapardım. "Bu hafta teklif edeceğim."

"Aferin. Bir mimoza daha?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Fakat portakal suyunda bol miktarda C vitamini var. Lütfen

bir tane daha içer misin?" Bana bir tane daha yapabilmek için mimozamın son yudumunu da içmemi istedi. Fincanı iyice kaldırıp son yudumu da içtim. "Grip mevsimine giriyoruz, mümkün olduğunca çok vitamin almalıyız." Sonra yaşlı Rhonda hanım mutfağa gitti, fincanıma biraz şampanya koyup üstüne gazlı portakal suyu doldurdu. Portakal suyu köpürüp fincandan tezgâha taştı. "Kahretsin!" dedi yaşlı Rhonda hanım.

Mutfağa koşup tezgâhın üstünden mimoza höpürdettim. "Değerli vitaminleri ziyan ediyorsun," dedim. "Bana yardım eder misin?" Eğildi ve birlikte tezgâhı tek bir damla mimoza kalmayıncaya kadar yaladık.

SOKULMALAR

Beni eşek arısı soktuğunda annem o güne dek görmediğim kadar korumacı ve kaygılı bir tavır sergiledi. Eve ağlayarak girdim, kolumu arının soktuğu yerden tutarak. "Bebeğim, n'oldu?" diye sordu ve ona beni eşek arısının soktuğunu ve soktuğu yerin kaşındığını ve boğazımın ağrıdığını ve soluk almakta zorlandığımı söyledim. "Alerjik olmalısın," dedi. "Ölecek miyim?" dedim. "Senin başına kötü bir şey gelmesine izin vermem," dedi.

Daha önce defalarca grip olmuştum ve hiç umursamamıştı. Bana bu kadar dramatik olmamamı söylerdi, nezle alt tarafı, büyü artık. Günlerce ortalıktan kaybolur, iyi olup olmadığımı öğrenmek için telefon bile etmezdi. Çekingen bir köpek yavrusu gibi peşinden gidip onca zamandır nerede olduğunu sorduğumda, "Dinlenmeye ihtiyacım var. Daha sonra konuşuruz," derdi. Fakat daha sonra on litre kadar Chabliss içer, klavyede notaları ıskalar, romatizmadan yakınır, belki Letch ile kavga çıkarırdı.

Beni eşek arısının sokması onu gerçekten kaygılandırmıştı. Bir bez parçasını buzlu suyla ıslatıp iğnenin girdiği yerde tuttu, sonra alnıma koydu. Romatizmalı elini yanağıma koydu. Cildimde kocaman kabartılar oluşmaya başladığı için ağlayıp duruyordum ve bütün o süre zarfında beni kollarında tuttu.

"Bana kötü bir şey olmasına izin vermezsin, değil mi?" diyordum ve, "Hayır, bebeğim, asla," diyordu.

Bir ay kadar sonra eşek arısı hadisesi tamamen unutuldu ve ben orada yokmuşum gibi yapma rutinine döndü.

İşsizdi yine ve Letch ile birbirlerine bağırmaya doyamadıkları günlerden biriydi. Ben sözüm ona televizyon seyredip kendi işime bakıyordum, fakat her yere uzanan çölün içine bağırdıklarında, esneyen, kumlu evimizde sürdürdükleri savaştan başka hiçbir şeye yoğunlaşamıyordum. Televizyonun yanında bir kaktüs bitmişti. Kaktüsün üstüne bir güvercin tünemişti; hayvanlar uçuşuyor, sürünüyor, evin içinde, çölümüzde koşuşturup duruyorlardı; canlı ve teritoryal hayvanlar.

Letch onlara baktığımı fark etti. "Buradan siktir git de şu konuşmaya bir son verelim, Rhonda," dedi.

Sonra annemi tokatladı.

Ona vurduğuna ilk kez tanık oluyordum.

Kapıyı işaret edip bana, "Hemen," dedi.

Annem yanağını ovuşturdu.

Anneme baktım, ona yardım etmek istedim, fakat "Dışarı çık, bebeğim," dedi.

Ön bahçeye koştum, caddeye koştum, caddede de koşmaya devam ettim. Koşarken annemin, "Dışarı çık, bebeğim," deyişi aklımdan çıkmıyordu. Gün boyunca bana söylediği ilk şeydi, ve eşek arısının beni soktuğu günü düşünmeye başladım, o ıslak bezi alnıma koyuşunu, ve eşek arısının beni soktuğu yere doğru koşarken buldum kendimi. Yuvayı gördüm fakat çarpmadan geçebileceğimi düşündüm, ama çarptım ve bir eşek arısı dışarı fırlayıp saldırdı, ve bu kez yuvaya vurmak için oraya geri koştum, eşek arılarına yuvalarını ve ailelerini savunmaktan başka çare bırakmayacak kadar sert vuracaktım. Elimi kaldırdım ve yuvayı Letch'in annemi tokatladığı gibi tokatladım. Bir dolar büyüklüğünde ancak vardı. Kahverengiydi. Tokatladım. Yerinden kopup kaldırıma düştü. Omzumda bir yanma hissettim. Kalbim gümbür gümbür atmaya, gırtlağım sıkışmaya başladı. Ağladığımı görsün diye eve doğru deli gibi koşmaya başladım, cildimin kabarmaya başladığını hissedebiliyordum. Annem bezi buzlu suya batırıp her şeyi yoluna koyacaktı.

Bu olaydan bir ay kadar sonra bir kez daha denedim. Ortalıktan kaybolma gösterilerinden birinden sonra eve yeni dönmüştü; bu kez kiminle birlikte olduğuna dair Letch ile tartışıp duruyorlardı.

"Lori ile birlikteydim," dedi ve Letch, "Sen onu kıçıma anlat," dedi.

"İkimizden başka kimsenin olmadığına yemin ederim," dedi annem.

"İki kişi olduğunuzdan hiç kuşkum yok, ama ikinci şahsın adı Lori değildi."

Annem, "Gerçekten Lori'ydi," dedi ve Letch, "Gerçekten, sen onu kıçıma anlat," dedi ve ona bir daha vurup başını sallayarak, "Evet, tabii, Lori," dedi.

Televizyonun karşısına oturup çöle biraz daha yoğunlaştım. Artık bir evimizin olduğu söylenemezdi. Odalar inanılmaz boyutlara esnemişti. Duvarlar ateş karıncasından geçilmiyordu. Mutfakta Joshua ağaçları ve Gila canavarları vardı. Yatak odasında akbabalar leşleri gagalıyorlardı. Ve engerek yılanları, fedailerim, her fırsatta kendilerine özgü o olanaksız S biçimiyle kayarak beni tehlikeden uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Letch'in bana dışarı çıkmamı söylemesi an meselesiydi, bu yüzden çıktım. Arka bahçeye gittim. Bakımsız bahçe avlusunda bir eşek arısı yuvası vardı. Bir hafta önce keşfetmiştim, kendimi sokturmak için doğru zamanı bekliyordum. Yuvayı ilk keşfettiğimde yapmama ramak kalmıştı, fakat annem son ortalıktan kaybolma gösterisinin ortasındaydı ve Letch'in bin kez sokulmuş olsam bile umursamayacağını biliyordum. Yanına gidip, "Beni eşek arısı soktu!" diye bağırdığımı ve bana, "Elbette, Rhonda, bir Bloody Maria çok iyi gider şimdi, sorduğun için teşekkür ederim," dediğini hayal ettim.

Eşek arısı yuvasına ulaşabilmek için bir iskemle çekip üstüne çıktım. Parmağımla fiskeledim. Hiçbir şey olmadı. Biraz daha sert fiskeledim. Altı kez falan fiskeledim. Hiçbir şey olmadı. Yumruklandım, yine de hiçbir şey olmadı.

Eşek arıları evde değillerdi ve Letch ile annemin bağırışlarını

duyabiliyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ağlıyor muydum?

Letch'in, "Belki ben de bir süre Lori ile takılırım," dediğini duydum ve annem, "Takıl," dedi ve Letch, "Haftaya görüşürüz," dedi ve annem, "Bana göre hava hoş," dedi ve kapı çarpıldı.

İskemlenin üstünde durup yuvanın son parçalarını kirişten koparmaya başladım. Eve sokulmadan gitmek istemiyordum. Sonra eşek arısının o muhteşem iğnesinin batışını hissettim. Ensemde. Anında tekrarladı; çarpıntı, gırtlak sıkışması, kaşıntı, kabartılar.

İskemleden yere sıçrayıp, "Anne! Yetiş!" diye bağırdım.

Orada durup, "Anne! Eşek arısı! İmdat!" diye bağırdım.

Orada öylece durdum. Başım dönüyor, gırtlağım giderek sıkışıyordu. Güçlükle soluk alıyordum. Tenim diğer seferlerden daha fazla kaşınıyordu, paslanmış çatallar bedenimi kazıyıp neredeyse kanatıyormuş gibi.

"Anne! Yardım et!" diye bağırdım bir kez daha.

Belki duymuyordur diye içeri koştum, fakat oradaydı, mutfakta, Joshua ağacına yaslanmış.

"Beni eşek arısı soktu yine."

Hiçbir şey demedi, ağaçtan uzaklaşıp kutuyu öne doğru eğerek bardağına biraz daha chabliss koymayı denedi, fakat bardağına sadece birkaç damla döküldü. Bana bakmıyordu. Kutuyu salladı, fakat daha fazla şarap çıkmadı. Bardağındakini bir dikişte içti.

"Bir bez ıslatıp üstüne koy," dedi.

"Ama ensemden soktu. Oraya erişemem."

"Bu üçüncü kez."

"Yardımına ihtiyacım var."

İç çekti, bardağını tekrar kutunun altında tutup kutuyu var gücüyle salladı. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra kutuyu duvara fırlattı. Kutu yere düştü ve karıncaların istilasına uğradı.

"Lanet bezi getir bana," dedi.

ÖFKELİ HAYATLA DEBELENİŞ

Yeni şeyler denememem gerektiğini bilmem gerekirdi. Fakat kendimi yaşlı Rhonda hanımın haklı olduğuna, Handa'ya çıkma teklif etmem gerektiğine ikna etmiştim. Sakal tıraşı olup duş aldım. Küçük-Rhonda'nın, "Seni pantolonsuz gördüğünde ne yapacaksın? Senin tam olarak Magnum malzemesi olmadığını fark etmeyecek mi sanıyorsun?" dediğini duydum.

"Yardımcı olmuyorsun," dedim.

"Hayır, ama çok eğleniyorum."

Ve sinir esprilerine rağmen, ben de çok eğleniyordum. Küçük-Rhonda'm, yaşlı Rhonda hanımım ve bir poşet dolusu prunom vardı. Bir de Vern vardı galiba, her ne kadar ne yapacağını hiçbir zaman kestiremediğim için onu pek aileden saymasam da. Kolumun istekayla kırılmasına seyirci kalabiliyor, ama bana cezaevi şarabının tarifini öğretiyordu.

Size Pruno'ya bir ad verdiğimi söylersem hakkımda ne düşünürsünüz?

Beni gülünç mu bulursunuz?

Evet, ona bir ad verdim. Madeline.

Onu yatağımda yatırmaya bayılıyordum. Onu gördüğümde içimden, Sen hayatımda bakımını üstlendiğim tek insansın, diye geçiriyordum.

İçki dükkanına giderken küçük-Rhonda bana Valencia'da eşlik etmeye başladı. Yolun büyük bir kısmı kapatılmış –18. Sokak ile 22. Sokak arası – asfalt bütünüyle sökülmüştü. Caddenin ortasına

doğru iş makineleri devasa hendekler kazmıştı. İşçiler kalın zincirlerle yere yavaşça indirilmekte olan boruları yönlendiriyorlardı.

Ufaklığa birkaç kez eve gitmesini söyledim, fakat kulak asmadı. "Onu öpecek misin sence?"

"Kes."

"Bu kadar hassas olma. Ben sana manevi destek vermek için buradayım. İkimiz de," dedi ve bir engerek yılanı kolundan yukarı tırmanan korsan papağanı gibi omzuna yerleşti.

"Yardımına ihtiyacım yok."

Edepsizce gülmeye başladı, horuldayarak, baretinin ışığını yakıp söndürerek. Engerek yılanı mırlıyordu. "Bir berduşun jambon konservesine ne kadar ihtiyacı varsa senin de yardıma o kadar ihtiyacın var," dedi.

Sonra içki dükkânının tam karşısındaydık; Handa kapı aralığında durmuş sigara içiyordu. Bize el salladı.

"Beni yüreklendirecek son bir sözün var mı?" dedim küçük-Rhonda'ya, ama gitmişti.

Karşıya geçerken Dolores Caddesi'nin ortasına, kuru ottan oluşmuş refüje dizili palmiye ağaçlarına baktım. Rüzgar yapraklarını kamçılıyordu. Hışırdayan ağaçlardan birinin altında yana devrilmiş bir tabure duruyordu.

"Bu kol, Koca Oğlan. Ağrıyor mu?" diye bağırdı Handa bana.

Ne diyeceğimi bilemedim. Rahatsızlık veriyordu. Parmaklarımı tam olarak oynatamıyordum ve hâlâ bağcıklarımı bağlamak, konserve açmak gibi küçük şeylere uyum sağlamaya çalışıyordum. Fakat kolum kırıldıktan sonra elimdeki o vızıltılı, cızırtılı his kaybolmuştu. Şimdi ellerim birbirlerinin aksiydi; biri sürekli olarak hissedip trampet çalarken, öteki derin uykudaydı.

Kıvrımlarını hayranlıkla seyrederek yanına gittim. "O kadar kötü değil."

"Öyle mi?"

"İşe yarıyor ayrıca. Kendi sırtımı sıvazlayabiliyorum."

"Bu güzel olsa gerek." Sigarasını yere fırlatıp ezdi, eğildi ve izmariti alıp dükkâna girdi. Onu izledim. Her zamanki gibi pan-

tolonuyla bluzunun arasında teni üç santim kadar açıktaydı. Kızının üstünden yayılan siyah kılları kıskandım, o canım kıl tarlasına tutunan bir ter damlası olmayı arzuladım.

Tezgâhın arkasına geçti. Kendi tarafımdan ona mümkün olduğunca yaklaştım.

"Bu gece biriyle mi çıkıyorsun?" dedi, dönüp Magnum'lara uzanarak.

"Hayır," dedim, "seni görmeye geldim."

"Beni mi?"

Orada öylece durduk. Hiçbir şey beni durduramazdı. Elini prezervatiflerden çekip aşağı indirdi.

"Ne var ne yok?" dedim.

Yüzü aydınladı. "Hector var."

"Hector kim?"

"Yeni bir erkek arkadaşım var. Gününü gün eden bir tek sen değilsin artık."

Evrenin bütün büyük şifrelerinin bana karşı komplo kurduklarını kabul etmenin zamanıydı belki. Sağlam elim sapıttı, öfkeli hayatla kıvranan bir kovan.

"Hector senin gibi."

"Ne?"

"Sana bunu söylememem gerekir," dedi, kıkırdayarak, "ama o da bir big boy."

Bağırmaya çalışmıyordum. Bunu bildiğinizi umuyorum. Elimde şiddetli patlamalar oluyordu ve birden düşüncelerim devasa ses dalgalarına dönüştü, düşüncelerim zihnimin içinde kendilerini haykırmaya başladılar, seslerini mağara duvarlarından yansıtan yarasalar misali. Size zihnimdeki seslerin çok yükseldiğini ve kendimi duyabilmek için bağırmak zorunda kaldığımı anlatmaya çalışıyorum. Ama ona bağırmıyordum, tamam mı?

"Gitmem gerek!" dedim.

İrkildi ve geri çekildi. "Görüşürüz."

Ona bağırmaya çalışmıyordum, fakat göğsümde derisi yeni soyulmuş hayvanlar gibi pembe ve şiş bir vaziyette sarmakta olan

ciğerlerim muazzam miktarlarda hava çekip dışarıya çok yüksek sesler gönderiyordu. "Bir arkadaşımla buluşmam gerektiğini hatırladım! Hemen gitmem gerek!"

"Görüşürüz."

Ve onun Hector'u vardı, ve benim kimsem yoktu, ve kimsem olmadığını düşünmesini istemiyordum, bu yüzden, "Her ihtimale karşı birkaç Magnum alayım! Belli mi olur! İyi günler!"

"Sana da," dedi ve prezervatifleri kasadan geçirdi.

Parasını ödedim. Ne dediğimi duymaya çalışıyordum sadece. Hepsi bu. Yoksa ona asla bağırmazdım. "Teşekkürler!" dedim ve hızla dışarı çıkıp köşeyi döndüm. Görüş mesafesinden çıkar çıkmaz Damascus'a doğru koşmaya başladım, sadece bir kez prezervatifleri çöp bidonuna atmak için durdum.

Dolores'ten 20. Cadde'ye koştum, sağa saptım. İnşaat işçilerinin yayaların geçebilmeleri için yere dizdikleri kalasların üstünden geçip Valencia'ya daldım, hâlihazırda yağ ve kızartma kokmaya başlamış olan La Rondalla'ya depar attım, fakat henüz açmamışlardı. Yürümeye başladım; Mission, South Van Ness, Folsom. Öğleden sonranın ilk saatleriydi. Rüzgar sert esiyordu, kaldırıma gökten düşen bir uçurtma gibi uçmamak için yürürken annesinin bacağına tutunan bir velet gördüm.

Damascus, öğleden sonra. Yerlerin, duvarların ve tavanın siyaha boyalı olduğunu biliyorsunuz zaten, fakat şimdi pencereler de siyaha boyanmıştı. Gündüzleri barmenler kapıların kapalı tutulmasına özen gösteriyorlardı. Damascus, müşterilerini gün ışığından uzak tutup güneşten koruma çabasıyla Las Vegas kumarhanesinden farksızdı; gün ışığı gündüz içicilerin gizli dertlerini aydınlatırdı.

İçeri girip kendimi yatıştırmaya çalıştım. Koşmaktan ter içinde kalmıştım, fakat düşüncelerim artık avaz avaz bağırmıyorlardı ve sağlam elimdeki savaş sona ermişti. Sona ermiş olmasa da şimdilik ateşkes ilan edilmişti, bu da yeterliydi.

Vern Latin kökenli bir tiple barda oturuyordu, Salvadorluydu sanıyorum, boynunun yan tarafında el yazısıyla işlenmiş solgun bir ad dövmesi vardı. Adın ne olduğunu çıkaramadım.

İkisi de sıcak bira içiyorlardı. Damascus'da başka müşteri yoktu henüz; barmen tek başına bilardo oynuyordu.

Vern ile arkadaşının yanına gittim.

"Bu Enrique," dedi Vern bana.

El sıkıştık; Vern'in de elini sıkmaya yeltendim, fakat bir osuruk sesi çıkarıp küçük, beyaz dilini dudaklarının önünde salladı.

"Dövmeni beğendim," dedim Enrique'ye.

Parmaklarını dövmenin üstünde gezdirip şaşırmış gibi güldü. "Benim Gloria'm," dedi. "İlk evlilik yıldönümümüzde yaptırdım." Sol eline baktım fakat yüzük görmedim. Enrique hemen döneceğini söyledi, müzik dolabından birkaç parça seçmek istiyordu, fakat sanıyorum aslında Gloria'yı anımsamak için birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştu.

"Prunoyu içtin mi?" diye sordu Vern.

"Bir viskiye ihtiyacım var."

"Viski öyleyse, asker," dedi. "Hey!" diye bağırdı tek bant bir atış denemek üzere olan barmene. Barmen atışı kaçırdı ve Vern'e onun suçuymuş gibi yüzünü ekşitti.

"Şimdi ne istiyorsun?" dedi barmen.

"Bu çocuk susuzluktan ölüyor."

"Tamam, tamam." Barmen istekayı masanın üstüne bırakıp barın arkasına sıçradı. Benim kolumu kıran isteka o muydu acaba?

"Müşteri hizmeti diye buna derim," dedi Vern.

"Canın cehenneme," dedi barmen.

"Şeytan'ın hovarda oğlu yakında dönecek. Ben öldüğüm gün bana bir *Eve Hoş Geldin* partisi verecek. Düzebildiğim kadar amcık."

Barmen bana bir viski koydu ve bilardo masasına dönmeden önce bir altılık sıcak Michelop kapıp Vern'in önüne koydu. Önce istekanın ucunda yeterince tebeşir olup olmadığına baktı, sonra tebeşir sürüp ucuna üfledi.

Enrique'nin ilk parçası başladı, gün ortasında sıcak bira ile viski içmekte olan üç adam için fazlasıyla hızlı ve coşkulu bir rock and roll. Enrique bara döndü fakat oturmadı. "İşe dönmeliyim arkadaşlar," dedi ve dövmesini kaşıdı. Sakalından ötürü biri asfaltı süpürüyormuş gibi bir ses çıktı. Sonra dışarı çıktı.

"Prunodan bahset bana," dedi Vern.

Ona gerçeği söyleyemezdim; prunoya ihtimam gösterdiğimi, bir ad verdiğimi söyleyemezdim. Madeline'i yarıp kanını içmek istemediğimi söyleyemezdim. Büyüyüp serpilmesini izlemek istediğimi söyleyemezdim.

Viskimi dikip Vern'den bir sıcak bira istedim; bana dik dik baktı fakat birayı uzattı.

"Pruno lezizdi," dedim. O korkunç sözcükleri dillendirmek bile sağlam elimde birkaç kıvılcım çakmasına yetti.

Vern bir horultu çıkardı ve kaşının tekini büküp sivriltti. "Pruno pek çok şeydir, fakat asla leziz değildir."

Fazla konuşmadan sıcak biralarımızı yudumladık. Sonunda, "Hem sen burada ne işin var? O prunoyu barlara gidecek paran olmadığı için yaptığımızı sanıyordum."

"Acil bir durum söz konusuydu."

Çarpık koluma dokundu. "Acil bir durum varsa o da bu."

Omuz silktim.

"Ben pintinin tekiyim," dedi, "ama ben bile hastaneye gidip düzelttirmiştim."

"Düzelttireceğim."

"Önce kırman gerek."

"Ne?"

"Bak," dedi, "kolun böyleyken gidersen daha çok para ödemen gerekecek. Önce doktora kolunu kırması için para ödeyeceksin. Sonra düzelttiği için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendin kır, paran cebinden kalsın."

"Bunu yapmak için delirmiş olmam gerekir."

"Ben senin için kırarım."

"Söz konusu bile olamaz."

"Sana bunu ilk kimin söylediğini unutma," dedi, Michelop şişesini bana doğru tuttuktan sonra dikerek. Bitirdiğinde derin bir soluk aldı. "Kolunu seve seve kırarım."

KÜÇÜK ADAM

Letch bana Sean Bourke'un beni itip kakmasına neden izin verdiğimi sordu. "Kendini savun," dedi. "Ateşe ateşle karşılık ver."

"Hangi ateş?" dedim.

Letch bana çenemi kapatmamı söyledi ve bana birinin Adem elmasına karate darbesi indirmeyi öğretti. Birinin kolunu kırılacak kadar geriye bükmenin yolunu öğretti. En sevdiği hamleyi öğretti; tartışmakta olduğun insanın üstüne iyice eğilip, "Ne dediğini duymadım," dedikten sonra sözlerini tekrarlarken kafayı çakıp burnunu kırmayı.

"O orada kan içinde dururken," dedi Letch, burnunu kırılmış gibi tutarak, "işte o zaman taşaklarını katarak ona sıkı bir sopa çekmeye girişirsin."

Sean beni ve Skyler'ı yıl boyunca pataklamıştı. Madeline okulu arayıp şikayetçi olmuş, fakat Sean'ı engellemek için hiçbir şey yapmamışlardı. Sean, Phoneix'e Wisconsin'den taşınmıştı. Boyu fazla uzun değildi, fakat şişman ve bizden çok daha güçlüydü.

"Bunu yaptıktan sonra," dedi Letch, gülerek, "her gün derse girmeden önce sana ayakkabılarını boyamayı teklif edecektir."

Ertesi sabah Letch, "Bugün yapmanı istiyorum, Rhonda," dedi.

"Neyi?"

"Sean ile ödeşmeni. Annen gelmeden yap. O zaman okul beni arar." Saçımı karıştırdı. "İbne gibi dayak yemekten hoşlanmıyorsan tabii ki." Başımı *hayır* anlamında salladım ve, "Gururlandır beni, evlat," dedi.

Öğle teneffüsünde bütün çocuklar ya top oynarlar ya da sohbet ederlerdi. Sean arkadaşlarından biriyle oyun sahasındaydı. Skyler'a Sean'ı pataklayacağımı söylemiştim. "Nasıl yapacaksın bunu?" diye sorduğunda, "Letch bana birkaç numara öğretti," demiştim. Skyler bazı çocuklara ne yapacağımı söyledi. Öğle teneffüsünde herkes benim bir hamle yapmamı bekliyordu. Kimse Sean'a bir şey yapabileceğime ihtimal vermiyordu, fakat bir kez daha dayak yediğimi seyredecek olmanın heyecanı içindeydiler. Skyler bana inanıyordu. Sean konusunda bize yardım edebilecek biri varsa bunun Letch olduğunu biliyordu.

Nihayet Sean'ın yanına gittiğimde elli kadar çocuk olacakları bekliyordu.

Yanma gittim ve gülerek, "Beni pataklayacağını duydum," dedi ve ben, "Ne?" dedim ve korkmuş bir ifade takınıp, "Beni pataklayacak mısın?" dedi, tırnaklarını yiyormuş gibi yaparak. "Seni duyamıyorum," dedim ve, "Ne, sağır mı oldun?" dedi. Ona bir adım daha yaklaştım. "Seni duyamıyorum," dedim bir kez daha.

Öne doğru eğilip kendini tekrarladı ve bedenimdeki bütün öfkeyi kafamda topladım. Ve tam Sean cümlesinin ortasındayken kafayı gömdüm ve burnu çatırdadı. Hemen yere yığıldı. O kadar hızlı yığıldı ki Letch'in bana öğrettiği gibi taşaklarını tekmelemeye fırsatım olmadı.

Sean iki eliyle burnunu tutup bağırmaya başladı.

Onu tekmelemeye başladım ve kaç kez tekmelediğimi size söyleyemem çünkü başlayınca başka insanlara dönüşmeye başladı: annem oldu, tekmeledim; Letch oldu, tekmeledim; hiçbir zaman bilmediğim öz babamdı, tekmeledim. Öğretmenlerden biri beni çekip müdürün odasına götürünceye kadar tekmeledim.

Letch bir saat sonra okula geldi ve müdürün odasına girdi. Müdür ona olanları anlattı.

"Duyduklarıma inanamıyorum," dedi Letch ona, başını sallayarak. "Bunun cezasız kalmayacağından emin olabilirsiniz."

Müdür Letch ile yalnız konuşmak için bana koridora çıkıp beklememi söyledi. Dışarı çıkıp ofisin önüne oturdum. Revir koridorun öteki tarafındaydı ve pencereden Sean'ın revirden çıktığını gördüm, yanında annesi vardı. Burnuna sargı bezi tutuyordu ve başını geriye atmıştı.

Gülümsedim.

Letch ile müdür dışarı çıktılar. Letch, "Olanlardan ötürü ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Annesiyle ona dersini vereceğiz, bir daha asla böyle bir şey yapmayacak."

Müdür başını sallayıp onayladı.

Dışarı çıkar çıkmaz bana, "Tebrikler, küçük adam," dedi.

O güne dek bana hiç *küçük adam* diye hitap etmemişti. Hoşuma gitti.

"Gidip bir bonfile yemeye ne dersin?" diye sordu.

Bir restorana girdik. Garsondan iki bira istedi. Kız kıkırdayıp, "O yirmi bir yaşında göstermiyor," dedi. "İkisi de benim için güzelim. Çok susadım," dedi. Fakat kız biraları getirip döndükten sonra şişelerden birini bana kaydırıp, "Burun çatırdatan Rhonda'nın şerefine," dedi.

İkimiz de içtik.

Size Letch hakkında ne kadar şey anlatacağımı bilemiyorum çünkü onu sevmenizi istemiyorum. Fakat doğrusu şu ki bazı günlerde fena sayılmazdı.

Biralarımızı içip bonfilelerimizi yedik ve her şey gayet eğlenceliydi. "Anneme anlatacak mısın?" diye sordum.

"Hayır, delirdin mi? O bunu anlayamaz."

"Annem nerede?"

Letch hiçbir şey demeden bana bir süre baktı. Sonra, "Babanı özlüyor musun?" diye sordu.

"Onu hatırlamıyorum?"

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Tanrım."

"Annem sürekli nereye gidiyor?"

Letch bonfilesini ve birasını bitirdi. "Bunu ona sorman gerekiyor, Rhonda." Hesabı ödedi ve restorandan çıkarken saçımı dağıtıp, "Seninle gerçekten gurur duyduğumu bilmeni isterim," dedi.

SİYAH CİĞERLER

Vern bana kolumu seve seve kıracağını söyledikten sonra eve döndüğümde yaşlı Rhonda hanıma yalan söyledim. Yalan söyledim çünkü o gün katlanabileceğim kadarına katlanmıştım zaten. Handa bana koca oğlan sevgilisi Hector'dan söz etmişti ve Vern kolumu kırmayı önermişti, fakat asıl kötü olan bunu söylemiş olması değil aklımın bu işe yatmasıydı. Vern'in kolumu kırmasını istiyordum. Kemiği görkemli kıymıklara ayırmasını. Canıma okumasını istiyordum, Letch'in yaptığı gibi. Bu yüzden daireme girdiğimde yaşlı Rhonda hanım "Çarkı Felek" izlemek için koşarak aşağı indiğinde ağzımdan çıkan ilk şey, "Yarın benim doğum günüm," oldu. "Sahi mi?" diye sordu ve ona yalan söylemekten nefret ettim, gerçekten nefret ettim, ama iyi bir şeyler olmasına ihtiyacım vardı, bu yüzden, "Neden yalan söyleyeyim?" dedim ve güldü. Bunun üstüne ben de güldüm ve kendimi biraz daha iyi hissettim.

Votka kupalarımızı alıp kanepeye oturduk. Televizyonda reklamlar vardı. "Çarkı Felek" birazdan başlayacaktı.

"Bu çok heyecan verici," dedi. "Küçük bir parti verelim. Doğum günün için sana kek pişiririm."

"Bunu yapmana gerek yok. Geceyi dışarıda takılarak geçirelim."

"Dilek listende neler var?"

"Hiçbir şey."

"Kanepemi ve televizyonumu kurtardın, dile benden ne dilersen."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Yaşlı bir kadının kalbini çiğneme, Crash Man. Doğum günün için ne istersin?"

Ekranda Pat Sajak ile Vanna White sahneye yürüdüler. Pat Sajak gözlerini kısmış gülümsüyordu; Vanna sadece gülümsüyordu. Seyirci alkışladı.

"Çarkı Felek yarışmasına hoş geldiniz!" dedi Pat Sajak.

"Ne istersem mi?" diye sordum yaşlı Rhonda hanıma.

"Ne istersen."

"Hep bir dövmem olsun istedim."

"Nasıl bir şey istediğini biliyor musun?"

"Yıllardan beridir biliyorum."

Ellerini ovuşturdu. "Ben randevu alırım. Ve partine istediğin herkesi davet edebilirsin. Ben kocamı getireceğim."

Bir kupa dolusu votkayı içtim. Partime davet etmek istediğim biri yoktu ve kocasının orada olmasını istemiyordum. Sadece ikimiz olalım istiyordum. "Onu neden getireceksin?"

"Ne kadar kalabalık olursa o kadar neşeli olur."

"Kanepeni ateşe verdi."

"Otuz yıldır evliyiz. İyi dönemlerimiz var, kötü dönemlerimiz var. Sen onu kötü döneminde tanıdın."

"Sana bu şekilde davranmamalı."

Bana sarıldı.

"Çarkı Felek" yarışmasını takip etmemiştik, yarışmacılardan biri ilk bulmacayı çözmüştü bile.

"Benim için tasalanma," dedi yaşlı Rhonda hanım. "Ben onunla nasıl baş edeceğimi bilirim."

Mutfağa gidip kendime buzlu bir votka daha koydum. Yüzündeki pizza kutusuyla kendini dünyadan koruyan adama baktım. "Onu partimde istemiyorum." Yanına dönüp oturdum.

"O kadar kötü biri değil aslında," dedi, elini omzuma koyarak. "Partiye gelmesine izin ver, lütfen."

Nasıl hayır diyebilirdim? Kadın bana doğum günüm olmayan bir günde benim için parti verecek, ayrıca dövmenin parasını ödeyecekti. Bana hatırlattığı her şeyden nefret etmeme rağmen koca-

sını veto edemezdim. Kafamı kurcalayan bütün anıların önünü kesmek için kendi pizza kutuma ihtiyacım vardı. "Tamam."

"Belki ondan hoşlanırsın bile," dedi, annemin beni yeni erkek arkadaşlarından biriyle tanıştırmadan önce dediği gibi. Beni Letch'le bir barda tanıştırmıştı, evimizin yakınında bir Meksika restoranının barında. "Bu yeni arkadaşım," demiş ve buzlu şarabının içindeki buzları çiğnemişti. Letch de Bloddy Maria'sının içindeki buzları çiğnemişti. Letch başını yavaşça salladıktan sonra bana bir çeyreklik vermişti. "Girişte bir *Ms. Pac Man* var. Git benden birkaç el oyna."

"Ne diyoruz?" dedi annem bana.

"Teşekkür ederim."

"Bu daha başlangıç," dedi Letch, saçımı dağıtarak.

"Neyin başlangıcı?"

"Görürsün." Tekrar saçımı dağıttı ve bu kez saatinin kayışı buklelerimden birine takıldı. Ciyakladım. Sırıtıp, "Bunun için özür dilerim," dedi.

Yaşlı Rhonda hanım kocasının yemeğini hazırlamak için yukarı çıktı, ben Madeline ile yatağa uzandım. Kötü koyuyordu; poşetinde küf vardı, turuncu sıvının üstünde minik nilüfer yaprakların çağrıştıran yeşil topaklar yüzüyordu.

Onu göğsümün üstüne koydum.

Hamile gibi görünmek için gömleğimin içine soktum, ellerimi üstüne koyup tekmelediğini hissediyormuş gibi yaptım.

"Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedim.

"Güvendesin," dedim.

O şekilde uyuya kaldım, gömleğimin altında Madeline ile.

Sabahın dördüne doğru kâbustan uyandım. Her zaman gördüğüm kâbus. Size anlatmaya henüz hazır değilim. Fakat uyandım ve uykuya dönmek istemedim. Vern'den başka bir şey düşünemiyordum. Vern'in kol kemiğimi mucizevî bir şekilde çatırdatıp

kırdığını hayal ettim. Hayalimde Karla da vardı, durmuş seyrediyor, hayatını kurtardıktan sonra bana söylediği korkunç şeyler için özür diliyordu.

Arada dalıp tekrar uyanıyordum. Küçük-Rhonda, "O kâbusu görmeye devam ediyorsun, değil mi?" dedi.

"Haftada iki kez."

"Hâlâ korkutucu mu?"

"Her seferinde biraz daha korkutucu."

Gelip şilteye oturdu. Baretinin ışığı açıktı. Gömleğimin altındaki Madeline'e baktı. Ona dair bir şey söylemesini bekledim, fakat demedi. "Yaşlı kadını seviyor musun?"

"Evet.

"O seni seviyor mu?"

"Sanırım."

Işığı söndürdü. "O bizim annemiz değil."

"Ondan çok daha iyi," dedim.

Ertesi sabah ön kapımı açtığımda yaşlı Rhonda hanımın başında parti şapkası vardı, şu çene altından lastikle tutturulan külah biçiminde şapkalardan. Tek boynuzlu atlar vardı üzerinde. Kır saçını atkuyruğu yapmıştı yine. Ağzında bir parti düdüğü vardı, üfletip bağırttıktan sonra sigara gibi tutup, "İyi ki Doğdun" söylemeye başladı.

Bitirdikten sonra, "Seni uyandırdığım için özür dilerim, fakat dövmeciye gitmemiz gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Ne istediğini bildiğini söylediğin için randevuyu aldım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Gidelim öyleyse," dedi, parti düdüğünü bir kez daha cırtlatarak.

Duş aldım ve Valencia'dan uzak durup Guerrero Caddesi'ne yürümeye başladık. "Bütün mahalleyi Bağdat gibi sallıyorlar bu-

gün," dedi yaşlı Rhonda hanım. Kaya matkapları gümbür gümbür çalışırken ortalıkta dolanan çimento kamyonları kaldırımın zarar görmüş yerlerini onarıyorlardı.

Sisliydi dışarısı. Evsiz bir adam tel örgüye gömleklerini asmış, fakat güçlü esen rüzgâr gömlekleri dağıtmış, birkaç yere düşürmüştü. Adam bize bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Yaşlı Rhonda hanım gömleklere baktı. Ben yere baktım ve kaldırıma gümüş renginde boyayla yazılmış bir başka yazının üstünde durduğumu fark ettim. *Her zamankinden daha az zamanın var!*

Göğsüme bir Rorschach mürekkep lekesi dövmesi yaptırmak istediğimi yıllardan beridir biliyordum. Neden bu kadar ertelediğimi bilmiyorum. Fakat tasarım elimdeydi. Hastaneden taburcu olurken Çubuk Makarna'dan bana o mürekkep lekeli kartlardan birini vermesini istemiştim. "Neden?" diye sormuştu ve, "Bana seni hatırlatacak bir şey işte," demiştim, fakat sadece ona dair değildi; anneme de dairdi; bu baktığımda annemin yüzünü gördüğüm kartlardan biriydi. Çubuk Makarna bana kartı vermeyi kabul etti. "Aramızda kalacak, tamam mı?" dedi.

Artık pek yapmıyorum, fakat o hastaneden çıktığım ilk yıllarda o karta uzun uzun bakardım. Bazen annemi görürdüm yine. Bazen, Letch'i. Bazen de hiçbir şey görmezdim, karanlık sadece, uzay boşluğu, rahim, Damascus.

Çiselemeye başlamıştı, fakat rüzgar yüzünden su yüzümüze tükürük gibi çarpıyordu.

Bir sonraki blokta bir taksi önümüze yanaştı. Arka koltukta oturan adam pencereden dışarı sarkıp kustu. Yaşlı Rhonda Hanım geri çekilip, "Senin de doğum günün kutlu olsun," dedi. Üstünde tek boynuzlu atların olduğu parti şapkası başındaydı hâlâ.

Dövmeci dükkânına girdik. Kalıcı Kanıt. Mürekkep lekesi kartını dövme sanatçısına verip bir göğüs ucumdan ötekine kadar istediğimi söyledim. Onun bütün bedeni dövme kaplıydı, görünen kısımları en azından. Yüzünde örümcek dövmesi bulanan birinin bedeninde boş yer kalmamış olsa gerek.

Adam, Yaşlı Rhonda Hanım'a işinin tahminen beş saat kadar

süreceğini söyledi ve Yaşlı Rhonda Hanım bana, "Döneceğim, doğum günü çocuğu," dedi.

Adamla pek konuşmadık. İğnenin vızıltısı ve kan silmek sadece. Onu birkaç kez çarpık koluma bakarken yakaladım ve sonunda, "Motosiklet kazası," dedim. Başını sallayıp, "İyiymiş," dedi.

Yaşlı Rhonda Hanım zamanında döndü. Yanımıza geldi, hiçbir şey demeden Rorschach dövmeme baktı.

"Ne gördüğünü söyle bana," dedim.

"Siyah ciğerler," dedi, öne eğilip göğsüme dokunarak. Parmağının tenimde çizdiği şekil hâlâ aklımda. "Sanki elli yıl boyunca aralıksız sigara içmişsin ve içini görebiliyorum."

Eve döndüğümde biraz heyecanlandım ve soyunup aynanın karşısında dövmemi seyrettim. Sahte doğum günüme kimsenin gelmemesi beni şaşırtmıştı, gerçi kimseyi davet etmemiştim, ama yine de. Handa, Hector ile birlikteydi. Yaşlı Rhonda Hanım'ın teknik olarak burada olması gerekirdi tabii ki, fakat kocasının yanında olması daha iyiydi. Sağlam elimdeki dövme iğnesinin dönme momenti yeni hızlara ulaştı. Küçük-Rhonda belirdi kapının eşiğinde.

"Beğendim dövmeyi," dedi. "Çubuk Makarna da görse beğenir."

"Beğenir mi sence?"

"Kuşkusuz."

"Hey," dedim, küçük arkadaşıma bir bira ısmarlama arzusuyla. "Doğum günüme birilerini davet etmek için Damascus'a gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Bizim doğum günümüze iki hafta var."

"Erken kutluyoruz."

"Hayır, teşekkür ederim. Barda çocuk görünce insanlar tuhaflaşıyor."

"Annem hariç," dedim, fakat yine de gelmeyeceğini söyledi.

Damascus'a girdiğimde öğleden sonra üç sularıydı. Önünde sıcak bir birayla oturmakta olan Vern'den başka kimse yoktu içeride.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Tam da seni düşünüyordum."

"Beni mi?"

"Siktiğimin doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim."

"Şu kolu ne zaman kırıyoruz?"

"Doğum günü partime gelmek ister misin?"

Somurttu ve gür kaşlarından birini tutup büktü. "Doğum günü partisi mi? Ne bu, on yaşında mısın?"

"Unut gitsin," dedim ve barmene bir viski söyledim. O da bana önce paramı görmek istediğini söyledi. Vern'in sırtını sıvazlayıp, "Dostum ısmarlıyor," dedim

Vern gözlerini devirdi. "Doğum günü çocuğuna ne isterse ver. Bir tane de bana ver." Boş bira şişesini salladı. "Bir ölü asker daha."

Ön kapı açıldı ve içeri Enrique girdi. Köşede Meld adındaki demir atölyesinde çalıştığı anlaşıldı, patron gittiğinde Damascus'a günde birkaç kez uğrayıp çocuklarla hızlı bir bira içiyordu. Onun *Gloria* dövmesine baktım ve kendi dövmemi hatırladım.

"Şuna bir bakın," dedim ve gömleğimin düğmelerini çözdüm. Dövmemin ilk birkaç saat gazlı bezle örtülmüş olması gerekiyor, gazlı bezi çekip parçaladım. İkisi de bakakaldı. "Ne gördüğünüzü söyleyin."

"Bush'un martini kadehiyle petrol içtiğini görüyorum," dedi Vern.

"Sahi mi?" dedim. "Bana cumhuriyetçiymişsin gibi geliyor."

"Sana öyle gelebilir, fakat bu soytarı her şeyin içine ettiğinden beri cumhuriyetçi olmadım."

"Yok ya?"

"Bobby Kennedy ölünceye kadar demokrattım."

"Şimdi nesin peki?"

"Marazi bir biçimde inançsız." Vern eliyle uçak işareti yapıp sıcak birasının üstüne düşürdü, şişe devrildi, tezgaha köpükler yayıldı. "9/11'den sonra dünya delirdi ve yaşlı Vern bir parçası olmak istemiyor." Boş şişeyi alıp yargıç tokmağı gibi tezgaha indirdi. "Bir ölü asker daha!"

Barmen geldi, pisliği sildi ve ne olduğunu sordu. Vern ona sırıtmakla yetindi. "Bir bira daha alabilir miyim, efendim?" dedi barmene. Barmen gönülsüzce ona bir bira verdi.

"Sen ne görüyorsun, Enrique?" dedim.

Enrique dövmesini ovuşturup, "Ben Gloria'yı görüyorum ve beni hâlâ bağışlamadı."

Gömleğimin düğmelerini iliklediim.

"Bu gece doğum günü partime gelmek ister misiniz?"

Vern küçük beyaz dilini çıkarıp bir osuruk sesi daha çıkardı.

"Ben çok isterim," dedi Enrique.

"Ne?" diye sordu Vern ona, dehşet içinde.

"Onun doğum günü bugün. Bırak artık puştluk yapmayı."

"Ben puştum."

"Sen doğum günü partisine gelecek olan bir puştsun," dedi Enrique.

Sekiz sularında herkes geldi. Önce Enrique ile Vern, sonra Yaşlı Rhonda Hanım ile kocası. Lyle idi adamın adı. Yaşlı Rhonda Hanım'ın elinde üstüne iki mum sıkıştırılmış çikolatalı bir pasta vardı. Mumların birinin üstünde *3* yazıyordu, diğerinin üstünde ise *0*.

"Gerçekten otuzuma mı basıyorum?" dedim. "Hâlâ çocuk gibi hissediyorum kendimi."

"O duygu hiç kaybolmaz," dedi Lyle. Dişleri dudaklarından dışarı çıkıyordu. "Yaşlanır ve çirkinleşirsin, ama içinde kendini bebek gibi hissetmeye devam edersin."

Onunla konuşmak istemiyordum. Pastayı Yaşlı Rhonda Hanım'dan alıp mutfağa götürdüm.

Gelenleri birbirleriyle tanıştırdım.

Vern bir altılık sıcak birayla iki şişe ucuz şampanya getirmişti. Bir de hediye getirmişti, porn dergisinden kopartılmış sayfalara sarılmış bir şey. Hediyeyi bana verdi. "Herkes evine gittikten sonra açalım, olur mu? Biraz özel bir şey."

"Benim hediyemi paketlemeye zamanım olmadı," dedi Enrique, bana bir şişe viski uzatarak, "ama bu boku sevdiğin anlaşılıyor."

El sıkıştık.

Yaşlı Rhnoda Hanım ile Lyle da bir hediye getirmişlerdi. Yaşlı Rhonda Hanım bana göz kırptı. "Çam sakızı çoban armağanı."

Ben de ona göz kırptım ve ikimize özel bir espri olması hoşuma gitti. "Neden zahmet ettiniz?"

"Aç," dedi ve ambalaj kağıdını yırtım; "Çarkı Felek"in kartondan bir versiyonuydu. "Kendini geliştirmen için, Crash Man."

Şampanya şişelerini açıp şerefime içtik ve sarhoş olmaya koyulduk. Lyle yanık kanepeyle televizyona baktı. Sinirine dokunduklarını görebiliyordum.

"Televizyon iş görüyor mu?" diye sordu.

"Hem de nasıl."

"Ya kanape."

"Hiç yoktan iyidir."

"Bundan emin misin?" dedi Vern. "Elektrik akımıyla öldürülmüş maymun gibi kokuyor."

Lyle dışında herkes güldü. "Koluna ne oldu?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim.

"Gemi kazası," dedi Vern. "Rhonda güverteden aşağı düştü. Hayatta kaldığına şükretmeli."

Yaşlı Rhonda Hanım durumun iyiye gitmediğini fark edip, "Lyle, pastayı kesmeme yardım eder misin?" dedi. Mutfağa gittiler.

Vern, Enrique ve bendeniz yanık kanepeye oturduk.

"Hoşlanmıyorum bu heriften," dedim.

"Sahi mi? Fark etmemiştim," dedi Vern, bir osuruk sesi daha çıkararak. "Duygularını gizleyebildiğin söylenemez."

"Onu dışarı atmamı ister misin?" diye sordu Enrique.

"Hayır. Kadının kocası o. Ben idare ederim."

Sonra Yaşlı Rhonda Hanım pastayla içeri girip bir kez daha, "İyi Ki Doğdun," söyledi. Yaşlı Rhonda Hanım mumları kanepeden kalkmadan üfleyebilmem için öne doğru eğildi. Gurur vardı gözlerinde, sevgi vardı. "Bir dilek tut," dedi.

Ona istediğim herhangi bir şeyi verme şansım olsaydı ne verirdim diye düşündüm ve mumları söndürdüm.

Yaşlı Rhonda Hanım, "Bravo!" diye bağırdı.

Enrique alkışladı. Vern sıcak bir bira içti. Lyle, "Eve gidelim," dedi.

"Sen git," dedi Yaşlı Rhonda Hanım. "Ben daha sonra gelirim."

"Şimdi gidelim."

"Ben birazdan gelirim."

"Şimdi."

Kanepeden kalktım. "Gitmek istemiyor."

"Karımla konuşuyorum, seninle değil."

"Çocuklar, çocuklar," dedi Vern. "Vern Amca size bahriyeli tarzında birkaç tavsiyede bulunmadan birbirinize iyi davranın."

"Geliyor musun?" dedi Lyle Yaşlı Rhonda Hanım'a ve kadın başını sallayıp *hayır* dedi. Lyle tek kelime etmeden evden çıktı.

"Asabi bir arkadaş," dedi Vern.

"Üzgünüm," dedi Yaşlı Rhonda Hanım. "Zor bir dönemden geçiyor." Yüzünü ekşitti, sonra bana bakıp kendini gülümsemeye zorladı. "Partiyi berbat etmeyelim. Şampanya isteyen?" Şampanyanın kalanını bitirip viskiye geçtik.

Sonunda Enrique gitti. Yaşlı Rhonda Hanım da bir süre sonra beni öpüp iyi geceler diledi ve Lyle adına özür diledi. Ona üstünde durmamasını söyledim, fakat yalan söylüyordum. Saat üçü geçiyordu fakat Vern hediyesini açmadan gitmeyi reddetti. Yanık kanepede oturuyorduk. Porno sayfalarını yırtıp hediyeyi açtım. İçinde bir lastik levyesi vardı.

"Çok teşekkür ederim," dedim, "bir arabam olmadığını göz önünde bulundurursan."

Başını salladı, gür kaşını büktü.

"Hayır, cidden, tekrar teşekkür ederim," dedim, "sanıyorum bu çok işime yaracak."

"Tanrım."

"Gerçekten, mahallede gezinip benim kadar talihli olmayanların araba lastiklerini değiştirmelerine yardım edebilirim."

"Araba için değil!" Küçük beyaz dilini çıkardı. "Kolun için."

"Ne?"

"Kolunu kırmak için kullanacağız."

Ben, Rhonda, sarhoş, şaşkın. Birkaç dakika daha kazanma ihtiyacı içinde. "İşemem gerek," dedim ve banyoya koşup kendimi yatıştırmaya çalıştım. Gömleğimi çıkardım, dövmeme baktım, o tek şeklin içinde yaşayan bütün o şeylere baktım. Yüzlerce insan bakacak olsa her biri bana farklı bir şey söyleyebilirdi, özgürlüğün böylesi. Vern'e gösterebileceğim bir mazeret düşündüm, fakat yapmasını istiyordum, fakat bir yandan da istemiyordum, ne istediğimi bilmiyordum.

"Hey, kusuyorum," diye seslendim Vern'e. "Başka zaman."

"Ne?" Banyo kapısına geldiğini duydum. Kapıyı çaldı. "Aç kapıyı."

"Kusuyorum. Bunu başka zaman yapalım."

"Kusacak kadar sarhoşsan bunu yapmanın tam zamanı bence. Aç kapıyı."

"Hayır."

Kapıyı çaldı yine. "Sarhoşken acıyı hissetmezsin."

"Hayır!"

"İzin ver hemen yapayım!"

"Yapamam."

"Aç kapıyı, asker!"

Bunu yapmak için iyi bir nedenim olsaydı keşke. Size kapıyı neden açtığımı anlamanızı sağlayabilecek bir şey söyleyebilseydim keşke. Fakat yoktu iyi bir nedenim. Açtım sadece. Kapıyı açtım ve karşımda durmuş levyeyi avucuna vuruyordu.

"Kolunu banyo tezgâhının üstüne koy," dedi.

Dinledim onu. Onu dinlemek zorundaydım. Duyuyor musunuz? Dizlerimin üstüne çöküp çarpık kolumu tezgâhın üstüne koydum."

"Böyle bir acıyı İsa bile bilmemiştir," dedi Vern.

EV YEMEĞİ #2

Bir keresinde annem o gece buzluktan yemek çözmeyeceğini, onun yerine yemek pişireceğini söyledi.

Letch ellerini yanaklarına koyup ağzını hayatında bu kadar hayrete düşmemiş gibi açtı. "Affedersin," dedi. "Söylediğini yanlış anlamış olmalıyım."

"Ben de," dedim.

"Bu gece yemek pişireceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Hey, Rhonda," dedi Letch, başını sallayarak, "sonunda bizi öldürmeye karar verdi."

O kadar da kötü değildi. Yemek yenmeyecek gibi değildi demek istiyorum. Çoğu insan yemezdi muhtemelen. Fakat annem evdeydi ve chabliss'e o kadar sık davranmıyordu ve Letch evdeydi ve bize o kadar sert davranmıyordu ve ben evdeydim, üçümüz birlikte olduğumuz için mutlu.

Tavuk budu pişirmişti, ocakta zeytinyağıyla pişirdi ve altını biraz erken kapattığı için küçük elektrik ampulleri çiğniyormuş duygusu veren pilavla birlikte servis etti.

O kadar.

Letch tabağına baktı. "Sebze yok mu?" dedi şaşırmış gibi yaparak.

"Sebzeyi sadece mikrodalgada yapmayı biliyorum," dedi, "ve size bu gece çözülmüş bir şey yedirmeyeceğime söz verdim."

"Ne düşünüyorsun, Rhonda?" dedi Letch. "Bizi zehirlemeye mi çalışıyor sence?"

Tavuk budunu alıp kokladım. "Olabilir."

"Önce sen," dedi Letch anneme, beni dirseğiyle dürterek. "Beş dakika sonra hâlâ hayattaysa biz de yumulabiliriz."

Annem buttan bir ısırık aldı, chabliss'inin kalanını içti. Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bitirmeden gidip kendine bir bardak şarap daha koydu. Masaya döndüğünde, "Komik olduğunuzu sandığınızı biliyorum, ama tepem atmadan yemeye başlasanız iyi edersiniz."

Ben tavuk budunu hâlâ burnuma tutuyordum, fakat tekrar koklamak istemiyordum çünkü araba bagajı gibi kokuyordu.

Letch, "Bizi öldürmeye çalışmadığından emin oluncaya kadar yemiyorum."

"Sizi neden öldürmek isteyeyim?"

"Bir nedeni yok. Emin olmak istiyorum sadece."

Annem chabliss'inden bir yudum daha alıp bana, "Seni zehirleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi, bebeğim?"

Başımı salladım.

"Ye öyleyse, bebeğim."

"Dikkatli ol, Rhonda. Bir iş çeviriyor."

"Bana bakın," dedi annem, "yeterince uzadı."

Letch'e, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim ve tavuk budunu tabağıma bıraktım.

"Bebeğim, bir ısırık al."

"Henüz değil" dedim.

"Çocuk güvenli olduğundan emin olmak istiyor."

"Bu hiç de gülünç değil," dedi annem, "size yemek pişirdim, yiyin artık."

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi Letch ona. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tavuğunu ye!"

"Her şeyin bir zamanı var."

"Zamanı çoktan geldi."

"Ona güvenebilir miyiz sence, Rhonda?"

"Beş dakika daha beklemekte yarar var," dedim.

Annem chabliss'ini bitirip, "Neden zahmet ettim ki?" dedi. Ayağa kalktı, iskemlesini devirdi, gidip kendine bir chabliss daha koydu.

"Oyun oynuyoruz sadece," dedi Letch.

"Oyun oynamayı bırakın öyleyse."

"Bu tavuğu pişirirken bir art niyet taşımadığından emin olmak istiyorum sadece."

"Yeter artık!"

"Rhonda, yumulmaya hazır mısın?" dedi Letch.

Tavuk budumu alıp yüzüme yaklaştırdım. Annemin tepesinin atmak üzere olduğunu görebiliyordum ve bunun olmasını arzulamıyordum, bu yüzden buttan bir ısırık alıp, "Anne, bunu gerçekten sevdim," dedim, ama annem Letch'e bakıp, "Neden yemeği mahvediyorsun?" dedi ve Letch ona, "Sakin ol, oyun oynamıyorum," dedi ve annem, "Bu gülünç değil," dedi ve Letch, "Biz gülünç buluyoruz," dedi ve ben buttan bir ısırık aldım ve çiğnerken anneme, "Anne, bu tavuk leziz," dedim ve annem Letch'e, "Yiyecek misin?" diye sordu ve Letch, "Zehir kattın mı?" diye sordu ve annem, "Bunu söylemeyi kes!" dedi ve ben budumdaki bütün eti yedim ve pilavdan iki dolu kaşık alıp ağzıma doldurdum ve çiğnemeye çalıştım, fakat ağzım o kadar doluydu ki çiğneyemedim, yanaklarım şişmişti, zor konuşabiliyordum ama, "Bu o kadar güzel ki yakında tekrar pişirmelisin," dedim ve annem Letch'e, "Neden oturuyorsun orada?" dedi ve Letch, "Beş dakika henüz dolmadı," dedi ve annem, "seni öldürmeye çalışmıyorum," dedi ve Letch, "Göreceğiz," dedi, sonra bana bakıp, "Rhonda hayatını tehlikeye attı. Nasıl bir annesin sen?" diye ekledi ve annem tekrar ayağa kalkıp chabliss'ini dipledi ve, "Ben çıkıyorum," dedi ve ben, "Anne, bak, tavuğun hepsini yedim," dedim ve kaşığımı pilav tepeciğine daldırıp ağzıma doldurdum ve, "Hâlâ açım. Bana şimdi biraz daha tavuk pişirir misin?" dedim ve annem Letch'e, "Bu gece deniyordum ve sen bana bunu bile çok gördün," dedi

ve Letch, "Kes artık. Sana takılıyordum. Bak," ve önündeki budu alıp küçük bir ısırık aldı ve, "Tatmin oldun mu?" dedi ve ben çıtır pilavın kalanını ağzıma doldurup, "Biraz daha tavuk yiyebilir miyim, lütfen?" dedim ve annem bana bakmadı bile, kendi tabağını bana uzatıp Letch'e, "Neden güzel davranamıyorsun?" dedi ve şarabını bitirip kendine bir bardak daha koydu, ve ben onun budunun kemiğini sıyırdım ve tabağındaki pilavı yanaklarıma doldum ve bir şey söylemek için ağzımı açtım, ona tavuğun ne kadar leziz olduğunu söyleyecektim, fakat ağzımda o kadar çok yemek vardı ki boğulur gibi oldum, öksürdüm, masanın üstüne pilav saçtım. İkisi de bana bakmadılar. Annem, "Ben bir içki içmeye çıkıyorum," dedi ve Letch, "Sen asla bir içki içmeye çıkmazsın," dedi ve ben pilav öksürüyor fakat hâlâ konuşmaya çalışıyordum ve, "Bu hayatımda yediğim en muhteşem tavuk," dedim ve tekrar öksürdüm ve annem Letch'e, "Ne istiyorsun benden?" dedi ve Letch, "Şakadan anlamanı," dedi ve annem, "Gülünecek bir şaka yaptığın anda anlayacağım," dedi ve ben öksürdüm ve, "Bu gerçekten müthiş bir tavuk," dedim ve annem, "Ben barda olacağım," dedi ve Letch, "Kiminle?" diye sordu ve ben, "Anne, bana biraz daha tavuk pişirebilir misin?" dedim ve annem Letch'e, "Kiminle gittiğim çok mu umurunda?" dedi ve Letch, "Her seferinde biraz daha az umurumda oluyor," dedi ve annem, "Size yemek pişirdiğim için bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" dedi ve ben, çiğnemeye ve öksürmeye devam ederek, "Bu tavuğu pişirdiğin için çok teşekkür ederim, Annem," dedim ve Letch, "Evet, teşekkürler," dedi ve annem, "Cehenneme kadar yolun var," dedi ve Letch, "Sen mizah anlayışını ne zaman yitirdin?" dedi ve benim önümde yemek kalmamıştı. Annemin tabağı tertemizdi. Letch'inki aldığı küçük ısırık dışında olduğu gibi duruyordu.

Annem kalktı, çantasını kaptı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" dedim.

"Sonra görüşürüz," dedi.

"Sonra bu gece mi?" diye sordum.

"Belki," dedi.

ÇİRKİN LEKELER

Vern gittikten sonra Madeline'i bağrıma bastım. Yataktaydım, yan tarafıma yatmıştım. Madeline'i göğsüme bastırıyordum ve bütün bedenim kasılıyordu. Orada yatıp nedenini düşündüm. Ne yaptığımı düşünmemeye çalıştım. Üstümde gömlek yoktu ve Madeline'i dövmemin üstüne bastırıp, "Ne gördüğünü anlat bana," dedim, fakat o bir şey demedi. "Lütfen, anlat," dedim, onu göğsüme daha da sıkı bastırarak. Ona o güne dek kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarıldığımı tahayyül edin. Madeline'in küçük bedenini onu emzirecekmiş gibi tuttuğumu tahayyül edin. Ve o soluk kesici afetin onu öldürdüğümde nasıl çirkin lekelere dönüştüğünü tahayyül edin. Onu göğsüme fazla bastırıp küçük bedenini ezdiğimi ve içindeki her şeyin dışarı boşaldığını tahayyül edin. En kötü kokuyu tahayyül edin; haftalardan beridir mayalanmakta olan küf, ketçap ve portakal suyu karışımı, aniden içinden boşalıyor, üstüme, çarşafıma, battaniyeme, şilteme. Böyle bir vicdan azabını tahayyül edin.

Dizlerimin üstüne çökmüştüm. Kolumu tezgâhın üstüne koymuştum. Gözlerimi kapatmıştım. Vern'in, "Böyle bir acıyı İsa bile bilmemiştir," dediğini duymuştum ve her şeye hazırdım.

Yapmadan önce gözlerimi açmak istedim. Yüzünü seyretmek. Levyeyi indirip kemiği kırışını seyretmek istedim. Gurur ya da pişmanlık ya da öfke ya da mutluluk olup olmadığını bilmek istiyordum. Vern'in neye benzediğini görmek istedim çünkü Letch hiçbir zaman başımı kaldırıp ona bakmama izin vermezdi. Bu

yüzden Vern'e baktım. Levyeyi avucuna indirdi yine. Gülümsedi. Letch'in gülümsemesi. Köpek dişleri görünüyordu ve acıyı istedim çünkü biliyordum, ve beni mutlu edecekti, tam da mutlu değil aslında, fakat bildiğim şeyleri hatırlamamı sağlayacaktı, katlandığım şeyleri; kötü anılardan bile mutluluk duyabilirsiniz çünkü size aittirler.

Dizlerimin üstündeydim. "Saksafon ister misin?"

"Ne?"

Ona biraz daha yaklaşıp, "Bir kızın kamışını ağzına almasına saksafon denir," dedim.

"Ne zırvalıyorsun sen?" Levyeyi avucuna vurmayı bırakıp yan tarafından tuttu.

"Saksafon istiyor musun?"

"Kapa çeneni."

Biraz daha yaklaştım. "İstiyor musun?"

"Kapa çeneni!"

"İstiyor musun?"

Biraz daha yaklaştım, fakat geri çekilip levyeyi başımın üstünde tuttu, vuracakmış gibi. "Çeneni kapasan iyi edersin!"

"İstiyor musun?"

Levyeyi başımın üstünde tutmaya devam ediyordu ve indirip beynimi patlatmasını bekliyordum, fakat vurmadı, yere bıraktı.

Ağzımı açıp, "Lütfen," dedim ve, "Seni öldürmediğime şükret," dedi.

Ağzımı kocaman açmaya devam ettim, çığlık atan bir engerek yılanı gibi.

"Neyin var senin?" diye sordu Vern.

Ağzımın kenarındaki derinin yırtıldığını hissettim, ağzıma kan tadı geldi. Bacaklarına dokunmak için kollarımı öne uzattım, fakat beni itip geri çekildi ve uzaklaşmaya başladı.

"Lütfen gitme," dedim, fakat kapıyı arkasından kapatmıştı bile.

Yıkanıp Madeline'in kokusundan kurtulmam gerekirdi, biliyorum. Fakat yapamadım. Onu bir daha göremeyecektim, ve kokusu ne kadar iğrenç olursa olsun, ona veda etmek istemiyordum; onu biraz daha hissetmeye ihtiyacım vardı, bunu yapmanın tek yolu iğrenç kokusunu solumak olsa bile. Şiltem, çarşafım ve tek battaniyem onun iç organlarıyla ıslanmıştı, bu yüzden üstüme iki ceket atıp yerde, onların ıslak ve karışık kokusunun yanında uyudum.

Gözlerimi kapatalı on saniye bile olmamıştı ki küçük-Rhonda, "Bu koku da ne?" dedi ve kanepenin kolluğuna oturdu.

"Şimdi değil," dedim. "Korkunç bir gece geçirdim."

"Sana bir içki hazırlayayım," dedi, fakat bütün yaptığı viskiyi almak, kapağını açmak ve bana uzatmak oldu.

Bir yudum aldım.

"Partinin pek de iyi gitmediğini varsayıyorum," dedi.

Viskiden bir yudum daha aldım.

"Sessizliğinin partinin pek de iyi gitmemesinden kaynaklandığını varsayıyorum."

Bir yudum daha asıldım, büyük bir yudum bu kez, ve aklımı kaçırabileceğimi hissettim.

"Sessizliğinin parti sırasında yaşanan fevri tartışmaların bir yan ürünü olduğunu varsayıyorum."

"Şimdi değil."

"Konuyu değiştiriyorum. Yaşlı kadının kocası nasıldı? Bağ kurabildiniz mi?"

Viskiye asıldım yine. "Ondan nefret ediyorum."

"Neden."

"O bunu hak etmiyor."

Viski şişesini kapıp bir yudum aldıktan sonra, "Hak etmek mi?" dedi, "Kim hak eder ki?"

Ertesi sabah Madeline'in cesediyle ne yapacağımı bilemedim. Onu çöp kutusuna atmak istemiyordum. Onu bir kesekağıdına

koyup Valencia'ya yürüdüm. Savaş sonrası görünüm sürüyordu, inşaat malzemesinden geçilmiyordu. Onu dibinde kapak bulunan çöp bidonuna atmaya karar verdim. Evet, teknik olarak çöpe atmak sayılırdı, fakat küçük-Rhonda'nın beni o harikulade gölcüklere götürdüğü çöptü.

Çöp konteynerine gidemedim ama, çünkü köşede dururken Handa'nın, "Koca Oğlan!" diye seslendiğini duydum. Karşı kaldırımdan bana el salladı. Kepçeler ve vinçlerle kaplı savaş alanının öte yanından. Vinçlerden biri hendeğe yeni bir boru indirdi.

Sağlam elimle kesekağıdını tutuyordum, bu yüzden ona çarpık kolumla el salladım.

Karşıya geçmeye başladı, karmaşanın içinden, tek başına hendeğe toprak küremekte olan işçinin yanından; adamın bareti görünüyordu sadece. Küçük-Rhonda olabilirdi.

Handa bana doğru gelirken, Madeline'in iğrenç kokusunun hâlâ üstümde olduğunu bildiğim için, paniklememeye çalıştım.

"Erken kalkmışsın bakıyorum?" dedi.

"Bir arkadaşımın tavan arasını temizlemesine yardım ediyorum. Terliyim. Kötü kokuyorsam özür dilerim."

"Şansın var, Valencia her zaman leş gibi koktuğu için sırrın güvende. Bu yol çalışmasının ne kadar uzun sürdüğüne inanabiliyor musun?"

"İnanamıyorum."

"Bir şeyleri onarmalarının bu kadar uzun sürmesi beni hayrete düşürüyor. Yani, nedir yaptıkları orada?"

Madeline'i kavramaya devam eden sağlam elim alçak bir vızıltı gönderdi, didgeridoo'yu çağrıştıran bir ses. "Hector nerede?"

Kaşlarını çattı. "Kimin umurunda?"

"Ne oldu?"

"Böylesi daha hayırlı." Gülümsedi yine. "Bana daha iyi davranacak birini hak ediyorum. Senin gibi nazik birini."

Benim gibi nazik birine ihtiyaç duyuyordu. Onu son gördüğümde farkında olmadan bağırmıştım, fakat bunu hatırlamıyordu sanki. Hatırlıyorsa bile umursamıyordu. Karla'nın aksine

Handa insanlara olumlu yaklaşan biriydi, bir hata yapmış olsalar bile. Kepçelerden biri geriye doğru manevra yaptı, her saniyede bir bip sesi çıkarıyordu ve o sesin kalbimden geldiğini sandım.

"Benim gibi nazik biri mi?" dedim.

"Senin gibi."

"Benim gibi biriyle çıkar mısın?"

"Sen nazik misin?"

Başımı salladım.

Başını omzuma yaslayıp, "Senin gibi biriyle yarın gece çıkarım." İnanamıyordum. Daha önce bana hiç ilgi göstermemişti. Ya da flört ettiğinin farkında olmamıştım. "Fakat haklısın," dedi, başını omzumdan çekip gülümseyerek, "kötü kokuyorsun gerçekten."

"Affedersin."

"Önemli değil. Benimle çıkmadan önce duş al ama."

Bir sonraki köşeye geldik ve çöp bidonuna baktım. Madeline'i fırlatıp atmam gerektiğini biliyordum, fakat ihanet gibi geliyordu bana. Sağlam elim elektrik akımını arttırdı, cümbüş başladı. Yapmak zorundaydım, yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Onu çöp bidonun içine bıraktım. Fahiş fiyatlara satılacak dönüştürülmekte olan bir başka binanın önünde durdum; bir başka kaldırım yazısının üstünde: *Zaten kimin ucuz konutlara ihtiyacı var ki? Yoksulları yerlerinden etmenin kafası kokainden bile iyidir!*

"Yarın gece çıkmak ister misin?" diye sordum Handa'ya.

"Hiç sormayacaksın sandım," dedi.

Handa ile çıkacağımı söylemek için Yaşlı Rhonda Hanım'ın dairesine koştum, fakat kapıyı patlak bir dudak ve morarmış bir yanakla açtı.

"Bir şey deme," dedi. Kır saçları açık ve dağınıktı.

"Vurdu mu sana?"

"Büyük bir kavga ettik. Sarhoştum. Bağırıyorduk."

"Vurdu mu sana?"

"Benim için kaygılanma, Crash Man. Başımın çaresine bakabilirim."

Öylece durdum orada, ne diyeceğimi bilmeden. Yaşlı Rhonda Hanım'ın evine girip sonsuza dek orada kalmayı, onu korumayı istedim.

Ağlıyor muydum?

"Yok bir şey, bebeğim," dedi, hole çıkıp bana sarılarak.

"Artık sana zarar versin istemiyorum."

Ve ona Vern'i ve Madeline'i anlatmak istedim. Letch'i anlatmak istedim. Fakat en çok kollarında kalmak istedim.

"Lütfen, bebeğim," dedi ve, "Neden yaparlar?" dedim ve "Neyi?" diye sordu ve, "Bize vururlar," dedim.

Birbirimize sarılmış sallanıyorduk.

"Sen buraya bunun için gelmedin," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Oraya neden gelmiş olduğumu gerçekten hatırlayamadım. Yüzünü o şekilde görmek onu koruma isteği dışında aklımdan her şeyi silmişti. Sonunda Handa'yı hatırladım ve, "Ona çıkma teklif ettim," dedim.

"Kent dışında olduğunu sanıyordum."

"Bu sabah döndü."

"Ne zaman çıkıyorsunuz?"

"Yarın gece."

"Yarın! Tebrikler. Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Ben sana kahvaltı hazırlayayım," dedim. "Sen zor şeyler yaşadın."

"Yapar mısın?"

Benim için düzenlediği sahte doğum günü partisinden sonra ben de ona sahte bir Anneler Günü yaparım diye düşündüm. "Kahvaltını yatakta yapmak ister misin?"

Gözleri doldu. "Ah, Crash Man, yaşlı bir kadına umut aşılamasan iyi edersin."

DAHA ANLAT BANA

Sağ göz. Evden biraz daha söz et bana, dedi. Ona başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Günlerden, aylardan, yıllardan beridir aynı şeylerden konuşuyorduk. Ev uğursuzdu. Uğursuz mu? Lanetli, dedim. Sol göz. Çubuk Makarna karşımda oturuyordu. Ayakları yere düz basıyordu. Sol ayakkabısının başparmağının olduğu yerde kocaman bir sıyrık vardı. Sağ ayakkabı iki kez yere vurdu. Arkadaşından söz et bana, dedi. Skyler mı, diye sordum. Skyler, dedi. Ofisi ton balığı gibi kokuyordu. Yine. Hâlâ. Skyler evin esnediğini gördü mü, diye sordu. Benim, annemin ya da Letch'in yanında biri olduğunda ev hareket etmezdi. Ev bu yüzden uğursuz, çünkü sır tutar. Evler sır tutamaz, dedi. Çubuk Makarna'nın gözleri titredi yine, önce sağ gözüme odaklandı, sonra sol gözüme. Ayağını birkaç kez yere vurdu. Letch, erkek arkadaşın Skyler bugün eve gelecek mi, diye sorardı. Neden eve hiç kız getirmiyorsun, derdi. Skyler benim evime gelmeyi sevmezdi zaten. Letch onu tedirgin ediyordu. Ayrıca annemin günlerce ortalıktan kaybolduğunu biliyordu. Skyler ile randevunuz kaçta, derdi Letch. Güler ve sen atıcı mısın yoksa tutucu mu, diye sorardı. Sağ göz. Çubuk Makarna ayağını yere vurmayı sürdürüyordu. Öyleyse Skyler oradayken ev normal davranıyordu, dedi. Ne demek istediğini biliyordum. Ev esnemiyordu, çöl dolu değildi, demek istiyordu. Fakat Skyler evimizin normal olduğunu hiç düşünmemişti. Skyler Letch'in pisliğin teki olduğunu düşünüyordu. Gözleri yılan balığı gözlerini andırıyor, derdi Skyler. Ve Letch bana, erkek arkadaşınla sonuna kadar gittiniz mi, diye sorardı. Kim, derdim. Ukalalık yapma bana, derdi. Çubuk Makarna öte-

ki ayağını yere vurdu, ayakkabısının burnu sıyrık olan ayağını. Ayakkabısına bakıp somurttu. Sol göz. Skyler orada iken ev normal davranıyordu, dedim. Neden, diye sordu Çubuk Makarna, sonra parmağını yalayıp eğildi ve sıyrığa sürttü. Sıyrık kayboldu. Ayağını üç kez yere vurdu. Evler lanetli ya da uğursuz değildir. Fakat bütün kötü şeyler orada oluyordu, dedim. Fakat kötü şeyleri ev yapmıyordu, dedi. Karşılık vermedim. Orada yaşayan her küçük çocuğun benim gibi parçalanıp parçalanmayacağını merak ettim. Letch'i neden suçlamıyorsun, dedi Çubuk Makarna. Sağ göz. Bir keresinde Skyler bizde kalacaktı, fakat annemle Letch bütün bir kutu chabliss'i bitirdiler ve Letch bağırmaya başladı ve Skyler midesinin ağrıdığını söyleyip annesini aradı ve bisikletine binip evine gitti. Çubuk Makarna'nın ayakkabısına baktım yine. Sıyrık kurumaya ve belirginleşmeye başlamıştı. Çubuk Makarna, sana Letch'i neden suçlamadığını sordum, dedi. Sol göz. Annem chabliss içtikten sonra bir tuhaf konuşmaya başlar, sözcükleri devasa hecelere dönüşürdü. Bir başka sefer Skyler ile benim odamda oynuyorduk ve Letch içire girip, Ne yapıyorsunuz burada kızlar, dedi. Biz bir şey demedik. Doğum kontrol hapına ihtiyacınız var mı, kızlar, dedi. Doğum kontrol hapı nedir, diye sordum. Skyler omuzlarını silkti. İbneler, dedi Letch. Çubuk Makarna sıyrıksız ayakkabısını beş kez yere vurdu. Sağ göz. Letch'i neden suçlamadığını söyle bana, dedi Çubuk Makarna. Letch'i suçlamadığımı nereden biliyorsun, dedim. Sürekli evden bahsediyorsun, dedi. İkisini de suçluyorum, dedim. Evi suçlayamazsın, dedi. Ama suçlayabilirim. Herhangi bir şeyi suçlayabilirim. Herhangi birini. Evle işim bitmemişti ve bir gün orada yaşayan başka bir çocuğun benim gibi parçalanmayacağından emin olacaktım. Hey, kızlar, dedi Letch. Islak tişört yarışması saat kaçta, diye sordu. Benim gitmem gerek, dedi Skyler. Gitme, dedim. Hoşça kal, uğurlar olsun, dedi Letch ona. Ya biri günler, aylar, yıllar önce doktorun ofisine bir ton balığı konservesi gizlemişse ve doktor alıştığı için kokuyu almıyorsa? Hem neden ton balığı deniyordu? Neden sadece ton denmiyordu? Pek çok balık türü vardı. Somon, lüfer,

kalkan, hamsi. Kimse lüfer balığı demiyordu? Ya da kalkan balığı. Sol göz. Çubuk Makarna tekrar parmağını yalayıp sıyrığa sürttü. Evi neden suçlayamıyorum, dedim. Suçlamanın ne olduğunu biliyor musun, dedi. Suçlamak birinin omuzlarına sorumluluk yüklemektir, dedi. Herhangi bir şeyi suçlayamaz mısın, dedim. Hayır, dedi. Beni yıldırım çarparsa yıldırımı suçlayamaz mıyım, dedim. Yıldırımı mı, diye sordu. Başımı salladım. İki ayağını da iki kez yere vurdu. Hayır, dedi. Fakat ben biliyordum suçlayabileceğimi. Herhangi bir şeyi suçlayabilirdim. Bir başka sefer Letch, Skyler, sen ve Rhonda birbirinize çok yakışıyorsunuz, dedi. Skyler yere baktı, bir şey demedi. Ben de yere baktım. Annem nerede, diye sordum. Bilmiyorum, dedi Letch. Çubuk Makarna, Suçlama insanların yarattığı bir şeydir, insanlar için. Suçlama ancak o kişi neyi yanlış yaptığını biliyorsa işe yarar. Sağ göz. Faka basmıştı. Evin yaptığı şeyin yanlış olduğunu bildiğini biliyordum. Skyler ya da Letch'in içki arkadaşlarından biri geldiğinde evin normal davranmasının başka bir nedeni olamazdı. Bir keresinde Letch ile arkadaşı mutfaktaydılar, içeri girdim ve gözlerini bana diktiler, ben de, Hey, hanımlar, kim atıyor kim tutuyor, dedim. Letch'in arkadaşı güldü ve, bu çocuğun dilinin kemiği yok, dedi. Letch, buradan gitsen iyi edersin, Rhonda dedi. Ev sadece arkadaşı orada olduğu için normal davranıyordu, fakat o gider gitmez her şeyin bükülmeye başlayacağını biliyordum.

KADERİN KUMANDA KOLLARI

Lise yıllarım boyunca Çubuk Makarna ile birlikteydim ve orada mezuniyet balosu falan yoktu. Fakat televizyonda görmüşlüğüm vardı ve mezuniyet balosuna gitmeye ancak bu kadar yaklaşabileceğimi biliyordum; Yaşlı Rhonda Hanım üstüme titriyor, beni Handa ile büyük randevuya hazırlıyordu.

Bana 100 dolar verdi ayrıca.

"Bunu alamam," dedim ve, "Lütfen," dedi ve, "Hayır, çok ciddiyim," dedim ve, "Çalışmaya başladığında bana geri ödersin o zaman," dedi.

Son zamanlarda iş aramayı düşünmeye başlamıştım. Eski bir meslektaşıma rastlamıştım ve bana çalıştığı yerde bölüm aşçısına ihtiyaç duyduklarını söylemişti. "Yemek çok kötü," dedi, "fakat mesaiden sonra istediğin kadar bira içebilirsin." Hayalini kurduğum şey değildi; San Francisco'ya taşınmayı ve bir gün orada kendi restoranımı açmayı hayal ediyordum, mönüde Et Ağacı da olacaktı, fakat şimdilik bununla idare etmem gerekecekti.

Madeline'in kokusunu üstümden silmek için duş yaptım. Binada biri bütün günü sıcak suyu akıtarak geçirmiş olmalıydı çünkü su buz gibiydi. Buz gibi suyun altına girdim ve bütün tüylerim dikildi, Rorschach dövmesinin altındaki tüyler bile. Elimi dövmenin üzerinde gezdirip Braille alfabesini hisseder gibi hissettim. Kör biri parmaklarını topografyasının üzerinde gezdirecek olsa ne görürdü acaba?

Duştan çıktıktan sonra ellerimi, kollarımı, omuzlarımı kokladım, fakat Madeline'in kokusu bütünüyle silinmişti. Temiz giysiler giydim, buklelerimi Vern'in kaşlarını andıracak şekilde dağıttım, ki saçımın asbest kadar kalın olduğunu düşünürseniz hiç de kolay değildi.

Restorana gitmek üzere evden çıkarken Yaşlı Rhonda Hanım fotoğraf makinesini doğrulttu, "Peynir!" de diye bağırdı ve fotoğrafımı çekti. Gülümsedikten sonra, "Bunu buzdolabımın üstüne koyacağım," dedi, bu da bana zihnimdeki pizza kutusu fotoğrafını hatırlattı ve mutlu oldum.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Handa, kollarını "Çarkı Felek"in büyük ödülüymüş gibi vücudundan aşağı doğru kaydırıp, tek ayağının etrafında yavaşça dönerek.

"Sanıyorum," dedim. Heyecanlıydım. Gergindim.

Handa harikulade görünüyordu; bacaklarını saran bir pantolon, bittiği yerde göbeğinin etrafındaki o harikulade kıl çelengini sergileyen beş santim genişliğinde ten şeridi. Şanslı bir su balonu gibi şişen bluzu her şeyi içinde tutuyordu.

Valencia'da küçük bir İtalyan restoranına gittim, 23. Sokak ile 24. Sokak arasında. Topu topu dört masası vardı. Restoranın sahibi aynı zamanda mekânın garsonu ve aşçısıydı. Bizi pencere kenarındaki masaya oturttu. Ne içmek istediğimizi sordu.

"Kırmızı şarap sever misin?" diye sordum Handa'ya. Başını salladı. Restoran sahibine, "bize en sevilen kırmızı şarabından getir, lütfen," dedim. Fakat adam uzaklaşınca Handa'ya tuvalete gitmem gerektiğini söyleyip adam izledim ve, "En sevilen derken en ucuzunu kast ettim," diye fısıldadım.

"Hiçbir masraftan kaçınmıyorsun, öyle mi?"

Ne düşündüğünü umursayacak zamanım yoktu.

Masaya döndüm.

Ben onun hayatından söz etmesini dinlerken bir tabak soğuk mezeyi paylaşıp şarabı bitirdik. Ve tuhaftı çünkü yorgundum,

anlattıklarını gerçekten dinlemeye çalışıyordum, fakat sürekli o bana hayatımı sorarsa ne diyeceğimi düşünüyordum, bu da marakaslarımın çalkalanıp dönmelerine neden oluyordu. Kendimi ondan çok uzakta hissediyordum, o bana teleskopla bakan bir astronotmuş gibi.

"Babanla çalışmayı seviyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Delirtiyor beni. Her şeyi onun üstüne yığmak da istemem gerçi." Gözlerime baktı. "Arada sırada gerçekten sapıtabilirim."

"Kulübe hoş geldin."

"Kulübü ben kurdum!"

"Fakat gerçekten, babanla çalışmanın seni deli eden tarafı nedir?"

"Evlenmemi istiyor. Yirmi beş Müslüman bebek doğurmamı istiyor. Kocamın dediğini yapmamı istiyor."

Restoran sahibine işaret ettim. Bize yeni bir şişe getirip açtı. Yemekleri sipariş ettik. Mekânda hâlâ bizden başka müşteri yoktu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Anne oluncaya kadar kendi hayatımı yaşamak. Gerçekten bir şey başarmak. O içki dükkânından çıkıp şaşırtıcı bir şey yapmak. Kimsenin yapabileceğime ihtimal verdiği bir şey." Gülümsedi. "Nobel Ödülü'nü alırım belki."

"İnanırım."

Handa dudağını ısırdı ve tavana baktı. Daha önce fark etmemiştim, fakat alnında eşek arısı biçiminde bir yara izi vardı. "Dünyayı kurtarmayı beklemiyorum," dedi, "fakat insanların bu dünyada yaşadığımı bilmelerini istiyorum."

Restoran sahibi şaraplarımızı tazeledi.

"Ya senin hayatın?" diye sordu bana.

Marakaslarım daha da hızlı zangırdamaya başladılar. "Ne olmuş hayatıma?"

"Her şeyi anlat bana."

Şarabımı bir dikişte içtim ve gözlerini bana dikti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şeyi değiştirirdim sanırım."

"Her şeyi mi?"

"Baştan başlardım. Yeni ebeveyn. Yeni bir hayat. Yeni imkânlar."

"Sorumlulukların olduğunu hissetmiyor musun?"

"Aslında hayır."

"Ne kadar hazin!"

"Hazin mi? Bilmiyorum. Yemek pişirmeyi severim. Bazı günler bu yetiyor."

"Ve fotoğraf çekiyorsun."

"Ve fotoğraf çekiyorum."

"Kaç yıldır San Francisco'da yaşıyorsun?"

"On yıl oldu. Yirmi yaşından beri."

Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra bu kadar uzun zamandır orada olmama şaştım. On ay gibi geliyordu bana, Phoenix'ten kaçalı henüz on ay geçmiş gibi. Hastaneden çıktıktan sonra Çubuk Makarna bana bir iş ayarlamıştı, fakat altı, on, on beş ay sonra, oradaki her şey bana yitirdiğim her şeyi hatırlatmaya başladı ve o boşluk duygusundan kaçmak zorundaydım. Boşluk bile insanı boğabilir.

"Seni buraya getiren ne?"

"Phoenix'te bir markette çalışıyordum. Patronum yemek pişirmeyi sevdiğimi biliyordu ve San Francisco'da restoran işleten birini tanıyordu. Adamı telefonla arayıp bana kefil oldu ve buraya taşınıp sarımsak ve patates soymaya başladım, sonra yavaş yavaş yükseldim."

"Hayatını bununla mı kazanıyorsun?" Şarabını bitirdi. Şişede kalan şarabı bardaklarımıza bölüştürdüm.

"Kolum kırık olmadığında, evet."

Restoran sahibi yemeklerimizi getirdi, makarnalarımızın üstüne peynir rendeledi.

"Benim için yemek pişirmeni istiyorum. Gizli bir tarifin var mı?"

Başımı salladım. "Et Ağacı."

Güldü ve, "Et Ağacı da ne?" diye sordu.

Gülüşüyle sanki korkunç olan ve heba ettiğim her şeyi alıp artık canımı yakamayacak kadar küçük bir karıncaya çevirmişti ve o karıncayı tutup tenimin üstüne koyacak olsam minik güçsüz bacaklarının üstümde gezindiğini hissedecek, her şeyin yoluna gireceğini bilecektim.

"Görürsün. Yemekten sonra biraz yürümeye ne dersin?"

Hava gerçekten soğuktu, fakat planımıza sadık kalıp Mission sokaklarını taradık. Muddy Waters'dan iki büyük boy kahve aldık, Valencia'da yürümeye başladık; asfaltsız karmaşa sürüyordu, yolun iki tarafına uyuyan canavarlar dizilmişti. Müzik kutusunda "With or Without You" çalan bir İrlanda barının önünden geçtik. Handa'ya San Francisco'da bir İrlanda barına girersen bir U2 parçası çalmalarının en fazla on beş dakika süreceğini söyledim.

"Neden?"

"Bir başka İrlanda grubu söyle."

Düşünmedi bile. "Flogging Molly."

"Onlar Amerikalı galiba."

"Hayır, İrlandalı."

"İrlanda kökenli Amerikalı olmasın?"

"Belki," dedi, "ama sanmıyorum."

"Bu söylediğimin doğruluğunu değiştirmez: San Francisco'da bir İrlanda barına girersen en fazla on beş dakika içinde bir U2 parçası dinlersin."

Barın buğulu penceresinden içeri baktık. Tek kadın bile yoktu içeride. Bono'ya eşlik eden, hayali sevgililere serenat yapan sıska ve solgun adamlar.

"Benimle bir oyun oynar mısın, Koca Oğlan?"

"Elbette."

"Ben sana çok sevdiğim bir şey göstereceğim. Sen de bana çok sevdiğin bir şey göstereceksin."

O anda ona Rorschach dövmemi göstermek istediğimi biliyordum; dövmeme bakacak ve aniden şaşırtıcı bir şey görecekti:

"Ben başlayabilir miyim?" dedim. "Sana göstermek istediğim iyi bir şey. Fakat daireme gitmemiz gerek."

"Ooo. Beni eve mi atmaya çalışıyorsun?"

Oturduğum binaya doğru yürümeye başladık, fakat henüz birkaç adım atmıştık.

Sonra nerede olduğumuzu gördüm.

Nerede durduğumuzu.

Hemen yanımızda neyin durduğunu.

Bu tesadüf olamazdı. Mümkün değildi. Kaderin kumanda kollarının beni belli bir yöne doğru yönlendirmekte olduğunu hissettim.

Olgulara bir göz atalım; Handa ile Valencia'da geziniyoruz, kahve içiyoruz, sohbet ediyorum, ve durup dururken birbirimizle sevdiğimiz bir şeyi paylaşmamızı öneriyor ve şimdi gerçekten sevdiğim bir şeyi paylaşabileceğim dünyadaki tek yerdeydik.

Ben, Rhonda, o, Handa...

... tako büfesinin hemen önünde...

... çöp konteynerinin bulunduğu tako büfesi...

... kapaklı kapısı olan çöp konteyneri...

Ve o anda onu aşağı indirmem gerektiğini biliyordum; onu gizli kapıdan geçirip o muazzam merdivenden inmesine yardım etmeli ve bütün o karanlık tünellerden geçirdikten sonra gölcükleri göstermeliydim. Benim için annemi görmenin tek bir yolu kaldığını göstermeliydim.

"İyi misin?" diye sordu Handa.

Henüz bir adım daha atmamıştım.

"Big boy, bir şey mi var?"

"Arka tarafa geçelim," dedim, elimle tako büfesinin arkasındaki sokağı işaret ederek.

Hiç sokak lambası yoktu arka sokakta. Karanlık sadece. Sırlar sadece.

"Neden?" diye sordu.

"Güven bana."

"Fazla ürkütücü," dedi ve, "Ama orada," dedim ve, "Ne orada?" diye sordu.

"Sevdiğim şey," dedim, "orada," ve korktuğunu biliyordum, fakat korkacak bir şey yoktu, ona bunun âşık olduğunda, adlarınız kafiyeli olduğunda, az önce birlikte harikulade bir yemek yediğinizde yapılacak bir şey olduğunu söylemek istedim. Huzursuz ve tedirgin oluşunu anladığımı ve onun başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğimi, çünkü beni çok mutlu ettiğini ve o güne dek hiç mutlu olmadığımı ve birlikte hayatlarımızın sonuna kadar mutlu olabileceğimizi söylemek istedim. Güvendeydi ve seviliyordu, ve ben güvendeydim ve seviliyordum, ve hiç kimse bize zarar veremeyecekti. Ona insanların belki mutlu olabileceklerini, bütün o biçimsiz felaketlerden mutluluğu yontabileceklerini söylemek istedim. Biz bunu inşa edebilirdik ve bütün yapmamız gereken soluk almaktı, çünkü her şey zaten yerli yerinde ve harikulade olacaktı, ve biz harikulade olacaktık, ve tek kaygımız soluk almak olacaktı, o kadar.

"Başka bir yoldan gidemez miyiz?" diye sordu. "Bu ürkütücü."

"Güvendesin," dedim ve sağlam elimle bileğinden kavrayıp onu yönlendirdim. Arka sokak haşlanmış tavuk ve soğan kokuyordu ve Handa hızlı yürümüyordu. Onu sürüklüyordum neredeyse. Zorluyordum. Fakat sonunda değeceğini biliyordum. Bütün yapması gereken nereye gittiğimizi görmesiydi, nerede biteceğini, o zaman bana sonsuza dek güvenecekti.

"Dönelim," dedi.

"Vardık sayılır."

"Bileğimi acıtıyorsun."

Bileğini bırakıp özür diledim.

Elimi bastırdığım yeri ovuşturdu.

Çöp konteynerinin önünde durup metal yanlarını okşadım. "Bu işte."

"Bunu mu seviyorsun?"

"Bunu seviyorum."

"Çöp konteynerini seviyorsun?"

"Sıradan bir çöp konteyneri değil bu."

"Gidebilir miyiz?"

"Güven bana."

"Lütfen?"

"Buna inanmayacaksın."

"Gitmek istiyorum."

"Bir saniye tanı bana."

"Lütfen gidebilir miyiz?"

"Bir dakika," dedim, söyleyeceğim hiçbir şeyin anlamasını sağlamayacağını bilerek; kendi gözleriyle görmeliydi, gizli kapıyı ve karanlığın içine devasa bir yılan gibi inen merdiveni görmeliydi. Her şeyi kendi yaşamalıydı, o zaman anlayabilirdi.

Çöp konteynerinin kapağını açtım ve küflü soluğu yüzüme çarptı; korkunç kokular, konteynerin midesinden çürümekte olan bütün o etler --dana, domuz ve tavuk. Şansıma konteyner yarısına kadar doluydu, bu yüzden hemen içine atlayıp bataklığı andıran dokuyu ellerimle kazmaya giriştim, fakat çarpık kolum yüzünden ağır ilerliyordum. Handa, "Big Boy, lütfen, dur!" dedi.

"Bir saniye bekle," dedim.

"Ben gidiyorum," dedi.

"Bunun tuhaf göründüğünü biliyorum, ama bana güven."

"Kazmaya devam ettim, konteynerin dibine doğru ilerliyor, sokağa avuç avuç kullanılmış peçete, plastik kutu ve sertleşmiş pilav öbekleri fırlatıyordum. Handa bir kez daha, "Lütfen dur!" dedi, fakat tırnaklarım konteynerin dip metaline değmişti bile, çöpün kalanını dışarı fırlatmama gerek kalmamıştı, iki yana doğru kepçeledim. Handa'ya, "Bunu görmen için nasıl sabırsızlanıyorum bilemezsin," dedim. "Lütfen dur!" dedi, fakat o kadar yakındım ki, önümdeki son çöpten kurtulunca kapı orada olacaktı. Kapının tam orada olması gerekirdi. Fakat değildi. Kendime korkmamayı, sakin kalmayı telkin ettim. Daha önce kenara itmekle yetindiğim çöpü bu kez dışarı fırlatmaya başladım, çünkü bu işte bir hata söz konusuydu, bir tür yanlış anlama, kapının varlığından emindim, içinden geçmiştim ve bir kez daha geçecektim, birlikte geçecektik, Handa ile Rhonda. İçinden geçecektik ve bu birlikte geçireceğimiz mutlu hayatın başlangıcı olacaktı.

Vern'i görmek istemediğim için Damascus'a gidemiyordum. Handa'nın dükkanına gidemediğimi söylemeye gerek bile yok. Neyse ki Mission içki dükkanından geçilmiyordu; bir şişe burbon satın alıp eve gittim, yanık kanepeye çöktüm. İçmeye başladım. Kolumun bükülüğünü seyrettim. Kendimden utanma duygusuyla Madeline gibi şişmeye başladım. Kolumdaki bükülüğün hızlanmasını bekledim, aniden boa yılanı gibi boynuma dolanıp beni sefaletimden kurtarmasını. Annemi düşündüm, gidişini. Herkesin nasıl gittiğini ve kimsenin nasıl umursamadığını. Hastanedeyken beni neden ziyaret etmediğini, neden beni arayıp depersonalizasyondan mustaripsin ve yaptığından ötürü vicdan azabı çektiğinden eminim, seni korumak için daha fazla çaba göstermem gerekirdi ama geçmiş geçmiştir, tekrar aile olalım, demediğini.

Handa'yı da düşündüm, arka sokakta benden ve sihirli çöp konteynerinden nasıl kaçtığını, her yere saçılmış çöpleri, bana ondan uzak durmamı ve bir daha asla dükkana gelmememi söyleşini, ASLA, ASLA, gelirsen polis çağırırım, SENİ BİR DAHA GÖRMEK İSTEMİYORUM!

Hızla mutfağa gidip evsiz adamın fotoğrafını buzdolabının kapağından aldım, yırttım ve ağzıma soktuktan sonra burbonla yuttum. Gözlerim yaşardı. İhtiyacım yoktu o fotoğrafa. Bundan kötüsü olamazdı. Yanılmıştım. Başından beri yanılmıştım. Her şey berbattı, hayat berbattı ve bütün bu hüznün başka bir şey tarafından zapt edilmesi olanaksızdı. Hayat hüzünlerin toplamıydı, hüznün kabulüydü, hüneri hepimizi pişmanlığın kafesine hapsediyordu.

Sonra yanık kanepenin içinden gelen mırlama sesini duydum. Yerimden fırladım. Kanepenin önünde durdum. Kanepenin kömürleşmiş döşemesinin altında bir şey kayıverdi, damarın içinden geçen bir sıvı patlaması gibi. Eğilip parmağımın basıncı altında ezilmesini bekleyerek parmağımla ittim, fakat sert ve güçlüydü. Mırlama sesi şiddetlendi. Tanıyordum o sesi. Bir engerek

yılanıydı. Dostlarımdan biri. Mutfağa gidip bir bıçak aldım ve kanepenin kolluğunda büyük bir yarık açtım. Kanepeden yere bir engerek yılanı düştü. Yere çöreklenip mırladı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Soğuk dilinin o rahatlatıcı titreyişini hissettim. O sevecen dil. Bana ritmik ataklarla dokunuyor, hızlı kırbaç darbeleri vuruyordu. Eski dostum, eski koruyucum, birlikte ne çok zaman geçirmiştik. Ben gizlenirdim ve sen beni kollardın, kimsenin bana zarar vermesine izin vermezdin.

Fakat yılan dişlerini boynuma geçirdi. Tutundu ve bırakmadı. Ben, Rhonda, bir kez daha ihanete uğramıştım. Yerde yuvarlanmaya başladım. Çekip almaya çalıştım fakat mümkün değildi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gövdesinden tutup çektim fakat bir türlü bırakmıyordu. Zehrin dişlerinden aktığını hissedebiliyordum. İçime ses hızıyla yayılmakta olduğunu hissedebiliyordum. Bütün o zehir doğrudan beynime gitmişti sanki. Çünkü aniden ne yapmam gerektiğini bildim. Hayatımı tekrar rayına oturtmanın bir yolu vardı. Geçmişi halletmeden hayatımda hiçbir şey düzelmeyecekti. Ölümden geri dönüp durmasın diye mahzene kilitlemiştim.

Yılan boynuma güçlü bir zehir bombası daha saldı; hareketsiz kaldım ve ellerim vızıldamaya başladı, manken elim bile. Yılan kanepenin ayağına dolanıp çoğu yok olmuş bağırsaklarına geri döndü. Ben yerde yattım ve zehir bir plan tasarlarken bana gelen bütün o fısıltılara ve uysal önerilere kulak kabarttım.

Başım küçük-Rhonda'nın kucağında uyandım. Baretinin ışığı sönüktü. Saçımı okşadı.

"Öldüm mü?" diye sordum.

"Ben sana ne yapmanı söyledim?"

"Phoenix'e dönmemiz gerekiyor."

"Niçin?"

"Evimizi yakmak için?"

MEDYUM ÇOCUK

Letch bizimle yaşamaya başlamadan önce annem içki içtiği barlara beni de götürürdü. Kokteyllere ve çocuk bakıcılarına para vermeyi sevmezdi. Devamlı gittiği barlardan birine girerdik ve adamın teki, "Hey, bakın, medyum çocuk gelmiş," derdi. Bara doğru ilerlerken herkes bana gülümseyip omzuma dokunurdu. Annem tabureye oturmama yardım ederdi ve barmen önüme bir gazoz ile bir avuç kiraz koyardı. "Bunlar müesseseden, muhterem efendim," derdi, ve annem bar tezgahının üstünden uzanıp onu yanağından öper ve kendine bir Fuzzy Navel kokteyli söylerdi. Harmanlanmış. Güzel ve sert.

O geceki barmenin adı Jerry idi ve siyah bir sakalı vardı, fakat yüzünün bir yanındaki favorisi kırlaşmıştı, biri fırçayı boyaya sokup yanağına çarpmış gibi.

"Bu gece medyum çocuğu yenebilirim," dedi, anneme göz kırparak.

İçki faturasını ödemeyi sevmediği için annem bütün o ayyaşları benim medyum olduğuma inandırmıştı. Aslında bilenmiştim. Bu tezgahı kurmak için saatlerce çalışmıştık. Bunu bana tekrar tekrar yaptırır, her seferinde, *Sana ihtiyacım var, bebeğim. Fazla paramız yok, bu yüzden bunu yapmak zorundayız.*

Bu numarayı nerede öğrendiğini sormak hiç aklıma gelmedi. Dediği gibi yaptım.

Annem kare biçiminde bir peçete alıp tezgâhın üstüne koyar ve her köşesine bir çeyrek yerleştirirdi. Ben gözlerimi ellerimle sıkıca kapatırdım. Sonra oyuncu çeyreklerden birini işaret ederdi ve benim hangi çeyreği işaret ettiğini BİLMEM gerekirdi. Bilirsem

anneme içki ısmarlardı.

Ve her seferinde bilirdim. Gözlerimi kapatır, elimi peçetenin üstünde paraların aurasını hissetmeye çalışıyormuş gibi yavaşça gezdirirdim. O anın gerçekten tadını çıkarırdım çünkü herkesin dikkati üzerimde olurdu ve bunun ne kadar güzel bir duygu olduğunu anlatamam, şu anda düşünmek bile güzel. O gecelerin çok sıcak olduğunu hatırlıyorum. Bir keresinde, o alkolik ailedeki amcalarımdan biri doğru çeyreği seçerek başını döndürdükten sonra bir dizinin üstüne çöküp benimle aynı hizaya geldikten sonra gözlerime bakıp, "Ben de bir zamanlar senin gibiydim," demişti gülümseyerek, "ama şimdi bir felaketim."

Bazen herkes etrafımı sarardı, hatta "Abrakadabra!" bile derdim. Derdim çünkü herkes kahkahalara boğulur, kokteyl bardaklarının üstünde iri dişli gülümsemeler belirirdi.

Sihre ihtiyaç duyduğum için değil. Çeyreği her seferinde bulurdum. Unutmayın ki bu el çabukluğunun en aşağılık biçimiydi. Annemin de içkisinin altında bir peçete vardı, dolayısıyla yarışmacı bir çeyrek seçtiğinde annem kokteylinden bir yudum alıp bardağını yarışmacının seçtiği köşeye karşılık gelen köşeye koyardı. Annemin içkisine şöyle bir göz atmak doğru köşeyi bulmama yeterdi.

Fakat o gece yorulmuştum medyum çocuğu oynamaktan. Üst üste içmeye çıktığımız dördüncü geceydi ve eve gitmek istiyordum.

"Nesine oynayacaksın?" dedi annem Jerry'ye.

"Üç kokteyline bahse girerim ki medyum çocuğu yeneceğim," dedi, omzumu okşayarak. "Bu küçük şampiyonu."

Size annemin hiç parası olmadığını da söylemem gerekir. Neden yanına para alma zahmetine katlansın ki? Asla kaybetmiyordum.

Bar kalabalığı etrafımı sardı, yirmi kişi kadar, annemin dışında çoğunun saçları ağarmış. Annem tezgahı kurdu; kare biçiminde kokteyl peçetesi, dört köşesine birer çeyrek.

Bana başımı meyan kökü kokan tezgahın üstüne koymamı söyledi. Hile yapmamamı tembihledi.

Başım tezgâhın üstündeyken Jerry köşelerden birini işaret etti.

Başım tezgahın üstündeyken o gece medyum çocuk oynamak istemediğime karar verdim. Annemin hiç parası olmadığı için yanılırsam eve dönmek zorunda kalacaktım.

Başım tezgâhın üstündeyken kesinlikle, kesinlikle yanılmaya karar verdim.

Başımı kaldırdım ve annemin kokteyl peçetesine bakmadım bile. Bunu onun da bakmadığımı fark edeceği şekilde yaptım. Gözlerim kapalı, boynumu öne doğru uzatıp bana doğru çeyreği bulmamda yardımcı olacak ruhlarla iletişim kurmaya çalışıyormuş numarası yaptım.

"Abrakadabra!" dedim ve bütün kalabalık aynı anda sözleşmiş gibi güldü. Elimi birkaç kez daha gezdirdikten sonra, "Ruhlar benimle konuştular ve hangi köşe olduğunu biliyorum," dedim.

Çeyreklerden birini işaret ettim. Havaya yayılmış olan bütün heceler kesildi. Barda çıt çıkmıyordu.

"Bu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Jerry.

Bütün insanlar, benim genişletilmiş ailem, beden uzaklaştılar.

Gazozumun içindeki kirazları bitirmeye bile fırsat vermeden annem beni tabureden çekti. Jerry'ye birazdan döneceğimizi söyledi. Beni barın ön kapısından dışarı itti ve otoparka geldiğimizde, "Küstahlığına inanamıyorum," dedi.

"Hata yaptım," dedim.

"Külahıma anlat," dedi. "Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim."

"Neden yaptın bunu?"

Kaldırımda aramızdan bir karafatma geçiyordu, üstüne bastım.

Çığlık atmak, bağırıp çağırmak istediğini görebiliyordum, fakat bir şey öfkesini frenliyordu sanki. Gözlerindeki öfke hüzne dönüştü. Elini çantasına sokup anahtarları aradı, çıkarırken kazayla ezilmiş karafatmanın üstüne düşürdü.

"Umutsuz," dedi, eğilip anahtarları aldı ve ezilmiş karafatmayı eteğine sürdü. Döndü ve bana bakmadan arabaya doğru yürümeye başladı. "Her şey umutsuz."

EL PASADO

Küçük-Rhonda ile bir Dodge Neon kiralayıp I-5 karayolundan güneye gazladık. Yolun kenarına saçılmış ölü fokları andıran karaltılar görüyordum, fakat patlak lastiklerden başka bir şey değildi.

Arabada bangır bangır müzik çalıyordu. Rock and roll.

Yola çıktığımızdan beri aralıksız sigara içiyordum.

Küçük-Rhonda gösterge panelini ovup, "Daha iyi bir şey bulamadın mı?" diye sordu.

"O kadar da kötü sayılmaz."

"Daha kötüsü olamaz."

"Dört tekerleği var," dedim. "Motoru var."

"Bundan emin misin?"

Müziği daha da açıp küçük-Rhonda'nın sesini bastırdım. Yırtıcı gitarlar ve kalbini kırıp gözünü moraranttıktan sonra tek kelime etmeden ortalıktan kaybolan bir adamdan yakınan bir kadın şarkıcı vardı.

"İyi misin?" diye bağırdı küçük-Rhonda.

"Gayet iyiyim."

Yola çıkmadan önce yukarı koşup Yaşlı Rhonda Hanım'a evimin anahtarlarını bırakmış, evimi istediği zaman kullanabileceğini söylemiştim. Benim birkaç günlüğüne Phoneix'e gitmem gerekiyordu, fakat o kanepenin ve televizyonun tadını çıkarabilirdi. Kocası fazla içip saldırganlaştığında bende kalabilirdi. Ben yakında dönecektim ve her gece birlikte "Çarkı Felek" izleyecektik.

Yola çıkmadan önce kıyafetlerimi değiştirmeye zamanım olmamıştı, bu yüzden üstümde yemek artıkları ve çöplük sümüğü vardı. Ben fark etmeyebilirdim, fakat küçük-Rhonda gömleğimin üstünden bir şey alıp, "Vay. Tavuk!" dedi ve biz iki gorilmişiz de kürkümden kene yiyormuş gibi ağzına attı.

Daha sonra bir yılan yukarı tırmanıp küçük-Rhonda'nın omzuna oturdu. Mırladı. Engerek yılanını görmek bana ısırıldığımı hatırlattı. Dişler boğazıma saplanıp zehrini akıtırken hissettiğim ihanete uğramışlık duygusunu. Güvendiğin biri ağzını açıp dişlerini sana geçirdiğinde hissedeceğin ihanete uğramışlık duygusu.

"Sence o engerek yılanı beni neden ısırdı?" diye sordum.

"Hoyratça sevdiği için," dedi.

Central Valley'de bir yerdeydik ve güneş yükselirken mısır saplarının püsküllerinin üstünden bir zirai ilaçlama uçağı geçti. Uçak iyi alçaldı, mısır koçanlarının hemen üstünde sarı bir bulut saldı. Gözlerimi uçaktan alamadığım için yola bakmayı bırakmıştım. Tekrar yola bakıncaya kadar geçen süreyi bilmiyorum, fakat yol kıvrılsa ve Neon bir hendeğe yuvarlanıp pert olsa bile umursamazdım. O kadar mükemmeldi, uçağın gökyüzüne sarı tozla mısır koçanlarına doğru süzülen bir şeyler çiziktirdiğini görmek; toksik konfeti misali.

Phonix'in içine girdik ve evimizin yolunu bulmaya çalıştık. Çöl bütünüyle silinmişti. Asfalt. Beton. Yol kenarında kaktüs bile yoktu artık, özellikle her yerde görmeye alışık olduğum devasa Saguaro kaktüsleri. Hepsini kesmişler, hepsini katletmişlerdi.

Sınır işaretlerini tanımıyordum, fakat bütün ana caddeleri hatırlıyordum. Shea Bulvarı'nda kaldığımızı biliyordum. İçinde yaşadığım o küçük mahalle de sağ tarafta olmalıydı.

Sağlam elim mikro dalga mısır buğdayı moduna geçti, çekirdekler çarpışıyorlardı.

Küçük Rhonda ile öğle trafiğine daldık.

"Şimdi ne olacak?" dedi küçük-Rhonda.

Bununla baş edebileceğimi ve kaygılanmak için bir neden olmadığını bilmesi için güven verici bir şeyler söylemeye çalıştım. "Evi yaktıktan sonra küllerinde *marshmallow* kızartırız."

"Biz *marshmallow* sevmeyiz," dedi.

"Onun önemi yok."

"En son ne zaman *marshmallow* yedin?"

"*Marshmallow* metafordu."

"Metafor ne demek?"

"Kapa çeneni," dedim.

Eve vardığımızda içinde insan varsa ne yaparız diye düşündüm. Boş olacağını umuyordum. Çocuklar okulda. Anne ile baba işte. Pencere camını kırıp elimde bir kutu kibritle içeri girecek ve perdeleri, halıyı, giysileri ateşe verecektim. Ateş kıvamını bulmaya başladığında gayretkeş itfaiyeler tarafından söndürülmeyeceğinden emin olmak için orada durup bekleyecektim. Garajda yanıcı kimyasal arayacaktım, temizlik ürünleri, ne bulursam toplayıp evin çatısına doğru yükselmekte olan alevleri besleyecektim, tavan arasının yalıtımı yanacaktı, Letch'in sırlarını gizleyen duvarlar yanacaktı, ve bir daha gerçekleşmesine izin vermeyecektim. Gaz ocağının düğmelerini sonuna kadar açacak, holdeki dolapta bulunan giysilerin kollarına kibriti tutmadan önce üstlerine saç spreyi sıkacaktım. Ölmekte olan ağaç kokusu. Gaz patlaması. Gülümseyecek öksürecek, bocalayacak ve evin çöküşünü seyredecektim; çatı kirişleri incelip ağırlığın altında içe doğru göçecek, alev almış halıya tahtalar düşecek, ev ölecekti; bu duvarların içinde bir daha asla gaddarlık yapılmayacak, bütün o kötülüğü alçakça gizleyen duvarlar yerle bir olacaktı.

Fakat ya evde insan varsa? Ya anne çalışmıyorsa? Ya baba çalışmıyorsa? Ya çocuklar suçiçeği çıkardıkları için evdeyseler? Belki de televizyonun karşısına oturmuşlardı, çocuklar ev çorbasını kaşıklıyor ve kaşınmamaya çalışıyorlardı; kaşıma, kaşırsan hiçbir zaman iyileşmez, iz kalır, hayatınızın sonuna kadar yüzünüzde izlerle yaşamak istemezsiniz, değil mi?

Onları evden dışarı çekmenin uysal bir yolunu bulmalıydım. Çünkü oraya kimsenin canını yakmak için gitmiyordum. Aksine. Onları korumak için gidiyordum.

Onlara Phoenix belediyesi için çalıştığımı ve sokakta bir gaz sızıntısı olduğunu ve kendi emniyetleri için evi derhal terk etmeleri gerektiğini söyleyecektim. Gülümseyip kaygılanacak bir şey olmadığını söyleyecek ve onları sokağa çıkardıktan sonra içeri koşup her yeri ateşe verecektim. Dünyevi eşyalarının ruhları gökyüzüne doğru dalgalanarak yükselirken, külleri Arizona rüzgârında savrulurken ön tarafa koşup onları teselli etmeye çalışacak, acılarına ortak olacaktım. "Her şeyi yitirmenin ne olduğunu bilirim."

Küçük-Rhonda ile birazdan orada olacağız.

Sokağımızın adı El Pasado.

Evin bulunduğu sokağın adı buydu.

Evimiz El Pasado'nun ilk eviydi.

Evimiz hemen solumuzdaydı.

7876 numara.

Evimiz eskiden açık kahverengiydi.

Hâlâ açık kahverengiydi belki.

Fakat başka bir aile başka renge boyamış olabilirdi.

O ailenin çocukları olabilirdi ve bunu onlar için yapıyordum. Evin ön bahçesinde siyah çakıl taşları vardı.

O çakıl taşlarını tırmıkla düzlemek benim işimdi.

Letch sulardı çakıl taşlarını.

Çakıl taşlarını neden suladığını hiçbir zaman anlayamadım.

Suyun çakıl taşına ne yararı olabilir?

El Pasado önümüzdeki birkaç bloktan herhangi biri olabilirdi.

Yavaşladım.

Her olası dönüşten önce frene bastım.

Gözlerimi kısıp sokak levhalarını okumaya çalıştım.

Bir sonraki kavşakta yavaşlamadım ama, çünkü devasa bir alışveriş merkezi caddenin bir yanını olduğu gibi kaplamıştı. Çirkinliği karşısında başımı salladım ve sokak levhasının yanından geçerken küçük-Rhonda, "Orasıydı," dedi ve "Ne?" dedim ve, "Geçtin," dedi.

Hızla yanından geçerken alışveriş merkezine bir bakış daha attım. "Neyi geçtik?"

"El Pasado'yu."

"Olamaz."

"Orasıydı."

"Emin misin?" diye sordum ve U dönüşü yapmak için trafikte üç şerit sola kaydım ve küçük-Rhonda'nın haklı olduğunu keşfettim. Beni henüz yanlış yönlendirmemişti ve haklıysa korktuğum başıma gelmiş demekti; küçük evimizin bir arka bahçesi yoktu artık, çöle çıkışı yoktu, alışveriş merkezinin turuncu gölgesinin yanında cüce gibi kalmıştı.

Geri vitese takıp El Pasado'ya girdim, arabayı kaldırıma yanaştırdım. Sokağın sol tarafına bakmamıştım henüz. El Pasado 7876 numarayı görmeye hazır değildim henüz.

Küçük-Rhonda, "Gösteri zamanı, bebeğim" dedi ve heyecanla alkışladı, "beklediğimiz an geldi."

Gülümsedim ona. Yanımda olduğu için ona müteşekkir olduğumu bilmesini sağlayacak bir şey söylemek istedim. Yaşlı Rhonda Hanım'ın bana söylediğinde bana ne kadar iyi geldiğini düşünerek onun sözcüklerini tekrarladım: "Benim küçük Crash Man'im."

"Ne?"

"Boş ver."

Nihayet kendimi sokağa bakmaya, benim esneyen evimi gör-

meye hazır hissettim. O gizli ıstırap barınağını. Evime baktım, evimin olması gereken yere. Evin olması gereken yere baktım. Fakat orada değildi. El Pasado 7876 orada değildi.

El Pasado 7876 alışveriş merkezinin devasa turuncu duvarlarından biriydi artık.

"Nerede?" diye sordu küçük-Rhonda.

Cevap vermedim. O turuncuda kaybolup gitmiştim. Devasa bir pruna poşeti düşünüyordum.

"Nerede?" diye sordu yine.

"Gitmiş."

"Gitmiş mi?"

"Her şey gitmiş," dedim, sokağa bakarak. El Pasado'da on ev daha vardı, hepsi dümdüz edilmiş, hiç yoktular sanki.

Yaptığım son şey köşeye bakmak oldu, okul otobüsüne bindiğim köşeye, fakat şimdi Mobilya Mağazası'nın alış veriş arabaları için bir ağıla dönüşmüştü.

DAHA ANLAT BANA

Sağ göz. Farklı bir gün ya da ay ya da yıldı, fakat biz hâlâ Letch'i konuşuyorduk. Evi konuşuyorduk. Nefret ettiğim evi. Çubuk Makarna'ya sürekli olarak birinin o evi yakması gerektiğini söylüyordum. Bana neden evi suçladığımı sordu. Evin dışında da kötü şeyler olmuyor muydu, diye sordu. Hayır, dedim. Sadece evin içinde, dedim. Çubuk Makarna gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırdı. Bilekleri, incecik, kırılgan. Saatinin kayışını fazla sıkarak bileğini kırabilirdi muhtemelen. Sol göz. Bazen evin içinde iyi şeyler oluyordu, dedim. Ne gibi, diye sordu. Af bankı, dedim. Hastanenin kliması çalışmıyordu ve mevsim yazdı. Bütün odalar soğan gibi kokuyordu. Af bankı Letch'e istediğim her şeyi söyleyebildiğim ve bana vurmadığı yerdi. İstediğim her şeyi söylemek için bir dakika sürem vardı ve cezalandırılmam söz konusu değildi. Letch neden böyle bir şey yapsın, diye sordu Çubuk Makarna. Babası da ona yapmış. Detroit'te. Babası cezaevinde gardiyanmış ve Letch'e mahkûmların bile arada sırada hava almaya ihtiyaçları olduğunu söylemiş. Çubuk Makarna gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve bileklerinin ne kadar ince olduklarına inanamıyordum. El çırpacak olsa kemiklerini çatlatabilirdi. Eline sertçe hapşırsa birkaç parmağından olabilirdi. Sağ göz. Daha anlat bana, dedi. Arka bahçemizde bir bank yoktu. Letch beni markete götürdü. Marketin önünde tahta bir bank vardı. İnsanları Arizona güneşinden korumak için bir de tente, fakat tente parçalanmıştı. Oturdum ve bank bacaklarımın arka kısımlarını yaktı. İbne gibi davranma, dedi Letch. Sen ona ne dedin, diye sordu Çubuk Makarna. Letch altmış saniyen var dedi ve saatine

baktı. Başla, dedi. Yan yana oturduk. Letch ter içindeydi. O gün sıcaklık altmış beş derece falan olmalıydı. Sigara da içiyordu. Sarma sigaralarından kocaman nefesler çekiyordu. Gözlerime bakabilmek için bana doğru dönmüştü. Konuş, Rhonda, dedi. İkinci bir şansın olmayacak. Çubuk Makarna'nın gömleği açık maviydi. Ellerini ensesinde kavuşturmuştu ve koltuk altlarında ter halkaları vardı. Ne diyeceğimi bilmiyorum, dedim Letch'e. Çabuk ol, dedi Letch. Benim hakkımda ne düşündüğünü söyle. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Çok sıcaktı ve gözlerini bana dikmişti ve beni daha sonra cezalandırmayacağına inanmıyordum. Sol göz. Letch'e, sen babana ne dedin, diye sordum. Senin orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum dedim, dedi. Senin orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum, dedim. Güzel, dedi. Çubuk Makarna ellerini ensesinden çekip kucağında kavuşturdu. Letch ne yaptı, diye sordu. Letch, başka, diye sordu. Öylece oturdum. Letch, içinden atmak istediğin bir şey varsa şimdi tam zamanı, Rhonda, dedi. Taşaklarını kat, dedi. Hiçbir şey söyleyemedim. Çok kötü bir şey söylemek istemiyordum çünkü o gece onu tekrar görecektim. Ve ertesi gece. Ve ertesi gece. Sonra Letch saatine baktı ve, Süre doldu, dedi. Kesinlikle çuvalladın, dedi. Seneye tekrar denersin. Sağ göz. Arabaya dönüp Burger King'e gittik. Teselli armağanı, dedi. Öteki çocuklar sürekli Çubuk Makarna'nın korkunç aksayışından konuşuyorlardı, fakat ben bileklerini seviyordum. Tırnaklarım çıtçıt makasla kesecek olsa titreşim ellerinin kemiklerini bükebilirdi. Onu tırnaklarım törpülerken hayal ettim, özenle, yavaşça, kendine zarar vermemeye dikkat ederek. Parmaklarını parmağından olmadan törpülemeye çalışıyor. Sonra bütün bir yıl geçti ve Letch beni af bankına götürdü yine. Günü aynı olmayabilir, ama aynı aydı. Ağustos. Ağustos Arizona yazının ıstırap verici doruğuna ulaştığı aydı. Market tenteyi onarmıştı. Yeniydi. Pırıl pırıl. Kırmızı ve sarı çizgileri vardı. Banka oturduğumda bacaklarımın arkası yanmadı. Bunun nasıl işlediğini hatırlıyorsun, değil mi, dedi Letch. Senin orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum, dedim. Yanağıma bir tokat attı. Çok sert değil. Uyarı tokatların-

dan biri. Tepesini attırmaya yakın olduğumu bileyim diye. Henüz başlamadık. Saatine baktı. Başla, dedi. Bank kendini daha iyi hissetmeni sağlamadı mı, diye sordu Çubuk Makarna. Hayır, dedim, ama en azından umuma açık bir yerdeydi. Bana fazla zarar veremezdi. Sol göz. Çubuk Makarna'nın yazı tura attığını ve paranın avucuna düştüğünü hayal ettim, eli incecik bileğinden kopup ufalanabilirdi. Orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum, dedim. Bunu söyledin zaten, dedi. Kırk beş saniye kaldı, dedi. Markete pek çok insan girip çıkıyordu. Tepeleme doldurdukları alışveriş arabalarını iten bir sürü insan. Keşke seni hiç tanımasaydım, dedim. Keşke annem seni hiç tanımasaydı, dedim. Güldü. Pis bir laf etmesini bekledim fakat, Otuz saniye, demekle yetindi. Çubuk Makarna ile parmak dövüşü yapsam, parmağını bütün gücümle ezsem ağlamaya başlardı herhalde. Daha anlat bana, dedi. Letch, başka ne, dedi. Senden nefret ediyorum, dedim. Güzel, dedi. Senden nefret ediyorum ve bana dokunmadan nefret ediyorum, bana dokunmamalısın, dedim. Başka, dedi Letch. Korkmadın mı, diye sordu Çubuk Makarna. Ellerini ensesinde kavuşturdu yine. Koltuk altlarında ter halkaları. Neden, dedim. Neden korkacaktım ki, dedim. On beş saniye, dedi Letch. Ona neden inandın, diye sordu Çubuk Makarna. Af bankında söylediklerin için senin canını yakmayacağına neden inandın. Ona inandığımı kim söyledi, dedim. Sağ göz. İnşallah ölürsün, dedim Letch'e. On saniye, dedi. Dünyanın son on saniyesi gibi geldi bana. İnşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün inşallah ölürsün, dedim. Süre doldu, dedi. Kendini daha iyi hissediyor musun, diye sordu. Sol göz. Eve giderken Letch beni hamburgerciye götürdü. İyi iş çıkardın, dedi. Pastırmalı bir tane söyleyebilirsin.

EV

Neon ışığının içinde oturup bir zamanlar evimin bulunduğu devasa turuncu duvarı seyrettim.

Ben, Rhonda, şaşkın ve kızgın.

"Sorun çözüldü," dedi küçük-Rhonda.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evi yakmana gerek kalmadı."

"*Poltergeist* filmini gördün mü?"

"Sen gördün mü?"

"Herhalde, sorduğuma göre."

"Sen görmüşsen ben de gördüm demektir."

"Şu anda bana muhalefet etmen şart mı?" dedim. "Canımın sıkkın olduğunu görmüyor musun?"

"Diyordun ki," dedi, sahte bir özür tonu takınarak.

"*Poltergeist* mezarlığın üstüne inşa edilen sosyal konutlara dairdir. Fakat inşaat şirketi sadece mezar taşlarını söker ve cesetleri toprağın altında bırakır. Cesetler öfkelenip evlere musallat olurlar."

"Burada ceset falan yok."

"Bunu biliyorum. Demek istediğim şu ki toprağa bulaşmış olabilir. Toprak hâlâ lanetli olabilir."

"Neyle?"

"Bilmiyorum. Bütün bildiğim engerek yılanının ısırığının bana her şeyi sonlandırmanın tek yolunun burayı yakmak olduğunu söylediği."

"Betonarme bir binayı nasıl yakacaksın?"

"Patlatmam gerekecek." Arabadan indim.

"Şimdi mi?" diye bağırdı arkamdan. "Şimdi mi patlatacaksın?"

Otomatik kapılardan girer girmez fark ettiğim ilk şey turuncu yelek giymiş genç bir kadın oldu, ellerini dua eder gibi göbek deliğinin üstünde kavuşturmuştu. İçeri giren herkese gülümsüyordu, ki o anda bendim ve bu yüzden bir an için onunla göz göze geldim. Yüzünü okumakta zorlandım, ama kaygılı görünüyordu sanırım.

"Parça halılarda bugün yüzde yirmi beş indirim var, efendim," dedi. "Parça halı satın almayı düşünüyor musunuz?"

"Olabilir," dedim, ellerimi kavuşturmaya çalışarak, fakat yamuk kolumdan ötürü birbirlerine gerektiği gibi uyum sağlamıyorlardı. Şalter indi ve kaçak akım sağlam elimi ısıtmaya başladı. Ellerimi ceplerime soktum, kibrit kutusuna dokundum.

Bu turuncu yelekli kadınla birbirimize bakmaya devam ettik. O benim yamuk koluma, gözlerime, sonra tekrar yamuk koluma baktı ve, "Parça halılar bir odanın havasını anında değiştir, efendim," dedi.

"Eski bir şeyi yeni bir şeye dönüştürür, efendim," dedi.

Ve sonunda, "Evinizi tanıyamayacaksınız, efendim!" dedi.

Ev-Kur mağazasının büyük bir kısmının bir zamanlar açık çöl olduğuna inanamıyordum. Bir zamanlar arka bahçemizin tel örgüsünün üstünden atlayıp kumun içinde saatlerce yürüyüp çifteyle güvercin vurduğumuza inanamıyordum. Omzumdaki çürük. Erkeklik işareti. Letch çürüğün üstüne bastırıp gülümsüyor, benimle gurur duyuyor. Odalar birbirlerinden bize yakın olmaya tahammül edemiyormuşçasına uzaklaşırken kumun evimizi kapladığına inanamıyordum. Odalar birbirlerinden uzaklaşıp beni kendimi tek başıma korumak zorunda bırakıyorlardı.

Şimdi ev hak ettiğini bulacaktı.

Orada çalışan birini izleyip birkaç soru sormaya karar verdim. Koridorlardan birine girdim; iki yanında çeşitli örtüler ve perdeler asılıydı. Morun bütün renkleriyle kuşatılmıştım. Griye doğru yürüdüm.

Otuz adım kadar önümde bir müşteriye perdelere dair bilgi veren bir eleman vardı. Orada takılıp boşalmasını bekledim. Kumaşları elledim. Bütün o perdelerin ardında ne olduğunu merak ettim. Beklenmedik bir şeyi görmeyi bekleyerek birini kaldırdım, fakat rulo haline getirilmiş yüzlerce perdeden başka bir şey yoktu; evlere götürülüp pencerelere asılmayı bekleyen yüzlerce perde, bütün müstehcen sırları içeride tutmak üzere.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Eleman beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Burası açılalı ne kadar oldu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ben işe iki ay önce başladım. Perdeye mi ihtiyacınız var?"

"Beş yıldan fazla mıdır sence?"

"Onu da bilmiyorum," dedi, koridorda başka biri ondan hizmet bekliyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakınarak.

"Ben eskiden burada yaşardım."

"Ev-Kur'da mı?"

"Ev Kur benim evimin üstüne kuruldu. Evimin ne zaman yıkıldığını öğrenmeye çalışıyorum."

Bir zamanlar yatak odamın olduğu yerde duruyor olabilir miydim? Bikinili kızlar. Kendimden aldığım onca sevgi. Belki de banyonun olduğu yerde duruyordum? Oksijenli su kokusu. Annem çürüklerime oksijenli suya batırılmış pamuk sürüyor ve dünyanın en yumuşak sesiyle John Lennon şarkılarından birinin söylüyor.

"Burada hiç olağan dışı şeyler oldu mu?" diye sordum satıcıya.

Sırıttı, bana yaklaştı, öğle yemeğinde sarımsak yediğini bilmeme yetecek kadar. "Geçen hafta bir kadının telefon numarasını aldım. Yemeğe çıkardım." Kaşlarını oynattı. "Sonra eve götürdüm."

"Ya döşeme?"

"Efendim?"

"Döşeme hiç hareket etti mi? Esnedi mi? Koridorlar hiç uzadı mı?"

Sağlam elim içeriden saldırıya uğradı, çifte mermileri patlıyor-

du elime, sanki minik bir ben vardı ve minik bir Letch vardı ve çölde çiftelerimizle yürüyüp güvercinlere ateş ediyor fakat ıskalıyorduk ve mermiler elime saplanıyordu.

"Hemen döneceğim," dedi turuncu yelekli satış elemanı, hızla uzaklaşarak.

Yalnız kalmıştım ve kibrit kutusu hâlâ cebimdeydi. Eğer burada iseler, bir yerlere gizlenmiş, belki onları dumanla dışarı çıkarabilirdim. Etrafım perdeden ve örtüden geçilmiyordu, ki kolaylıkla alev alır, ve cebimde bir kutu kibrit vardı ve yılanın damarlarımda kabaran, süzülen, alazlanan zehrini hissedebiliyordum; bana görevimi tamamlamamı, annemi ve Letch'i bulup son noktayı koymamı emrediyordu.

Asılı perdelerden birinin arkasına girip üst üste yığılmış perdelerin üstüne oturdum, perdelerin hepsi ince rulo haline getirilmiş, plastik kılıflara geçirilmişlerdi. Bir kibrit çaktım. İlk kibrit dört farklı perdenin kenarını yaktı, ikincisi altı, bir sonrakiyle sekiz tane yakmaya çalıştım ve parmağımı yaktım, parmağımın ucu olduğu gibi karardı.

Kıvamını bulmaya başladı.

Tütmeye.

Yanık plastik kokusu iğrençti, yanık saç gibi, yaşlı Rhonda Hanım'ın kanepesi gibi. Perde yığınlarının arasında gezinip bir sonraki yığını tutuşturdum, işte kum döşemeyi o zaman çatlattı, beton yarıklardan yukarı doğru bastırdı. Çatlakların arasında engerek yılanları kıvrılıyor, durmaksızın mırlıyorlardı.

Sonra Letch'i gördüm. Benden yirmi adım uzakta oturuyordu. Küçük-Rhonda'nın yanında, fakat küçük-Rhonda'nın başında bareti yoktu. Yuvarlanmış perdelerin üstünde oturuyorlardı.

Letch'in beyaz gömleğinin önüne antifriz bulaşmıştı.

Ben, Rhonda, onları seyrediyordum.

Aniden perdelerin üstünde oturmuyorlardı artık. Af bankında oturuyorlardı. Üstünde plastik kırmızı ve sarı tente bulunan tahtadan uyduruk bir bank. Letch, "Altmış saniyen var," dedi, ve çocuk, "Senin orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum," dedi.

Yanlarına koşup Letch'in yakasına yapışmaya, ona bağırmaya

çalıştım, fakat beni duymadılar, ellerimi de hissetmiyorlardı.

Letch çocuğa, "Kırk beş saniye," dedi.

"Sen bu oyunda hiçbir zaman başarılı olamadın," dedi çocuğa gülerek, bana gülerek.

Yüzümü yüzüne dayadım. "Neden bizi rahat bırakmıyorsun?" dedim, fakat beni duymadı yine. Gözlerimi kapattım. Sağlam elim cebimdeki kibrit kutusunu kavrıyordu. İnsanların mağazada, "Duman nereden geliyor?" ve, "Bir şeyler yanıyor galiba!" dediklerini duyabiliyordum.

Sonunda Letch bana baktı, ama çocuk bakmadı, gözlerimin içine bakıp, "Güzel kol," dedi ve parmaklarını elimin kavisinde gezdirdi, ve onu durdurmak için bir şey yapmak istiyordum, fakat size parmaklarının tenimdeki duygusundan hoşnut kaldığımı söylemek zorundayım.

Yangın alarmı öttü.

"Annem nerede?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok."

Başımı koridora çıkarıp baktım ve müşterilerin çıkışa doğru koşmakta olduklarını gördüm. Turuncu yelekli dangalaklar ortalıkta koşuşturup dumanın kaynağını bulmaya çalışıyorlardı.

Çocuğun elini tuttum, af bankından kaldırdım ve, "Ortalıktan kaybolsan iyi edersin," dedim. Çıkışlardan birine doğru koşmaya başladı, omzunun üstünden bana baktı, bana yardım etmek için kalıp kalmama arasında kararsız bir bakış, fakat bunu tek başıma yapmak zorundaydım.

Sesler bize doğru yaklaşıyordu, turuncu yelekliler kuşkusuz, sorunun dışmerkezini saptamaya yaklaşmışlardı.

Letch'e baktım ve son bir kez, "Senin orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu, evlat. Taşaklarını kat şuna."

Bana yaptığım işe taşaklarımı katmayı öğretmişti ve taşaklarımı katmam gereken son bir iş daha vardı; bir kibrit çakıp af bankının üstündeki plastik kırmızı ve sarı tenteye tutmak, erimiş plastik üstüne damlamaya başlayıncaya kadar. O gün yakmam gereken tek şeyin aslında o olduğunu idrak ederek yaptığım işe

taşaklarımı kattım. Letch'in yüzü öfkeyle buruştu ve, "Ne yapıyorsun?" dedi. "Nihayet yapabiliyorum," dedim ve, "Neyi?" diye sordu, ama cevap vermedim, tentenin eriyişini, sıcak balmumuna dönüşüşünü seyrettim: Letch'in üstüne işkence yağıyor, ona renk katıyordu. Bağırdı, böğürdü, başını salladı, renklerin ağzına düşmesini engellemeye çalıştı, fakat balmumu o kadar sıcaktı ki teninde kaynıyordu. Korkunç, histerik kabarcıklar. Letch çığlık atıp banktan kalkmaya çalıştı, fakat balmumu, tutkal gibi, onu kendine bağlamıştı, hareket edemiyordu. Kollarını salladı. Renkler onu kaplarken Letch yavaş yavaş eksilmeye başladı.

"Öz oğlunu tabii ki seversin," dedim, ve Letch, "Sen benim oğlum değilsin," dedi, ki doğruydu, fakat önemi yoktu artık. Kimin oğlu olduğumun önemi yoktu, çünkü aile çok farklı anlamlara gelebilirdi. Her anlama gelebilirdi. Belki annem annemdi, belki Yaşlı Rhonda Hanım annemdi, ya da belki anneler yoktu ve babalar yoktu ve çocuklar yoktu, insanlar vardı sadece. Bu yeterliydi belki.

Sıcak balmumu Letch'in bütün yüzüne yayıldı, dudaklarını, gözlerini ve burnunu eritti, yüzünde kırmızı-sarı bir maske oluşturdu. "Annemin nerede olduğunu söyle bana," dedim. Bir şeyler demeye çalıştığını duydum, fakat maskenin içinde boğulan homurdanmalardan ibaretti. Ona son bir kez baktım; heykele dönüşmüştü; donmuş, burulmuş. Af bankına sabitlenmişti ve bu sonsuza dek doğruyu söyleyeceği anlamına mı geliyor, diye düşündüm.

Yaptığım son şey başını okşamak oldu, ki artık saçsız ve lastik top kadar pürüzsüzdü. Çok sıcaktı ve renkliydi.

Koridora çıktım ve ben de paniklemiş müşterilerden biriymişim gibi davrandım, ancak ben bir şeyden kaçmıyor, çıkışı aramıyordum. Farklı koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşup annemi arıyordum. Letch orada olduğuna göre o da olmalıydı. Herkesin giderek yükselen cinnetine uyum sağlamaya çalıştım. Yüzlerini gördüm ve ben de korkulu bir ifade takındım. Koridorların arasında rastgele slalom yapıyor, kendimi hayatta kalmaya çalışan müşterilerden biri olarak gizliyordum.

Bir başka koridora girdim. Dört farklı mutfak seti vardı. Evyeler, mutfak tezgâhları, dolaplar. Buzdolapları. Mikrodalga fırınlar.

Raflara asılmış tencereler ve tavalar. Ocakların üstünde pahalı aydınlatma armatürleri.

Yerdeki çatlakların üstünden atlayarak ilk üçünü koşarak geçtim; etrafımda engerek yılanları kıvranıp mırlıyorlardı. Son mutfaktan geçerken annemin orada durmakta olduğunu gördüm. "Aç mısın?" diye sordu, buzdolabını açıp buzluktan birkaç tako çıkararak. Gülümsedi. "Hemen çözüveririm bunları."

Durup yanına gittim. "Neredeydin?"

"Bilmiyorum, bebeğim."

"Anlat bana."

Etrafımız engerek yılanı kaynıyordu.

Biz mutfaktayken panik halinde bir başka müşteri grubu koşarak yanımızdan geçti.

"Sana ne anlatacağımı bilmiyorum," dedi. Takoları bir tabağa koyup mikrodalga fırına yerleştirdi.

Yangın alarmı acı acı bağırdı.

Hoparlörlerden bir adamın sesi duyuldu. "Lütfen doğru çıkışa gidin. Sakin ve düzenli bir biçimde dükkânı terk edin."

Annem yavaşça ayağının altındaki kuma batmaya başladı. Fakat o farkında değildi. Dünya, hayatı, her şeyi etrafında değişmekteydi ve o farkında bile değildi. Bana anlatmasını istediğim binlerce şey vardı, sormak istediğim binlerce şey, yıpranmakta olan aklımı kurtarabilmek için ihtiyaç duyduğum binlerce açıklama.

"Fazla zamanımız yok," dedim. "Anlat bana."

Mikrodalga fırının düğmelerini kurcaladı, santim santim alçalıyordu. "Kaç dakika ısıtıyordum ben bunları? Hatırlayamıyorum, bebeğim."

"Anne, cevap ver bana."

"Bir buçuk dakikaydı galiba." Mikrodalganın düğmelerini kurcalamaya devam etti. "Fakat emin değilim."

"Anne!"

Santim santim.

"Hatırlamıyor musun, bebeğim?" Mikrodalgaya ulaşamayacağı kadar batmıştı. "Affedersin," dedi. Bedeni giderek alçalıyordu.

Beline kadar kuma gömülmüştü. Ellerini tutup gitmesini engellemeye çalıştım, fakat onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Yetişemiyorum. Kendin bitirmek zorundasın."

Ben, Rhonda, kalmasını sağlamak için hiçbir şey yapamadım.

Göğsüne kadar.

"Onları kendin bitirebilirsin; yapabileceğini biliyorum," dedi.

Hoparlörden adamın sesi duyuldu yine: "Lütfen dükkanı derhal terk edin. Bu acil bir durumdur."

"Gitme," dedim ona. "Lütfen gitme."

Boynuna kadar.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü sadece. Batmakta olan acıklı bir yüz. Batmakta olan bir daha asla göremeyeceğim acıklı bir yüz. "Seninle kalamadığım için üzgünüm," dedi.

"Neden kalamıyorsun?"

"Üzgünüm."

"Neden?"

"Çok üzgünüm."

Arkamda bir ses duydum, turuncu yelekli elemanlardan biri, "Hadi be adam. Buradan çıkmamız gerek," diyordu.

"Birazdan geliyorum."

"Hemen."

"Bir saniye."

Yanıma geldi ve beni omuzlarımdan kavradı.

"Bırak!" dedim.

"Buradan çıkman gerek."

Tek kolla yapabileceğim bir şey yoktu, onunla başa çıkamazdım. Beni sürükledi. Anneme, "Hastaneden çıktıktan sonra neden beni bulmaya çalışmadın?" diye seslendim, fakat cevap vermedi, yüzü kumun içinde kaybolmak üzereydi, saçı üstte ölü bir hayvan gibi duruyordu.

Sonra saçının son telleri, onun varlığı, kum tarafından yutuldu.

"Neyin var senin?" diye sordu turuncu yelekli eleman. "Buradan çıkman gerek!" ve beni çekip annemden ve Letch'den uzaklaştırdı, kapıdan dışarı sürükledi ve diğer korkmuş insanların durmakta olduğu kaldırımda bıraktı.

EV YEMEĞİ #3

Hep birlikteydik. Ben, annem ve Letch. Annem yine buzluktan yemek çözmüştü, bu kez tavuk dürüm. Dürümleri tabaklara koydu. Tabaklarda başka bir şey yoktu, o kuru beyaz dürümler sadece. Letch tabağa bakıp kaşlarını çattı, sonra bana bakıp kusacakmış gibi yaptı. Güldüm. Annem, bu kadar gülünç olan nedir, diye sordu, fakat onun boktan yemeğine güldüğümüzü biliyordu. Bazen kendisi de bu konuda espri yapardı.

Bir süre sonra üçümüz de dürümleri işaret edip gülüyorduk.

Letch, "Bu leziz görünmüyor mu, Rhonda?" diye sordu.

"Krallara layık," dedim.

Annem, "Bu yüzyıllardır ailemde kuşaktan kuşağa aktarılmış bir tarif," dedi.

Bir ısırık aldım. Letch bir ısırık aldı. Annem bir ısırık aldı.

Letch, çiğnemeye devam ederek, "Göründüğünden bile daha leziz," dedi.

"Bu ömrümde yediğim en leziz şey," dedim.

Annem, "Bütün iş onları altmış saniye mikrodalga fırında tutmak. Çoğu insan bunu bilmez."

Hepimiz gülüyor, bir yandan da ağzımıza dürümleri tıkıştırmaya devam ediyorduk.

Letch, "Salsa sosuna ahlâken karşı mısın?" dedi.

"Biraz kuru," dedim.

Annem, "Salsa sosu mu?" dedi ve omuz silkti. "Ne kadar kuru olursa o kadar iyi olur."

Gülmeye devam ediyorduk.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Letch ona, "fakat ben

biraz salsa sosu istesem bu bütün dürümün içine mi eder?"

"Ne kadar kuru olursa o kadar iyi olur," dedim, "dışarı çıkıp biraz kum getireyim mi?"

Letch uzanıp başımı okşadı.

Annem, "Evet, lütfen, çok iyi fikir."

Letch, "Ben de biraz kum alabilirim," dedi.

Sahte İngiliz aksanıyla, "Birazdan döneceğim," dedim ve arka bahçeye çıkıp tel örgünün üstünden atladım; çölden başka bir şey görünmüyordu. Ilık bir geceydi, fazla sıcak değildi. Kaktüsün tepesine yakın bir delikte bir bıldırcın oturuyordu. Ceplerimi kumla doldurdum ve tekrar tel örgünün üstünden atladım. Masaya döndüm.

Letch, "Garson, yemeğime biraz kum alabilir miyim?" dedi.

Annem, "Ben de, lütfen. Ölüyorum biraz kum için."

İngiliz aksanımı kullanmaya devam ederek, "Önce hanımlar," dedim ve annemin yanına gidip, "Kumu dürümünüzün üstüne mi istersiniz yoksa yanına mı alırsınız?" diye sordum.

"Üstünde severim."

Dürümünün üstüne bir avuç dolusu kum bıraktım.

Gerçekten kırılıyorduk gülmekten. Annemin gözlerinden yaş geldi.

"Garson, bekliyorum," dedi Letch.

"Affedersiniz, efendim," dedim Letch'in yanına giderek. "Kum mu istemiştiniz?"

Letch, "Kraliçe kamış sever mi?" dedi, annem tam o anda chabliss içiyordu ve öyle bir güldü ki az kalsın boğuluyordu.

Letch'in dürümünün üstüne bolca kum serptim ve, "Teşekkür ederim, muhterem efendim," dedi ve, "Hayır, ben teşekkür ederim," dedim ve annem, "Hayır, ısrar ediyoruz! Teşekkür ederiz," dedi ve ben reverans yapıp, "Benim için zevkti," dedim ve kendi dürümüme gidip, ceplerimde kalan kumu üstüne boşalttım.

Kumlu dürümlerimizi alıp yiyormuşuz gibi yaptık.

"Tam da bundan daha leziz olamaz derken!" dedim.

"Haklıymışsın, Rhonda," dedi Letch. "Kum gerçekten farklı bir tat katıyor."

Annem, "Bu yılın biberi kum," dedi.

Uluduk, ellerimizde dürümlerimizle.

Letch masaya vurup horuldadı, dürümünü tabağa koydu. "Nachos yapmak isteyen var mı?" dedi ve annem ona, evet, çok isteriz biraz nachos yemeyi, ve hep birlikte mutfağa geçtik. Letch bir tavaya cipsleri yaydı. Ben peynir rendeledim. Annem salsa sosunu çıkardı, bir çanağa döktü ve Letch, "Evet, tabii, şimdi salsa var," dedi ve gülmeye devam ettik.

TÜKÜRÜĞÜ KAN TADINDAYDI

Ben, Rhonda, küçük-Rhonda ile birlikte, I-5'de bütün o ölü fokların yanından hızla geçiyorduk. Saatte yüz kırk kilometre hızla. Phoenix'ten yola çıktığımızdan beri karayolunda gaz pedalını köklüyor, her an kenara çekilmeyi bekliyordum, fakat henüz olmamıştı. Ve olmadı. Polise hiç takılmadan San Francisco'ya vardık.

Kiralık arabayı teslim ettik ve daireme döndük. İçeri girdiğimde fark ettiğim ilk şey bir hediye oldu, gazetenin borsa sayfalarına sarılmıştı. Yanık kanepenin üstünde duruyordu. Üstüne siyah keçeli kalemle şöyle yazılmıştı:

Rhonda'dan
Rhonda'ya.

Paketin kenarına küçük bir kart yaslanmıştı.

Küçük-Rhonda'ya baktım ve, "Hiç gerek yoktu," dedim ve, "Benimle bir ilgisi yok," deyince kartı açtım.

Kutluyoruz.
Kalbinin bütün iyiliğiyle bana yardım ettin.
İyiliğini iade etme sırası bende.
Yakında görüşürüz, Crash Man, R

Yaşlı Rhonda Hanım'dan bir şey bulmayı beklememiştim.

Küçük-Rhonda'ya bakıp, "Bana hiçbir şey almadığın için teşekkür ederim," dedim.

Bana hareket çekti. "Bir Rhonda-*vous* mu söz konusu?"

Hediye paketine saldırdım, gazete kâğıdını yırtıp yere fırlattım

ve kutuyu açtım. İçinde Burbank'e bir uçak bileti makbuzu vardı. Bir aylık. İnsan neden Burbank'e uçmak ister bilmiyordum, fakat ayrıntıları daha sonra anlatacağını varsaydım. Dişlerimi fırçalamadan, ayakkabılarımı bile çıkarmadan yatağa uzandım ve ışıklar açıkken sızdım, aynı annemin yaptığı gibi. Düşümde her zamanki kâbusum yerine çocukluğumdan bir Şükran Günü yemeği gördüm; annem donmuş lazanya çözüp, "Çoğu insan bunu bilmez, fakat Hacı'ların bazıları İtalyan'dı," dediği yemek. Kendi yememiş, bir bardak chabliss ile ortalıktan kaybolup beni mutfak masasında tek başıma bırakmıştı. Bir ısırık almaya çalıştım, fakat ortası hâlâ buzluydu.

Her zamanki kâbusum ertesi sabah döndü. Onu size daha sonra anlatacağım. Biri kapımı çaldı ve üstümde hâlâ çöp lekeli giysiler olduğu için utanarak yataktan kalktım. "Kim o?"

"Benim, Crash Man," dedi Yaşlı Rhonda Hanım. "Aç." Öyle yaptım ve onu elinde köhne bir bavulla karşımda buldum, uzun kır saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Patlak dudağı çok daha iyi görünüyordu.

Onun da kaybolacağını düşünüp panikledim, sağlam elimde yüksek radyo parazitleri oluştu, bükük, ölü elim ise bir mucizenin gerçekleşmesini bekliyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Yanığımı okşadı, alnımdaki buklelerimi düzeltti. "Ben burada kalıyorum, bebeğim. Seninle," dedi. Yanık kanepeye gitti, bavulu yere bıraktı ve bana oturup gözlerimi kapatmamı söyledi. Yaptım. Bavulun fermuarını açtığını duydum ve, "Gözlerini aç!" diye bağırdı.

Bavul para doluydu. Küçük banknotlar. Yirmilik, onluk, beşlik, birlik.

"Yoksa "Çarkı Felek" yarışmasına mı katıldın?"

"Henüz değil. Fakat Burbank'e onun için gidiyoruz. Beş hafta sonra yarışmadayım."

"Tebrikler. Para nereden geldi?"

"Kocam kaçtı. Bana 6.000 dolar bıraktı."

Şaşkındım; bu kadar parası olup da böyle bir çöplükte yaşamasına şaştım; kentten kaçarken Rhonda'ya para bırakmış olmasına şaştım. "Nereye gitti?"

"Beni ilgilendirmiyor artık."

"Üzüldün mü?"

"Geçen gece bana vurduğunda neden tartıştığımızı bilmek ister misin?"

Bilmek istediğimden emin değildim, onun Rhonda'ya kötü davrandığına dair bir şey duymak istemiyordum. Fakat Yaşlı Rhonda Hanım'a dair yeni şeyler duymaya bayılıyordum, bu yüzden, "Sanırım," dedim.

"Hayır. Unut gitsin. Sana anlatmaya hazır değilim henüz."

"Neden?"

Konuyu değiştirdi: "Büyük randevun nasıl geçti?"

"Onu da unutalım gitsin."

Güldü ve, "Bence adil," dedi ve akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu. "Sana söylemek istediğim önemli bir şey var."

"Harika."

"Yemekten önce üstünü değiştirip duş yaparsan iyi edersin," dedi, gülüp burnunu tutarak.

Eve dönmüş olmak gerçekten kafa karıştırıcıydı. Size o öğleden sonra bir şey yaptığımı, dışarı çıktığını, iş aradığımı falan söyleyebilmek isterdim, fakat doğrusu şu ki, yatakta burbon içtim. Çarşafı çekip çıkardım çünkü Madeline'in şiltede bıraktığı lekeyi görmek istedim. Neler olacağına, ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmaksızın öylece yattım. Annemi görmüş, son kez ortalıktan kayboluşuna tanık olmuştum. Letch'i görmüş, onu yakıp af bankına sabitlemiş ve sonunda oradan sonsuza dek ayrılmıştım. Hâlâ Vern'in kolunu kırma önerisini ve Handa'nın beni bir daha görmek istemeyişini düşünüyordum ve dünya bana baş

kaldırıyordu sanki. İnsanların işlerine gitmesinden ve internetten alışveriş yapmalarından nefret ediyordum. Zaman dilimleri olmasından ve televizyon kanallarından nefret ediyordum. Profesyonel sporlardan ve organik sebzelerden ve fosil yakıtlardan nefret ediyordum. Benden başka herkes burbonu mideye indirip yataktan kalkmayı bilir, fakat benim yapmam söz konusu değildi. O şekilde uyudum. Uyandığımda dışarısı karanlıktı.

Yaşlı Rhonda Hanım daireme gelip yemek pişirmeye başladı. Küçük tezgâhın üstünde açılmamış iki şişe şarap duruyordu. Başını mutfaktan çıkarıp uykucunun bir bardak *vino* içmeye hazır olup olmadığını sordu.

En son ne zaman bir bardak su içmiştim?

"Bu kutlama yemeği," dedi, bana şarap bardağımı vererek.

"Neyi kutluyoruz?"

"İki şeyi."

"Neyi?"

"Beni ve seni."

Bardaklarımızı tokuşturduk; birer yudum aldık; gülümsedik.

"Yemekte ne var?"

"Biftek kızartıyorum."

"Mükemmel."

Yanağımı okşadı. "İyi çocuk."

Yanık kanepeye oturdum. Beni ısıran engerek yılanını hatırlayıp ayağa kalktım.

Yaşlı Rhonda Hanım kanepeye bakmakta olduğumu görüp, "Nihayet sıkıldın mı?" diye sordu.

"Galiba," dedim. "Yemek pişirmene yardım edebilir miyim?" Mutfağa doğru birkaç adım attım. Madeline'i düşündüm; onun Et Ağacı'nı, Skyler'ı. Belki o anda onlar da bizim yaptığımız şeyi yapıyorlardı.

"Otur, bebeğim. Bir dahaki sefere sen bana yemek pişirirsin, bu gece ben sana bakıyorum."

"Et Ağacı diye acayip bir yemek yaparım."

Gülümsedi. "Denemek için sabırsızlanıyorum."

Tekrar oturdum ve birkaç dakika sonra kucağıma bir tabak koydu. Tabakta biftekten başka bir şey yoktu, az pişmiş, büyük kanayan bir dil biçimimde.

"Şuna bak," dedi ve bana parlak bir et bıçağı verdi. "Bugün bunlardan bir set aldım," dedi, bıçağı tabakla bacağımın arasına sıkıştırarak. Çatalı da bifteğin yanına bıraktı.

" 'Çarkı Felek" yarışmasını kaçırdık mı yoksa?" diye sordum.

"Sen uyuyordun. Bütün bulmacaları buldum."

Ona tuhaf bir hayranlık duygusuyla baktım. Bir yandan, "Çarkı Felek" idi sadece, kimin umurundaydı, fakat birinin herhangi bir şeyde parladığını görmek harikuladeydi.

Sağlam elimle çatalı, çarpık elimle de bıçağı tuttum.

"Şarap şişelerini unuttum," dedi, mutfağa gidip şişeleri getirerek. Yaşlı Rhonda Hanım yanıma oturdu. Biftekten bir parça kesip ağzına attı. Yüzünü memnuniyetle buruşturdu. "Bifteği kesmeye nereden başlayacağımı bilirim."

Bıçak sağlam elimde olursa kanlı eti doğramak için daha fazla güç uygulayabileceğimi düşünerek el değiştirdim.

Sonra yine değiştirdim.

Sonra yine.

Yaşlı Rhonda Hanım bifteğinden bir ısırık daha aldı ve, "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Hiç," dedim, çatalı ölü elimde tutarak. Bifteği sabitlemek için çatalı üstüne sapladım. Öteki elimle eti kesmeye giriştim, fena gitmiyordu, fakat öteki kolum çok zayıftı, bifteği tek bir yerde sabit tutamıyordu. Tabakta kayıp duruyordum. Tekrar el değiştirdim, fakat yamuk kolumda eti kesmeye yetecek kadar güç yoktu, kahverengi yüzeyinde sığ hendekler açabiliyordu ancak.

"Oooo," dedi Yaşlı Rhonda, "bu çok eğlenceli olacak."

"Ne?"

"İzninle sana yardım edeyim."

"Yapabilirim," dedim, çünkü kolumu kırdığımdan beri kendi

kendime beslenmiştim. İki elimi birden kullanmamı gerektirecek şeyler yememiştim ama; genellikle çorba, kuru fasulye ya da spagetti; içki dükkanının tozlu raflarından bütün bir diyet. Konserve kutularını açabilmek için iki bacağımın arasına sıkıştırıyordum.

"Bana izin vermelisin," dedi. "Bana yapacağın bir iyilik olarak düşün."

Tek başıma yapabileceğimi umarak eti son bir kez hırpaladım, ama yararı yoktu. Bir yanım çatalı ve bıçağı odanın karşı tarafına fırlatmak istiyordu, fakat onları Yaşlı Rhonda Hanım'a uzattım ve gülümsedi. Etten küçük bir parça kesti, yüzümün önünde uçak gibi vızıldıyarak uçurdu, zikzaklar çizdi. "Hangarı aç!" dedi.

Çiğneyip yuttum.

"Bir çocuğum olmasını gerçekten çok istedim," dedi. "Yedi kız kardeşim vardı. Evin içinde cümbüş eksik olmazdı. Yukarıda bizim yaşadığımız gibi değildi. Somurtuk değildik. Daha yeni evliydik, banyoya giderken birbirimizin yanından hiçbir şey demeden geçerdik.

Bir lokma daha gökyüzünde numaralar çekti, yaşlı Rhonda Hanım uçak sesleri çıkardı. Bu et parçası biraz daha sinirliydi, doğru dürüst çiğnemeden yuttum.

"Siz ikiniz ne kadar zaman böyleydiniz?"

"Uzun zaman. Neredeyse yirmi yıldır seks yapmadık. İlk evlendiğimizde kendimi yeri doldurulamaz hissediyordum. Ve yavaş yavaş önemli olmaktan dünyanın en sinir bozucu kadını olmaya doğru gittim."

Kendine bir parça kesip ağzına attı. Ben şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Sen sinir bozucu değilsin," dedim.

Bu kez uçak sesleri çıkarmadı, çatalı yüzüme doğru tuttu ve sıyırdım.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bana randevunun nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

"Anlatabileceğimi sanmıyorum."

"O kadar mı kötü?"

O gece Handa ile hissettiklerimi anlatabilecek sözcük yoktu. Varsa bile ben bilmiyordum. Hiç duymamıştım. Kimse bana öyle bir durumu ayrıntılarıyla anlatmayı öğretmemişti. Yaşlı Rhonda Hanım'a, "Utanç verici," demekle yetindim. Sonra, "Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi," diye ekledim.

"Üzüldüm, bebeğim," dedi Yaşlı Rhonda Hanım, bacağımı okşayarak. "Peki, neden?"

Ona anlatmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Fakat çöp konteynerini, döşeme kapağını, şarap gölcüklerini duyduktan sonra onun da beni terk edeceğinden korkuyordum. "Bunu konuşmak istemiyorum."

"Bana her şeyi anlatabilirsin?"

"Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?"

"Biftekten bir parça daha ister misin?"

Başımı salladım. Bana bir parça kesti ve ağzıma doğru uçurdu. "Lütfen bana söylemek istemediğin hiçbir şey söyleme," dedi, "fakat seni hiçbir zaman yargılamayacağımı bildiğini umuyorum."

Ben, Rhonda, ona inanmak istedim, ona yaptığım bütün pis işleri anlatıp arınmak istedim. Çok gizli. Toprağa gömülü, çirkin ve korkunç. Fakat aynı zamanda zararsız ve yavan şeyleri de. Ağzımdan hangi heceler dökülürse dökülsün beni anlayacağına inanmak istiyordum.

Ağzım et dolu iken konuştum: "Sana inanıyorum."

"Bana inanmak istiyorsun, Crash Man. Fakat henüz inandığını sanmıyorum."

Yuttum.

Bana bir dilim daha kesti ve yüzümün önünde uçurdu. "Mayday," dedi, lokmayı neredeyse kucağıma çarpacak kadar indirerek. "Mayday, irtifa kaybediyoruz!" Lokmayı tekrar kaldırdı ve kaptım. "Bana her şeyi anlatabileceğini sana kanıtlayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Sana kocamla neden tartıştığımızı söylemek istemediğimi hatırlıyor musun? Senin yüzünden tartışıyorduk."

"Neden?"

"Çünkü sen benim hiçbir zaman sahip olamadığım oğlumsun," dedi. Eğilip bana sarıldı, göğsüne bastırdı. Kalp atışını hissedebiliyordum. Bunu anlatmam mümkün değil, fakat kollarında olmak rahimde, rahmin ıslak güvenliğinde olmak gibiydi.

"O gece Handa'yı korkuttum," dedim.

"Nasıl?"

Cevap vermedim.

"Ne olursa olsun, lütfen anlat bana," dedi.

"Anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Anlatabilirsin."

"Emin misin?"

"Eminim."

Ve ona o geceyi olduğu gibi anlattım. Ve bütün o süre zarfında beni kollarında tuttu.

HAYATIMI BU KADAR GÜÇLEŞTİRME

Anneme dair en sevdiğim anılarımdan birini anlatmak isterim. Bana fazla uyuduğumu ve okul otobüsünü kaçırmak üzere olduğumu, beni arabasıyla okula bırakacak zamanı olmadığını söylediği gün.

"Neden?" diye sordum ve, "Çünkü bir daha geç kalırsam kovulacağım," dedi.

Onun yine işinden olmasını istemediğim için duş almadım, ama dişlerimi fırçalayıp saçımı biraz taradım. Süratle giyindim ve aç olmama rağmen hiçbir şey yemedim, çünkü annemin işten kovulması ciddi bir meseleydi. Ona, "Hoşça kal, Anne," dedim ve otobüsün gelmesine üç dakika kala durağa yürüdüm.

Karnım gurulduyordu, otobüste çocuklardan birinden bir şeyler otlanabilirdim belki.

Fakat üç dakika geçti ve otobüs gelmedi, ki alışılagelmiş bir şeydi, bu okul otobüsüydü ve okul otobüsü bazen gecikirdi. Kapıdan çıkarken saati yanlış okumadığımı umdum. Üç dakika geçtiği kesindi. Hatta altı-yedi dakika gibi geldi bana. Otobüs görünürde yoktu. Midem gurulduyordu. Otobüsün gelmekte olup olmadığına göz atmak için köşeye yürüdüm.

Garaj kapımız açıldı ve annem arabasını garajdan geri geri çıkardı. Sokağa çıkıp sürdüğünde yanıma çekip, "Otobüsü mü kaçırdın?" diye sordu.

"Üç dakika erken geldim," dedim.

"Nerede o zaman?"

"Yoldadır belki," dedim.

"Tanrım," dedi.

"Erken geldiğime yemin ederim," dedim.

"Bin arabaya."

Arabayı sürdü. Hızlı sürüyor, arabaların arasında zikzak çiziyor, klakson çalıyordu. Sigara içiyor, izmaritleri pencereden dışarı fırlatıyordu.

"İşimden olursam," dedi, ama düşüncesini tamamlamadı, sadece "İşimden olursam..." diyordu, "İşimden olursam..."

Açlıktan ölmek üzereydim ve, "Üzgünüm, Anne," deyip duruyordum.

"Üzülmeni istemiyorum," dedi, "Hayatımı bu kadar güçleştirme yeter."

Arabada bir saat vardı ve saati zihnimle yavaşlatmaya çalışarak izliyordum. Yeşil ışıklara bakıyor ve kavşağa yaklaştığımızda yeşil kalmasını sağlamaya çalışıyordum. Aklıma gelen her şeyi yapmaya çalışıyordum, çünkü annemin bir işten daha olmasını istemiyordum, hem de benim yüzümden.

Okulumdan önceki son trafik ışığına yaklaştık. Yeşil yanıyordu. Ona odaklandım. Lütfen, dedim ona, bana yardım etmelisin, işine geç kalırsa neler olacağını bilmiyorsun.

Bu ışığın mantığına seslenmeye, durumu bizim açımızdan değerlendirmesini sağlamaya çalıştım.

Fakat dinlemiyordu. Sarıya döndü. Kırmızı. Annem, "Hasiktir," dedi.

Tekrar yeşil yanıncaya kadar geçen her saniyeyi saydım. Annem bir sigara daha yaktı. Romatizmalı ellerinin damarları mavi tükenmez kalemleri andırıyorlardı.

Okulumun sokağına saptık. Sırt çantamı elime almıştım zaten. "Kenara çek atlayayım," dedim ve, "Tamam," dedi ve, "Bu sabah için özür dilerim," dedim ve, "Kafana takma," dedi ve, "Hayır, gerçekten, işini mahvettiğim için özür dilerim," dedim ve, "Unut gitsin," dedi ve okulumun önüne çekti ve otopark bomboştu.

Ne bir otobüs, ne bir araba.

Ortalıkta öğrenciler ya da öğretmenler dolanmıyordu.

Okul bütünüyle boştu.

Ona baktım ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ne biçim yedirdim ama!" dedi.

"Ne?" dedim.

"Bugün Cumartesi, aptal."

Olan biteni anlayamıyordum.

Bana her şeyi bir şaka olarak planladığını söyledi; beni erkenden uyandırıp küçük bir oyun oynamak istemişti. "Şaşırdın mı?" dedi, "Evet," dedim ve, "Hiç kuşkulanmadın mı?" diye sordu ve, "Hiç," dedim, "fena yedin," dedi ve eğilip beni gıdıkladı. Gıdıklanmaya hiçbir zaman itirazım olmazdı, bazen tırnakları tenimi çizse bile.

"Kahvaltıya ne dersin?" diye sordu ve, "İşe gitmen gerekmiyor mu," diye sordum ve, "İkimizin de boş günü," dedi.

Bir restorana gittik. Ben sosisli omlet yedim, annem sade kahve söyledi ve aralıksız sigara içti. Arada sırada izin isteyip tuvalete gidiyordu, ama benim için sorun değildi. Tuvalet arka taraftaydı ve yakınında bir çıkış kapısı yoktu. Birlikte çıkıncaya kadar ortalıktan kaybolamayacağını biliyordum. Omletimi yiyebildiğim kadar yavaş yedim.

O HAYVAN

Ertesi sabah canım Lucky Charms mısır gevreği çekti. Yaşlı Rhonda Hanım benden cüzdanımı istedi, parasını yukarda bıraktığını fakat tasalanmamamı söyledi, bana geri ödeyecekti.

"Geri ödemene gerek yok," dedim.

"Tekrar yemek pişirmeye başladığında mısır gevreğinin parasını sen ödersin. O zamana dek sana mısır gevreğini ben satın alıyorum." Canının mimoza çektiğini ve mısır gevreği ile kokteyl için on dakika sonra döneceğini söyledi.

Kâbusumu gördüm yine. Kendimde hâlâ size kabusumu anlatacak cesareti bulmaya çalışıyorum.

Nihayet kapının açılıp kapandığını duyduğumda gelen Yaşlı Rhonda Hanım değildi, küçük-Rhonda'ydı. "Günaydın, günışığı," dedi.

"Yaşlı Rhonda-Hanım birazdan dönecek," dedim. "Yapacak başka bir işin yok mu?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Deniyorum."

Yanık kanepede yatmaktan boynum ağrımıştı, bu yüzden Madeline'in organlarıyla lekeli şilteme gittim. Elimi onun lekesinin üstünde gezdirdim, fakat size hüzünlenmediğimi söylemeliyim. Lekeyi görüp kendimi yenik hissetmedim. Ve lekeyi gördükten sonra sağlam elim tutkulu bir marakas gibi sallandı.

Evet, Madeline'i düşündüm, Madeline'i özledim, fakat iyiydim. Letch ensemde değildi artık. Yaşlı Rhonda Hanım'a eziyet eden Lyle yoktu artık. Ben ve Yaşlı Rhonda Hanım vardık sadece, mutluluktan nasibini alamamış iki insan.

Bir saat sonra Yaşlı Rhonda Hanım hâlâ dönmemişti ve başına bir şey geldiğinden kaygılanmaya başlamıştım. Üstüme bir şeyler giyip aşağı indim, her zamanki içki dükkânımıza.

"Rhonda'yı gördün mü?" diye sordum adama.

"Yarım saat önce."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, fakat kavga ediyor gibi görünüyorlardı."

"Kimden söz ediyorsun?"

"Ondan ve Lyle'dan."

"Lyle gitti."

"Az önce buradaydı."

"Emin misin?"

"Lyle'ı uzun zamandan beri tanırım."

"Ve az önce buradaydı öyle mi?"

"Rhonda bunları satın almak üzereydi," dedi adam, Lucky Charms kutusunu ve bir şişe şampanyayı göstererek. Tezgâhın arkasında duruyorlardı. "Sonra Lyle içeri girdi ve onunla hemen konuşması gerektiğini söyledi."

"Öfkeli miydi?"

"Nereden bileyim?"

"Bağırıyor muydu?"

"Hayır."

"Saldırgan mıydı?"

"Nasıl yani?"

"Onu kavradı mı?"

"Evet."

"Neresinden?"

"Dirseğinden."

"Canı yandı mı?"

"Nereden bileyim."

"Canı yanmış gibi bir hali var mıydı?"

"Gayet iyi görünüyordu."

" 'İyi' derken neyi kastediyorsun?"

Adam uzaktan kumandayı alıp küçük televizyonu açtı.

"Canı yanmış gibi görünmüyordu."

"Emin misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Hızla kanal değiştirdikten sonra futbol maçında durdu. "Bilmiyorum. Normal görünüyordu, tamam mı?"

"Sonra ne oldu?"

"Sonra çıktılar."

"Nereye gittiklerini söylediler mi?"

"Hayır."

"Dairelerine mi gittiler?"

"Bilmiyorum!" dedi ve televizyonun ses düğmesini sonuna kadar açtı, futbol maçının yayını bir blok öteden duyuluyordu muhtemelen.

Daireme döndüm. Volta atmaya başladım. Öfkeli hayatla titremekte olan sağ yumruğumu açıp kapattım. Tezgahın üstünde bir bıçak vardı. O kadar keskin değildi, fakat gerekirse kendimi korumak için yukarı götürebilirdim. "Neredesin?" dedim, küçük-Rhonda'nın bana cevap vermesini, ne yapmam gerektiği konusunda bana yardım etmesini umarak. Yukarı çıkıp kapıyı mı yumruklamalıydım? Bıçağı arkamda mı tutmalıydım?

Sahip olduğum tek bıçaktı. Her şey için kullanırdım. Peynir kesmek için. Tornavida olarak. Sapını çekiç olarak.

Sonra sifonum çekildi ve küçük-Rhonda elinde gazeteyle tuvaletten çıktı. Bana baktı ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı. "Ne?" diye sordu.

"Kocası döndü."

"Ve?"

"Onu götürdü," dedim ve sözcüklerin ağzımdan çıkmasıyla elimdeki vızıltının inanılmaz bir hıza ulaşması bir oldu çünkü onu bir daha göremeyeceğimden emindim. Kocasının onu döveceğinden emindim. Ya da rehin alacağından. "Hâlâ evliyiz ve her şeyi yoluna koymak istiyorum," diyecekti ve Yaşlı Rhonda Hanım, "Rhonda'yı oğlum gibi seviyorum," diyecekti ve kocası, "Benim buna izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," diyecekti ve yaşlı Rhonda Hanım'ı bir daha görmezsem bu ortalıktan kaybolma numaralarının en kötüsü olacaktı.

"Onu nereye götürdü?" diye sordu küçük-Rhonda.

"Yukarı, sanıyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Onu öldürsem mi?"

"Onu götürdüğünü nereden biliyorsun?"

"İçki dükkanındaki adam Lyle'ın ona onunla konuşmak istediğini söylediğini duymuş."

"Konuşuyorlar öyleyse."

"Sırf konuşmak için neden dönsün?"

"Bilmiyorum."

"Ne yapacağıma karar vermeme yardım et."

Işığını açtı, kapattı, açtı, kapattı, sonra açık bıraktı. "Yukarı çık."

"Yukarı çıkacağım."

"Yukarı çık, kapıyı vur ve ne yaptıklarına bak."

"Kapıyı vuracağım ve ne yaptıklarına bakacağım.

Kapıya doğru yürüdüm ve bıçağı aldım.

"Onu bırak," dedi küçük-Rhonda.

"Şimdilik bırakacağım."

Ayaklarım ve bacaklarım hareket edip yamuk kolumu taşıdılar, vızıldamakta olan elimi taşıdılar, bacaklarım bütün uzuvlarımı taşıdı, ve kocasını öldürebilirdim çünkü kimse onun canını yakamazdı. Ayaklarım ve bacaklarım beni yukarı taşıdılar ve

merdivenlerden yukarı çıktığım gibi kapılarına koştum ve kapıyı yumrukladım.

Cevap yok.

Yumrukladım.

Cevap yok.

Yumrukladım.

Sonra ayak sesleri duydum.

Sonra Yaşlı Rhonda Hanım kapının arkasından, "Kim o?" diye seslendi.

"İyi misin?"

"Şimdi konuşamam."

"Neler oluyor?"

"Konuşamam."

"İyi misin?"

Sonra Lyle'ın, "Konuşamaz!" diye bağırdığını duydum.

Ayak sesleri kapıdan uzaklaştı.

Aralarında fısıldaştılar.

Kapıyı yumrukladım yine.

Cevap yok.

Yumrukladım.

Cevap yok.

Yumrukladım.

Cevap yok.

"Bana neler olduğunu anlatıncaya kadar buradan gitmiyorum," dedim.

Ayak sesleri.

Yaşlı Rhonda Hanım, "Ben iyiyim. Sonra konuşuruz," dedi.

"Kapıyı açar mısın?"

"Sonra konuşuruz."

"Benim şimdi konuşmaya ihtiyacım var."

Bu kez daha tok ayak seslerinin kapıya doğru yaklaştığını duydum ve Lyle, "Çekil yolumdan," dedi.

"Onu rahat bırak," dedi Yaşlı Rhonda Hanım.

"Ona gitmesini söyle o zaman."

Sağlam elimde balyozla ufalanıyormuş duygusu.

"Sonra konuşuruz," dedi Yaşlı Rhonda Hanım bana.

"İyi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedim.

Lyle kapıyı yumrukladı. "Bizi yalnız bırak!" dedi.

Ben de kapıyı yumrukladım ve sağlam elimde çifteler patladı.

Yaşlı Rhonda Hanım ona bu işi kendisinin halledeceğini ve lütfen öteki odaya gitmesini söyledi. Lyle'ın uzaklaşmakta olan zalim ayak seslerini duydum.

"Rhonda, yapma," dedi Yaşlı Rhonda Hanım. "Lütfen git."

"Gitmek istemiyorum."

"Fakat benim gitmene ihtiyacım var."

"Cüzdanım sende."

"Sonra veririm."

"Ama–"

"Git!" dedi, ve ayak sesleri uzaklaştı.

Orada kalakaldım, sağlam elim kapıyı yumruklamaya hazır, fakat ne yapacağımı bilmiyordum. Ağlıyor muydum? Bıçağa ihtiyacım vardı. Yaşlı Rhonda Hanım yardımıma ihtiyacı olmadığını söylemişti ama ona inanmamıştım. Yardımıma ihtiyacı vardı. Korkuyordu sadece. Belki Lyle ona vurmuştu. Ya da vurmakla tehdit etmişti. Bana gitmemi sırf onun şiddetinden korunmak için söylemişti, fakat o kendini koruyamazdı, benim onu korumam gerekiyordu. Ben, Rhonda, onun başına başka bir şey gelmeyeceğinden emin olmalıydım.

Tekrar aşağı koşup dairenin kapısını açtım ve küçük-Rhonda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Onu eve kapatmış," dedim.

"Onunla konuştun mu?"

"Onu o kadar korkutmuş ki," dedim.

"Nasıl sonuçlandı?"

"Sonuçlanmadı henüz."

Bıçağı aldığım gibi kapıya yöneldim, fakat küçük-Rhonda, "Konuş benimle," dedi.

"Bana ihtiyacı var," dedim.

Oturdu ve, "Otur biraz," dedi. Yanık kanepeye gidip elimde bıçakla yanına oturdum.

"Oraya gidip kapıyı kıracak ve Lyle'ı bıçaklayacaksın, öyle mi?"

"Evet."

"Planın bu mu?"

"Planım bu."

"Hapse girersin."

"Bana ihtiyacı var."

"Senin hapiste olmana ihtiyacı yok."

"Birinin o hayvanı hayatından çıkarıp atmasına ihtiyacı var."

Baretinin ışığını söndürdü. "Fakat onu seviyoruz. Onu bir daha göremeyeceğin bir şey yapma."

"Ne yapmalıyım?"

"Ona yardım et, ama böyle değil."

"Nasıl yardım edebilirim?"

"Bir yolunu buluruz," dedi küçük-Rhonda, fakat bilmiyordu. Ben de bilmiyordum, hiçbir şey konuşmadan kanepede oturduk. Bıçak elimdeydi hâlâ.

DAHA ANLAT BANA

Aradı mı, diye sordum. Beni ziyaret etmek istiyor mu, diye sordum. Sol göz. Aramadı, dedi. Biliyordum aramadığını. Bir kez olsun aramamıştı. Tek satır yazmamıştı. Çubuk Makarna'nın penceresine uçup yere odama dönerken alacağım ve hiç durmadan tekrar tekrar okuyacağım bir mesaj bırakmak üzere bir güvercin eğitmemişti. Ya arayıp seninle konuşmak istemiş olsaydı, diye sordu Çubuk Makarna. Ona ne demek isterdin? Nerelerde olduğunu sorardım. Nerelerdeydi sence, diye sordu. Sanırım bana kızgın. Sağ göz. Tek satır yazmamıştı, aramamıştı, bir megafonla hastane duvarının arkasına gelip bana bağırmamış, nasıl olduğumu sormamıştı. İşaret dili öğrenip pencerelerden bana mesajlar göndermemişti. Sana neden kızgın sence, diye sordu Çubuk Makarna. Yaptığım şeyden ötürü, dedim. Hastanedeki çocuklarla kulaktan kulağa oynamamıştı. Kulaktan kulağa oyununu hatırlıyor musunuz? Birinin kulağına bir sır fısıldarsın ve o başka birinin kulağına fısıldar ve bu şekilde sürer ve son oyuncu mesajı aldığında bütünüyle değişmiştir. Annem hastanenin öteki ucunda kalan bir çocuğa söyleyebilir, mesaj ağızdan ağza dolanmaya başlar, sonunda çocuklardan biri gelip annemden bir mesajım olduğunu söyler ve kulağıma, Seni hep sevdim, diye fısıldardı. Onu kızdıracak ne yaptın, diye sordu Çubuk Makarna. Burada Çubuk Makarna ile geçirdiğim ilk Noel'imi ve doğum günümü hatırlıyorum. Annemin esneyen evde yaşamaya devam edip etmediğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Artık beni görmeye karar verdiğinde göremeyeceği bir yerde olduğuma göre belki beni özlüyordur diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sol göz. Letch'e zarar verdim.

Letch'e nasıl zarar verdin, diye sordu Çubuk Makarna. Tek satır bile yazmadı, hiç aramadı, hiç yanıma gelmekte olan hademeleri ya da hemşireleri ya da öğretmenleri bir vantrilok gibi azarlayıp bana, Bebeğim, benim, demedi. Anne, diye sorardım gelmiş olsaydı. Evet, bebeğim benim, seni özledim, derdi. Özledin mi, gerçekten özledin mi, derdim. Tabii ki özledim, derdi. Sağ göz. Letch'e ne yaptın, diye sordu Çubuk Makarna. Belki annem nerede olursam olayım görebilmem için pilot kiralayıp gökyüzüne mesaj yazdırabilirdi, gökyüzüne yayılan sözcükler. Sorumu yanıtlamıyorsun, dedi Çubuk Makarna. Ellerim sanki avuçlarımda iki iri kaya parçası tutuyormuşum kadar ağırdı, kollarımı yere değinceye kadar esneteceklermiş gibi. Bana Letch'i her sorduğunda etrafımda ateş böcekleri uçuşuyor, bayılacak gibi oluyordum. Sağ göz. Letch'e zarar verdin mi, diye sordu Çubuk Makarna. Annem bana sürekli mesaj bırakırdı. Mesajları siyah keçeli kalemle pizza kutularının arkasına yazardı. Cuma günü döneceğim. Sah günü görüşürüz. Şahane bir hafta sonu geçirmeni dilerim. Mesajın yanında pizza kutusuna raptiyelenmiş para olurdu. Yeni pizza kutuları sipariş etmem için. Çubuk Makarna bana Letch'e ne olduğunu her sorduğunda ellerim küçük beton mikserlerine dönüşüyor, içlerinde ağırlıklar dönüyor, savruluyor ve yer değiştiriyordu. Ve göz çukurlarımın hemen yanında ateş böcekleri uçuşuyordu. Ve kendimi biri beni her an kuma gömebilirmiş gibi hissediyordum. Sol göz. Pizza kutusundaki mesajlarından birinde, Balığa gittim, yazmıştı ve eve döndüğünde ona balık tutup tutmadığını sormanın komik olacağını düşünmüştüm, fakat sadece, Ne saçmalıyorsun sen, demişti. Çubuk Makarna, Lütfen bana Letch'e ne olduğunu anlat, dedi. Ellerim beton mikserlerine dönüşünceye kadar beton mikserlerinin ne kadar hızlı döndüklerinin farkında değildim. Ellerim otobanda yol alan arabaların tekerleklerinden daha hızlı dönüyor, beton inanılmaz bir hızla yuvarlanıyordu. Ve gözlerimin etrafında uçuşan ateş böcekleri vardı. Ve kendimi biri beni kuma gömebilirmiş gibi hissediyordum. Ellerim ıslak betondan çıldırmış gibiydiler. Onlara baktım, sonra Çubuk Makarna'ya

baktım ve bana, Ellerinde o duygu mu oluşuyor yine, diye sordu. Durmalarını sağla, dedim ona. Not aldı. Ellerinde o duygu oluşmadan hemen önce ne düşündüğünü söyleyebilir misin bana, diye sordu. Ellerime baktım. Annem hakkında ne diyordun, diye sordum. Geliyor mu, diye sordum. Yazdı mı, diye sordum. Bütün suçu bana mı yüklüyor, diye sordum. Ellerine dair sorduğum soruyu yanıtlar mısın, dedi Çubuk Makarna. Fakat yanıtlamam mümkün değildi çünkü beton mikserleri uzay mekiğinden bile daha hızlı dönmeye başlamışlardı ve ellerimden başka hiçbir şey hissedemiyordum ve iskemleden düştüm ve Çubuk Makarna yanıma koştu.

YİNE YALNIZ

Küçük-Rhonda ile yanık kanepede öylece oturduk, fakat bir süre sonra yerimde duramaz oldum ve, "Ben tekrar yukarı çıkıyorum," dedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Senin ne düşündüğün beni ilgilendirmiyor," dedim.

"Bıçağı burada bırakır mısın?"

"Bıçağı neden burada bırakayım?" dedim.

"Aptalca bir işe kalkışmaman için."

Fakat bıçağı kaptığım gibi kapıya yürüdüm ve küçük-Rhonda arkamdan, "Lütfen yapma bunu," diye bağırdı.

Elimin içinden birkaç küçük engerek yılanı süzüldü. Bıçağı ölü elime alıp arkama gizledim. Bu kez kapıyı o kadar sert vurmadım. Cevap vermediler. Biraz daha sert vurdum, yine cevap vermediler. Biraz daha sert vurdum, ancak gayet sakin olduğumu bilmenizi isterim, sadece belki beni duymamışlardır diye daha sert vuruyordum. Kimse cevap vermedi.

"Rhonda, benim," dedim.

Cevap yok.

Kapıyı vursam mı yoksa bağırsam mı yoksa gitsem mi bilemedim. Hâlâ içeride olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Sonra sessiz ayak sesleri yaklaştı kapıya doğru. Kilidin dili döndü. Kulp döndü. Kapı gıcırdayarak birkaç santim aralandı. Emniyet zinciri sürülüydü hâlâ. Yaşlı Rhonda Hanım dışarı baktı.

"Aşağı inmeni istiyorum," dedi.

Bıçak arkamdaydı hâlâ. "Seni dövüyor mu?"

"Ben iyiyim."

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden döndü?"

"Aşağı gider misin lütfen?"

"Neden burada?"

"Sonra konuşuruz."

"Tekrar bir araya mı geliyorsunuz?"

Dudaklarını büzüp bana baktı. "Şimdi konuşamam." Sonra fısıltıyla: "Ne olacağını bilmiyorum, fakat gitmen gerek."

"Neden?"

"Onunla konuşmak için zamana ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çok uzun zamandır birlikteyiz."

"Fakat mutlu değildin."

Yaşlı Rhonda Hanım, "Lütfen gider misin?" diye fısıldadı yine.

"Seni mutlu ettiğimi sanmıştım."

"Ediyorsun."

"Beni seviyor musun?"

"Evet."

"Ben de seni seviyorum."

"Şimdi konuşamam," dedi.

"Cüzdanımı geri alabilir miyim?"

"Sonra veririm. Al." Elini cebine sokup bana bir yirmilik uzattı. "Bu seni şimdilik idare eder," dedi ve kapıyı kapattı. Ayak sesleri uzaklaştı ve yalnızdım yine.

Ben, Rhonda, bir kez daha ortalıktan kaybolma numarasına maruz kalıyordum. Ben, Yaşlı Rhonda Hanım'ın kapısında durmaya devam ediyordum, kapıyı iki saat önce kapatıp kilitlemiş olmasına rağmen. Orada iki saat dikildim ve kimse umursamadı. Yaşlı Rhonda Hanım umursamadı. Karla umursamadı. Handa umursamadı. Annem umursamadı. Yaşlı Rhonda Hanım kapıyı iki saat önce kapatıp kocasının yanına dönmüştü ve ben arkamda

bıçakla öylece durmuştum, kapıyı açıp beni kollarına alması için dua ederek. Güvenli, besleyici bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. Konuşmalarını duymayı ve bunu neden yaptığına dair bir ipucu yakalamayı umarak durdum orada. Ben, Rhonda, içimde Valencia Caddesi gibi parçalanmıştım, inşaat makineleri aralıksız çalışıyordu. Ve yorulmuştum parçalanmaktan.

Ben, korkunç bir fikrin etrafında debeleniyorum. Ne yapmam gerektiğini bilerek. Döndüm ve merdivenden inip sokağa çıktım. Dışarısı karanlıktı. Bıçağı yere fırlattım. Valencia'da Damascus'a doğru koşmaya başladım, Vern'e doğru. Ondan af dilemeye hazırdım. Bana bir fırsat daha tanımasını isteyecektim. "Lütfen, kolumu kırarsan karşılığında ne istersen yaparım," diye yalvaracaktım.

Rotamda küçük bir değişiklik yapıp Handa'nın dükkânına yürüdüm. Bir başka kaldırım yazısına bastım. *Şeytanın dudakları yumuşaktır.* Geceydi, bu yüzden Handa'nın dükkânda olacağını biliyordum. Bir zamanlar bana kendimi daha iyi hissettiren yeri görmek istiyordum. Dükkânın önünden geçtim fakat içeride babasından başka kimse yoktu. Babası kapının yanında dizlerinin üstüne çökmüş raflara konserve kutusu diziyordu. İçeri girmek istedim, birkaç Magnum satın almak istedim, her şey yoluna girsin istedim, fakat mümkün değildi artık. Handa beni bağışlasın ve elimi göbek deliğinin etrafındaki tüylerin üstünde gezdirmeme izin versin istedim. Bir tek Vern kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi. Damascus'a girdiğimi görünce kızgınlık ve tiksinti hissedeceğini biliyordum, fakat kemiğimi kırdığında bunu bir zafer olarak göreceğini de biliyordum.

İçki dükkânının önünde birkaç dakika durup Handa'yı düşündüm, mahvettiğim bir şey daha. Vern'in bana yardım etme zamanı gelmişti.

"Hey, Rhonda!" diye seslendi küçük-Rhonda. Karşı kaldırımda durmuş baretinin ışığını yakıp söndürüyordu. "Mors alfabesi

bilir misin?" Dolores Caddesi'nin ortasını süsleyen palmiye ağaçları rüzgarın etkisiyle hışırdadılar. "Bu bir S.O.S dedi."

Bir an trafik kesildi ve karşıya geçtim. "S.O.S nedir?" diye sordum.

"Sensin," dedi.

"Damascus'a gidiyorum."

"İzin vermeyeceğim."

"Ne?"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Sen beni durduramazsın."

"Seni durdurabilecek tek kişi benim," dedi. Işığıyla oynamıyordu artık. Yanık bıraktı. Daha güçlü yeni bir ampul takmış olmalıydı, çünkü beni kör ediyordu.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi.

Yanından geçmeye çalıştım.

"Bana bunu yaptırma," dedi.

"Yapabileceğin bir şey yok," dedim, fakat küçük-Rhonda elini cebine sokup bir engerek yılanı çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi senden kurtarıyorum," dedi. Engerek yılanını bana doğru kırbaç gibi salladı. Yılan dişlerini yamuk koluma geçirdi. Çığlık atıp kaçmaya çalıştım fakat kaçamadım yılanın ısırığından.

Karşı kaldırımda bir kız bana bakıyordu ve, "Yardım et!" diye bağırdım, fakat bana yardım etmedi, daha hızlı yürümeye başladı.

"Damascus'a gitmene izin veremem," dedi küçük-Rhonda. "Vern'in o kolu kırmasına izin veremem."

"Bırak beni!"

Fakat bırakmadı. Onun yerine yılanı tasma gibi kullanıp beni aksi yöne doğru götürdü.

"Nereye götürüyorsun beni?" dedim.

"Eve."

Güneş sisteminde bana ihanet etmeyen tek kişinin bana bunu yaptığına inanamıyordum. "Neden bana yardım etmiyorsun?"

"Ediyorum."

"Vern'in kolumu kırmasını istiyorum."

"Eve gidiyoruz."

"Bırak beni."

Çekmeye devam ediyordu, arada sırada yere düşüyordum. Küçük-Rhonda'nın benim kütlemi sürükleyebileceğine ihtimal vermezdim, fakat hiç yavaşlamıyordu.

"Lütfen," dedim, "bırak da canımı yaksın."

Bir barın önünde sigara içmekte olan iki kişinin önünden geçtik. Yılanın tenimi parçalayan dişlerini görsünler diye çarpık kolumu havaya kaldırdım. "Bana yardım edin," diye bağırdım.

"Nasıl yardım edelim sana?" diye sordular.

"Lütfen yardım edin!"

Fakat bana sırtlarını döndüler.

Küçük-Rhonda beni çekmeye devam etti.

"Canımı yakmasına izin ver," dedim. "Canımı yaksın istiyorum."

"Tek bir söz daha duymak istemiyorum," dedi, elini cebine sokup bir engerek yılanı daha çıkararak. Bu yüzüme saldırdı, dişlerini alt ve üst dudaklarıma geçirip onları bitiştirdi. Küçük-Rhonda beni Valencia'da çöp konteynerine kadar çekti.

DAHA ANLAT BANA

Günler, aylar, yıllar boyunca Doktor Çubuk Makarna bana evin hareket etmediğini söylemişti –evler hareket etmezler, mümkün değildir, her şey senin zihnindeydi. Sol göz. Senin suçun değil, dedi. Zihin hayatta kalmaya uyum sağlar, dedi. Ofisindeydik. Yine. Hâlâ. Sözcükler, sözcükler. Dışarıda yağmur yağıyordu, demir parmaklıkların öte yanında, bütün diplomalarının ortasındaki pencere. Hastanede derslere giriyordum. Liseyi açıktan bitirmeye çalışıyordum. Evet, evet, bu şeyleri sıkıp duruyordu, ve o sıktıkça ben ona inanıyordum. Ona inanıyordum. Onu seviyordum. Bana yardım etmek istemesini seviyordum, ve oraya ilk geldiğimde başımı belaya sokuyordum çünkü seanslarımız sırasında mastürbasyon yapmaya kalkışıyordum. Kendimi onun önünde sevmek istiyordum. Kendimi sevebileceğimi bilmesini istiyordum. Bir oğul olabilirdim. O benim babam olabilirdi. Annem gitmişti ve Letch gitmişti ve beni sevecek hiç kimse kalmamıştı. Aldığım dersleri seviyordum. Tarihi özellikle. Yunan efsanelerini okumayı seviyordum. Sağ göz. Sisifos'un kayasını sonsuza dek tepeden yukarı yuvarlama fikrini seviyordum. Tepenin zirvesine kadar yuvarladıktan sonra tekrar en alttan başlamak zorunda kalmak. Hak ettiğini buluş biçimini seviyordum. Herkesin hak ettiğini buluş biçimini seviyordum. Sonra ofisinde bir başka sefer, leş gibi ton balığı kokuyor. Yine. Hâlâ. Pencerenin dışında yağmur yok bu kez. Anlat bana, dedi. Letch'i zehirlediğin geceyi anlat bana. Bunu pek çok kez konuşmuştuk. Neden ona zarar vermenin kötü bir şey olmadığını düşündün, diye sordu Çubuk Makarna. Ben öyle bir şey düşünmedim, dedim. Öyleyse niye

yaptın, dedi. O niye yaptı, dedim. Sol göz. Fakat bana aynı şeyi sormaktan hiç vazgeçmiyordu, her gün, her ay. Neden yaptın, diye sorup duruyordu. Günlük tutuyordum. Çubuk Makarna'nın fikriydi. Bazı gizli duygularımı açığa çıkarmama yardım edecekti. Yazmanın böyle bir yararı olabilir, dedi. Anlamadığım her şeyi yazmaya başladım, bana çok gerçek gelen fakat olanaksız olduğunu bildiğim bütün anıları. Yılanlar beni korumuyorlardı. Evin odaları hiçbir zaman yer değiştirip çölde esnememişlerdi. Bütün bunların gerçekleştiğini neden düşünüyorsun, diye sordu. Yanıtı biliyordum. Yanıtı bana daha önce söylemişti. Personalizasyon, dedim. Hayır, dedi. Ne, dedim. *De*personalizasyon, dedi. *De*personalizasyon, dedim. Harika, dedi. Çok iyi, dedi. Sağ göz. Sözcüğün telaffuzu üstünde çalıştık. Sözcüğün anlamı üstünde, benim için ne anlam ifade ettiği üstünde. Sözcükler bazen farklı insanlar için farklı anlamlar ifade eder. Bütün günler, aylar, yıllar toplanıp on sekiz yaşında iken dışarı, demir parmaklıkların öteki tarafına geçmeme izin verildiği öğleden sonraya indirgeniyor. Gidebilirdim. İyileştim mi, diye sordum. Her şey yolunda gidecek, dedi. Günlüğüme anneme dair çok şey yazdım. Ona dair şiirler ve küçük öyküler yazdım, mutlu zamanlarımızı anımsamaya çalıştım. Ortalıktan kaybolma numaralarını çekmeye devam ediyor muydu acaba? Onu mu yoksa başka bir anne fikrini mi özlediğimi bilmiyordum. Öğretmenler ders sırasında bana sürekli soru sorarlardı. Cebir dersinde katsayıyı ilk ben bildim. Kosinüsü ilk ben bildim. Çok bilinmeyenli denklemleri ilk ben çözdüm. Sağ göz. Gidebilir miyim, diye sordum ona. Evet, dedi. İletişimi koparma, dedi. Her hangi bir şeye ihtiyacın olursa ara, dedi. Birbirimize sarıldık. İngilizce dersi vardı. *Cesur Yeni Dünya*'yı severek okumuştum. Kitapta insanlar Soma yutuyorlardı. Bir hap. Onlara mutluluk duygusu veriyordu. Ben Klonopin yutuyordum. Soma gibi mi, diye sordum Çubuk Makarna'ya. Evet ve hayır, dedi. Sol göz. Soma yutmaya dair bir deneme yazdım ve öğretmen duygulandığını söyledi. Kadının kâkülü, büyük bir burnu ve sağlam kalçaları vardı. Bir seksen boyundaydı. Onu ürkütücü kılan koyu

bir Alman aksanı vardı. Ne derse desin. Ve güzel şeyler söylerdi genellikle. Bize iltifat ederdi. Yüreklendirirdi. Fakat aksanı bana Nazileri, duş süsü verilmiş gaz odalarını çağrıştırırdı. Seninle gurur duymamı sağla, dedi Çubuk Makarna. Phoenix'te terapiye ve hapları yutmaya devam etmemi sağlayacak bir psikiyatr ayarlamıştı benim için. Eski bir meslektaşından bir oda kiralamamı sağlamıştı. Yarı zamanlı bir iş bulmamı sağlamıştı. Bir süpermarkette. Anlat bana, dedi. Heyecanlı mısın, dedi. Akıllı kararlar ver, dedi. Sabırlı ol, dedi. Her şey yolunda gidecek, dedi. Benim yapmayacağım bir şey yapma. Yanlış insanlarla takılma. Yaşadıklarını unutma. Konuştuklarımızı unutma. Kendini sev.

DÜNYAMI BÜKEN BAZI ŞEYLER

Çöp konteynerinin önündeydik, küçük-Rhonda ayakta, bense yere uzanmış. Engerek yılanları aman vermiyorlardı; biri ağzımı mühürlemişti, öteki çarpık koluma bağlı bir tasmaydı. Küçük-Rhonda engerek yılanlarını kuyruklarından tutuyordu.

"Bağırmayacağına söz verirsen dudaklarındakini çıkaracağım," dedi.

Başımı salladım.

Engerek yılanı dudaklarımı bıraktı ve yanıma çöreklenip mırladı.

Ağzım acımıyordu. Kan görmeyi bekleyerek dudaklarımı sildim, fakat hiçbir şey yoktu.

"Aşağıda görmen gereken bir şey daha var," dedi.

Karşılık vermedim, beni buraya sürükledikten sonra ne diyeceğimi bilmiyordum. Konteynerin içindeki bütün çöpü boşaltıp döşeme kapağını açtım. Merdivenden aşağı inmeye başladım, fakat beş basamak indikten sonra altıncıya bastığımda ayağıma ince ve kırılgan geldi. Parçalandı ve aşağı düştüm. Düşerken bir yandan da bağırıyordum. Sonra içi buz gibi chabliss dolu devasa bir gölün içine düştüm. Bu kez çekilmedim, gölün dibindeki pencereye kendim yüzmek zorunda kaldım. Pencereden baktım ve küçük-Rhonda'yı gördüm, başında yine baret yoktu.

Ayaklarım camın üstüne değer değmez bir şeye kilitlendiler ve hareket edemedim, ayaklarım beni çocuğun üstüne taşıyan bir tür taşıyıcı kayışa bağlanmıştı. Kırık dökük ve çöl kaplı evde nereye gitse yukarıdan onu izliyordum. Bir Bloody Maria yapmak için mutfağa gittiğinde ben de yukarıda onunla birlikte gidiyor-

dum. Bardağı ağzına kadar doldurmadı, birkaç parmak boşluk bıraktı. Ben, Rhonda, yukarıdan onu garaja girerken izledim. Antifrizi aldı. Antifrizi bardağa boşaltırken onu izledim; karıştırdı, biraz biber biraz da Tabasco ekledi. Yatak odasına giderken onu izledim; kaktüslerin, Joshua ağaçlarının ve engerek yılanlarının yanından geçti. Letch'e doğru. Ona içkisini verdi.

"Taşaklarını kattın mı?" dedi Letch.

Çocuk ona yanıt vermedi, Letch'i içkisiyle yalnız bırakmak için odadan çıkmak üzere döndü. Çocuk dışarı çıkarken ben de üstünde onunla birlikte hareket ediyordum, ve çocuğu izlemek istemedim, orada kalıp Letch'in antifrizi içişini seyretmek istiyordum, büyük bir yudum alsın istiyordum.

Çocuk kendi odasına gitti. Çocuk ağlıyordu. Parçalanıyordu. Elleri yüzündeydi. Gözlerini ovuşturuyordu. Ayağının dibinde mırlamakta olan iki engerek yılanı vardı. Eğilip parmaklarımla pencereyi tıklattım, dikkatini çekmeye çalıştım, fakat beni duyamıyordu. Henüz değil. Çocuk yere çömeldi ve yılanlara, "Ben ne yaptım?" dedi.

Çocuk yerden kalkıp Letch'in odasına yürüdü tekrar, ben de üstünde onunla birlikte gittim. Çocuk, "İyi bir içki hazırladığımı sanmıyorum," dedi ve Letch, "Gayet iyi," dedi ve çocuk, "Onu bana ver, sana yenisini yapayım," dedi ve Letch, "Takma kafanı, Rhonda," dedi ve çocuk, "Lütfen," dedi ve Letch, "Siktir git buradan," dedi ve çocuk, "Bunu yaparken taşaklarımı katmadım," dedi ve Letch, "Tadı gayet güzel, siktir git buradan," dedi.

Çocuk hole döndü. Ağlıyordu yine. Çocuk evin çölünden geçti. Karıncalar ölü bir kuştan kopardıkları küçük et parçacıklarını yuvalarına taşıyorlardı. Çocuk mutfağa kadar gitti. Çocuk telefonu kaldırdı. 91 1'i aradı. Çocuk, "Biri zehirlendi," dedi ve santral memuru, "Kim?" diye sordu ve çocuk, "Annemin erkek arkadaşı. Bir ambulans gönderin," dedi ve memur, "Soluk alıyor mu?" diye sordu ve çocuk, "Bilmiyorum," dedi ve memur, "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" dedi ve çocuk telefonu kapattı.

Mutfak masasına oturdu. Letch'in hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordu. Pencerenin camını tıklattım yine, fakat çocuk

başını kaldırıp bana bakmadı.

Birkaç dakika sonra, çocuğun beklediğinden çok daha çabuk, dışarıdan siren sesleri geldi. Kapı vuruldu. Çocuk kapıyı açtı. İki adam duruyordu kapıda. Biri elinde bir kutu taşıyordu. Çocuk, "Arka tarafta," dedi ve Letch'in yatak odasını işaret etti. Adamlar holde hızla yürümeye başladılar. Çocuk da peşlerinden gitti. Yatak odasının kapısını açtılar. Letch elinde Bloody Maria'sı ile yatakta yatıyordu, bardağının dörtte biri doluydu. Beyaz tişörtüne kusmuştu. Terliyor, titriyor, başını sallıyordu.

Adamlar yanına koştular. Biri Letch'in elinden Bloody Maria bardağını aldı. Öteki çocuğa, "Ne koydun?" diye sordu.

"Ben bir şey yapmadım."

Letch kustu yine.

"Onu kurtarabilmemiz için bize ne koyduğunu söylemen gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedi çocuk.

Letch, o güne kadar ondan duyduğum en cılız sesle, "Kendimi... iyi hissetmiyorum," dedi ve öksürdü. Ağzından kan geldi.

"Söyle bize!" dedi adamlar.

"Antifriz."

"Ne kadar?"

Çocuk cevap vermedi.

"Başın büyük belada, evlat," dedi adamlardan biri. "Bize yardım et."

Çocuk yine cevap vermedi.

"Ne kadar?"

Çocuk başparmağıyla işaret parmağını bitiştirdi.

"Tanrım," dedi öteki adam, kutuyu açıp uzun bir hortumla bir su şişesi çıkararak. Sonra Letch'i yanına çevirdi ve, "Bayım, midenizi yıkamamız gerekiyor," dedi.

Letch bir şey demedi.

"Bayım?"

Hortum Letch'in gırtlağından aşağı bir yılan gibi indi. Adamlardan biri su şişesini Letch'in başının üstünde tuttu ve Letch'in

içine bir sıvı gönderdi. Letch öğürdü, kustu ve kollarını salladı.

Çocuk ağlıyordu.

Adamlar Letch'le ilgilenirken çocuk çöle döndü, holü kat etti ve sonunda odasına girip yere oturdu. Tam üstündeydim ve beni duyamayacağını biliyordum, ama umurumda değildi, "Her şey düzelebilir," dedim.

Çocuk başını kaldırdı. "Hey?"

"Beni duyabiliyor musun?"

"Orada biri mi var?"

"Buradayım."

"Hey?" dedi, yüzündeki yaşları silerek. Sonunda bakışlarını tavandan indirdi.

Polis gelip çocuğu aldığında onu izlemedim. Sadece o zaman izlemedim, izleyemedim. Ayaklarım camın üstünden çözüldü ve hayatıma doğru yükseldim.

Çöp konteynerinin içinden çıktım.

"Ne gördün?" diye sordu küçük-Rhonda.

"Onu zehirlemeye kalkıştığımızı gördüm."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Ölmesini istedin mi?"

"Bilmiyorum."

"Anlat bana."

"Eskiden isterdim," dedim, "ama şimdi keşke onu hiç tanımasaydık diyorum."

Yol kenarına park etmiş bir buldozerin yanından geçtik, yanma devasa beton borular istiflenmişti, piramit biçiminde. Yolun büyük bir kısmını tekrar asfaltlamışlardı, yeni siyah asfalt, Rorschach dövmemin renginde.

Yürümeye devam ettik ve bir vitrinin önünde duran bir adam gördüm. Elinde iki telli bir akustik gitar vardı. Akor falan çalmıyordu, sadece tellere vurup avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu.

Şarkı söylemiyordu aslında. Çığlık atıyordu. Bir zamanlar annemin söylediği John Lennon şarkılarından birini çığırıyor, fakat bunu şarkıyı bir daha asla dinlemek istemeyeceğin bir biçimde yapıyordu.

"Bu bir işaret mi sence?" diye sordum.

"Kesinlikle bir işaret," dedi küçük-Rhonda. "Adamın şan dersi alması gerektiğinin işareti."

SİZE DAHA ANLATAYIM

Bazen geceleri odama gelir, benimle yatardı. Tavana bakıp aynı konuşmayı bininci kez yapardık. Her seferinde, "Neden yaptın?" diye sormasıyla başlardı ve, "Neyi neden yaptım?" diye sorardım ve, "Bedenimi neden mahvettin?" diye sorardı ve ben, "Ben senin bedenini mahvetmedim," derdim ve o ağlamaya başlar ve, "Bütün hayatımı mahvettin," derdi ve ben, "Bütün hayatını nasıl mahvettim?" diye sorardım ve o, "Neden yaptın?" diye sorardı ve ben, "Ne yaptım?" derdim ve o, "Her şeyi mahvettin," derdi ve ben, "Her şeyi nasıl mahvettim?" diye sorardım.

Ve şimdi size onun bana anlattığı bir hikâyeyi aktarmaya çalışacağım. Doğumumun hikâyesi. Hayatının değiştiği ve beni asla affetmediği gün.

Annem ile babam evli değillerdi, fakat sevgiliydiler. Minnesota kırsalında yaşıyorlardı. 1976 yazı. Bir komünde. Kırk kadar insanla birlikte. Annem klasik eğitim almış bir piyanistti. İnanılmaz bir klasik piyanist. On dokuz yaşındaydı. Üniversitede müzik eğitimi almaya hazırlanıyordu. Nerede alacaktı bilmiyorum. O kısmını bana hiçbir zaman anlatmadı. Fakat bir yeteneği vardı ve piyanoyu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu.

Doğduğum gün komünde konken oynuyorlardı. Annem ilk kasılmayı hisseti ve, "Oğlan geliyor," dedi, çünkü erkek olduğumu biliyordu, ve babam gidip onun bavulunu aldı, arabayı kapının önüne çekti ve onu arabaya bindirdi. Hastaneye doğru yola çıktılar. Yolda babam, "Hâlâ bir ad bulmadık," dedi ve annem, "Üç seçeneğe indirdik. Onu görünce hangisinin uygun olduğunu anlarız," dedi ve babam, "Seni seviyorum," dedi ve annem,

"Ben de seni seviyorum," dedi ve Minnesota kırsalının başka bir kasabasına doğru yol alıyorlardı, küçük bir hastaneye. Babam annemin içeri girmesine yardım etti. Arabayı park etmeye gitti. Döndüğünde annemin sancısı tutmuştu. "Nasıl bir duygu?" diye sordu babam ve annem, "Bilmek istemezsin," dedi ve hemşire, "Bu daha bir şey değil, hayatım," dedi ve annem kendini gülmeye zorladı, fakat gülmek istemiyordu. Babam annemin yanından hiç ayrılmadı. Hemşireler annemin karnına bir sıvı sürüp ekranın başına toplandılar. Hemşireler ekranı işaret ettiler. Hemşireler ekranı işaret ederken fısıldaştılar. Hemşirelerden biri, "Git onu çağır," dedi ve öteki hemşire odadan koşarak çıktı ve annem, "Bir terslik mi var?" diye sordu ve hemşire, "Sen hiç kaygılanma canım," dedi, fakat annem kaygılanıyordu çünkü yüzlerindeki ifadeyi görmüştü ve babamın elini tutup, "Bana her şeyin yolunda gideceğini söyle," dedi ve babam, "Her şeyin yolunda gideceğine söz veriyorum," dedi ve öteki hemşire doktorla birlikte odaya girdi. Ekranın başına toplandılar. İşaret ettiler, fısıldaştılar. Annem ile babam el ele tutuşuyorlardı. Fısıldaşmaya devam ettiler. Doktor, "Bebeğiniz ters," dedi, çünkü ayaklarım iniş takımı gibi aşağı bakıyordu ve annem, "Sağlıklı mı?" diye sordu ve doktor, "Göbek kordonu başına dolanmış ve boynuna inmesinden korkuyoruz," dedi ve annem, "Aman Tanrım," dedi ve babam, "Ne yapabilirsiniz?" diye sordu ve doktor, "Sezaryen yapmak zorundayız," dedi ve annem, "Aman Tanrım," dedi ve doktor, "Çok sık yaptığımız bir şey. Kaygılanacak bir şey yok," dedi ve ameliyata hazırlanmak üzere odadan çıktı. Hemşirelerde çıktılar, biri çıkarken annem ile babama hemen döneceklerini söyledi. Annem, "Korkuyorum," dedi ve babam, "Ben buradayım," dedi. İzleyen dakikalar geçmek bilmedi. Annem ile babam el ele tutuştular ve birbirlerine sürekli olarak, "Seni seviyorum" diyorlardı ve babam annemin saçını geriye doğru atıp her şeyin yolunda gideceğine, onun başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğine söz verdi ve hemşirelerden biri odaya döndü ve anneme bir kağıt parçası uzatıp, "Kan grubunuz bu mu?" diye sordu ve annem, "Evet. AB negatif," dedi

ve hemşire kaşlarını çatıp odayı terk etti yine. Annem ile babam o geçmek bilmeyen süre boyunca savaş verdiler. Annem, "Bana bir fıkra anlatır mısın?" dedi ve babam sevgilisinin, oğlunun, sezaryen ameliyatının dışında bir şey düşünmek için kafa patlattı, fakat aklına hiçbir şey gelmedi ve annem, "Lütfen bana bir fıkra anlat," dedi ve babam, "Korsan filmle ilgili olanı duydun mu?" diye sordu ve annem başını salladı, ve babam ona tam espriyi söylemek üzereyken doktorla iki hemşire içeri girdiler. Doktor, "Bir sorun var," dedi ve babam, "Nedir?" diye sordu ve doktor, "AB negatif kanımız yok ve sezaryen yapabilmek için kana ihtiyacımız var. Babam, "Nasıl AB negatif kan bulundurmazsınız?" dedi ve doktor, "St. Paul Hastanesi'ne bir ambulans gönderdik. İnsani olarak mümkün olan en kısa zamanda gelecek," dedi ve annem inledi ve doktor, "Bebeğin henüz gelmemesi için elimizden geleni yapacağız," dedi ve hemşireler annemin bacaklarını bitiştirdiler ve hemşirelerden biri, "Tamamen açılmış durumda," dedi ve kasılmalar, sancılar dalgalar halinde gelmiyordu artık, süreklilik kazanmıştı. Annem deli gibi ağlıyordu. Babam da ağlıyordu. Annem, "Öleceğim," dedi ve babam, "Ölmeyeceksin," dedi ve annem, "Bebeğimiz ölecek," dedi ve babam, "Bebeğimiz ölmeyecek," dedi ve annem, "Ona bir ad koyalım," dedi ve babam, "Şimdi mi?" diye sordu ve annem, "Şimdi," dedi ve her biri üç ad söyledi ve her birinin sevdikleri ve sevmedikleri yanlarını konuşurlarken adımı koydular.

Üç saat sonra. Annem feryat ediyor. Hıçkırıyor. Üç saat sonra bedeni doğuma tamamen hazırdı ve bebeği dışarı itmeye çalışıyordu ve hemşireler bebeği içinde tutuyorlardı. Annem sancısının şiddeti karşısında ölmekte olduğunu düşündü. "Elveda. Seni seviyorum," dedi ve babam, "Ölmeyeceksin," dedi. Üç saat sonra annem babama, "Korsan fıkrası ne oldu?" diye sordu ve babam, "Ne?" dedi ve annem, "Fıkranın sonu nasıl?" diye sordu ve babam, "Film 18 yaş üstü olarak sınıflandırılmış!" dedi ve annem, "Seni seviyorum," dedi ve gözlerini kapattı ve hiçbir şey demedi ve babam öldüğünü sandı. Yatağın kenarını yumrukladı, fakat

hemşire, "Sadece bayıldı," dedi ve annem sezaryen tamamlanıncaya kadar bir daha uyanmadı. Kan St. Paul'den geldi. Doktor karnını kesti ve beni dışarı çıkardı ve ikimiz de yaşıyorduk ve annem ile babam çok rahatlamışlar, çok mutlu olmuşlardı. Saatler sonra annem beni emzirirken babam da yanımızdaydı ve annem, "Ellerimde tuhaf bir his var," dedi ve babam, "Doktoru çağırayım," dedi, fakat ancak ellerindeki bu vızıltı haftalarca sürdükten, haftalarca piyanonun başında zorlandıktan sonra bir uzmana göründü ve adam ona, "Romatoid artritiniz var," dedi ve annem, "Henüz on dokuz yaşındayım," dedi ve uzman, "Bedensel travma," dedi, çünkü adama doğumumu anlatmıştı. Uzman, "Travma romatizmayı tetikleyebilir," dedi ve annem, "Ne yapmam gerek?" diye sordu ve uzman, "Rahatsızlığınızı gidermek için elimizden geleni yapacağız," dedi, fakat yetmişli yıllardan söz ediyoruz, hastanelerin AB negatif kan stoklamadığı yıllardan, bu yüzden romatizması için fazla bir şey yapamadılar. Saatler geçiriyordu piyanonun başında. Parmakları zonkluyordu. O kadar uzun çalıyordu ki ağlamaya başlıyordu, fakat asla doğru çalamıyordu. Yanlış notalara basıyordu. Zamanlaması aksıyordu. Uzman ona ağrı kesici vermişti. Çok fazla ağrı kesici alıyordu. Sürekli ağrı kesici alıp piyano çalmaya çalışıyordu ve babam, "Kalk artık başından!" diyordu ve annem, "Çok seviyorum piyanoyu," diyordu ve babam, "Onu da seviyorsun," diyordu, beni işaret ederek, "Aklını başına topla," çünkü annemin ağlamalarından ve ağrı kesicilerden ve korkunç konserlerinden usanmıştı. Ve annem asla bir konser piyanisti olamayacağından başka bir şey düşünemez oldu, bu bilgi parmağa batmış kıymık gibiydi ve bunu bilmek daha çok ağrı kesici almasına, daha çok chabliss içmesine ve babamı hayatından itmesine neden oldu ve sonunda benimle kalakaldı ve ben her şeyi mahveden şeydim. Kıymık bendim belki; soluk alan ağlayan viyaklayan yiyen geğiren kusan işeyen sıçan ve ona her şeyin yitmiş olduğunu hatırlatan kıymık.

Bu yüzden odama gelirdi. Bazen haftanın her gecesi, ne kadar ağrısı olduğuna bağlı olarak. Odama girer ve, "Bütün hayatımı

mahvettin," derdi ve ben, "Nasıl mahvettim bütün hayatını?" diye sorardım. Sanıyorum her seferinde sorardım çünkü beni gerçekten suçladığına inanamıyordum. Fakat suçluyordu. Suçluyor. Hâlâ. Şu anda bir yerlerde bütün hayatının en küçük talihsizlikleri için bile beni suçlamakta.

Kâbusum bu işte, size daha önce anlatmak istemediğim kâbusum. Ancak kâbusta onun içinde değilim, babamın durduğu yerdeydim. Hastane odasındayız, kan bekliyorum ve ben orada durmuş annemin ıstırabına, feryatlarına ve ağlamasına tanık oluyorum ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Duruyorum orada, bütünüyle aciz. Düşte, "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim," diyorum ve, "Neden yaptın?" diye soruyor ve, "İsteyerek yapmadım," diyorum ve, "Bütün yapman gereken başın önde gelmekti," diyor ve, "Onu kontrol etmem mümkün değildi," diyorum ve, "Her şey senin suçun," diyor ve, "Lütfen öyle deme," diyorum ve, "Her şey senin suçun" diyor tekrar ve, "Çok üzgünüm," diyorum ve, "Çok üzgünüm," diyorum ve, "Çok üzgünüm," diyorum, ondan sonra gözlerini kapatıyor ve bir daha hiç açılmıyorlar, düş paniklememe neden oluyor ve doğrulup ben gözlerimi açıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor, oksijensiz kalmış balık gibi çırpınıyorum.

GÜNEŞ SİSTEMİNİN EN GÜÇLÜ TANRISI

Yanık kanepede uyudum. Kâbusumun ortasında birinin saçımı elediğini hissettim, fakat gözlerimi açmadım. "Anne?"

"Benim, Crash Man," dedi Yaşlı Rhonda Hanım. Kanepenin kenarına oturdu. "Yolculuğa çıkmadan önce bıraktığın anahtar hâlâ bende."

Gözlerimi açtım. "Kocan gitti mi?"

"Gitti," dedi, ve bedenimi başımı kucağına yaslayabileceğim şekilde kaydırdım. "Çok üzgünüm," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Saçımı okşayıp, "Çok uzun süredir evliyiz, bu yüzden ayrılmakla doğru şeyi yaptığımdan emin olmak zorundaydım."

"Mutlu değildin."

"Evet, fakat hayatını değiştirmekten daha korku verici bir şey yoktur." Eğilip beni alnımdan öptü. "Sabaha kadar oturup konuştuk. Biraz kestirmeye ihtiyacım var, fakat önce aşağı inip sana gittiğini söylemek istedim."

"Teşekkür ederim."

"Ben sana teşekkür ederim," dedi, "her şey için." Yorgun görünüyordu Yaşlı Rhonda Hanım. Uzun kır saçları kurumuş terle yüzünün kenarında sertleşmişti. Gözyaşıyla da belki. "Bu gece için bir planın var mı?" diye sordu, buklelerimle oynamaya devam ederek.

"Hayır."

"Seni dışarı çıkarmak isterim."

"Nereye?"

"Sürpriz," dedi, elini cebine sokup cüzdanımı çıkararak. "Bu

kadar geç iade ettiğim için özür dilerim." Bana göz kırptı. "Tasalanma, bir şey çalmadım, fakat senin hakkında bazı ilginç şeyler öğrendim."

"Ne gibi?"

"Bu gece görürsün."

İki saat sonra pencereden dışarı baktım ve üç yol işçisinin toprak hendeklerin içine kürekle sıcak asfalt dökmekte olduklarını gördüm. Buldozerin üstünde oturmakta olan bir başka işçi hendeklerin dolmasını bekliyordu.

Yaşlı Rhonda Hanım ile 20. Cadde'ye girdik ve Folsom'un önünden geçtik. Damascus'a doğru gidiyor gibiydik. Kuruntuya kapıldığımı umarak sordum.

"Sürpriz," dedi.

"Oraya gitmek istemiyorum."

Durdu. Ben de durdum.

"Cüzdanına baktım," dedi ve, "ehliyetini gördüm."

"Yani?"

"Yani doğum gününün bu Pazar olduğunu biliyorum."

Ben, Rhonda, sağ elime mikrodalga mısır buğdayı duygusu gelmekte. Utancımdan yerin dibine girmek, ondan uzaklara kaçmak istedim. Hayatımda bana iyi davranmış olan tek insandı ve ona yalan söylemiştim, ve neden yapmıştım, hangi nedenle?

"Kızmadım," dedi.

"Affedersin," dedim.

"Takma kafana. Fakat gerçek doğum gününü kutlamak için küçük bir parti düzenledim. Bu hafta Portland'daki kız kardeşimi ziyaret edeceğim, bu yüzden bu gece kutlarız diye düşündüm."

"Oraya giremem," dedim, Vern'in yüzündeki öfkeli ifadeyi hayal ederek. O gece banyondan tiksinmiş ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nasıl çıktığını hatırladım.

"Lütfen. Girelim, iyi vakit geçirmezsen çıkarız. Fakat lütfen dene."

Kabul ettim çünkü ona nasıl hayır diyeceğimi bilmiyordum, fakat Damascus gitmek istediğim son yerdi. Vern ve onun lastik levyesiyle geçirdiğim geceden gerçekten utanıyordum, onu bir daha asla görmek istemeyecek kadar. Annemi binlerce farklı şekilde korumadığım için, ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığım için, onunla temas kurmayı düşünüp beni bir kez daha dışlayacağı düşüncesine katlanmadığım bütün günler, aylar ve yıllar için duyduğum utanca benzer bir utanç. Güneş sisteminin en güçlü tanrısıdır utanç.

Fakat bu çok da doğru değil galiba. Utanç en güçlü tanrı olamaz, çünkü yaptığım şeyden utandığım halde Damascus'a girdim. Yaşlı Rhonda Hanım benden girmemi istedi ve girdim, demek ki utanç ona duyduğum sevgiden daha baskın değildi.

"Sana yalan söyledikten sonra neden benim için bir parti daha vermek istiyorsun."

"Bunun yanıtını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekir," dedi.

Siyaha boyanmış haliyle dış uzayı andıran Damascus'a girdik. Bilardo masasının yanına *Doğum Günün Kutlu Olsun* pankartı asılmıştı. Masanın üstünde bir pasta vardı.

Vern ile Enrique bardaydılar, sıcak bira içiyorlardı. Onlarla konuşmak istemiyordum, fakat Yaşlı Rhonda Hanım bana gidip onlara merhaba dememi söyledi. O gün daha erken bir saatte oraya gidip onları doğum günü partime davet etmişti.

Yanlarına giderken Vern beni süzdü. Enrique'ye olanları anlatmış mıydı acaba?

"Bir daha komutanına kamışını emmeyi önermezsen iyi edersin," dedi.

Başımı salladım.

"Asla!" dedi.

Başımı salladım yine. "Önermeyeceğim."

"Öyleyse doğum günün kutlu olsun, Topçu Çavuş Fellatio," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Doğum günün kutlu olsun, dostum," dedi Enrique. "İki doğum günü, iyi numara doğrusu."

Yaşlı Rhonda Hanım yanımıza gelip, "Doğum günü çocuğuna iyi davranıyor musun, Vern?" diye sordu.

Vern ağzıyla bir osuruk sesi çıkardı, küçük beyaz dilini salladı yine. "Bu hanımefendi," dedi bana, "bizimle sıkı pazarlık yaptı. Bize bu gece doğum günü partine gelmezsek anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getireceğini söyledi ve gözlerindeki bakıştan şaka etmediği anlaşılıyordu."

Hepimiz güldük.

"Pastayı kesebilir miyiz?" diye sordu Enrique. "Açlıktan ölüyorum."

"Önce birer içki içelim," dedi Yaşlı Rhonda Hanım, ve öyle yaptık. Enrique müzik dolabından bir sürü şarkı çaldı, çoğu bilmediğimiz rock and roll parçalarıydı. Yaşlı Rhonda Hanım ile Vern bilardo oynadılar; ben oturup onların flört içeren didişmelerini seyrettim.

Göz ucuyla banyonun önünden gelen parlak bir ışık gördüm, küçük-Rhonda'nın baretinden geliyordu. Elini sallayıp beni yanına çağırdı.

"Tuvalete gitmem gerek," dedim.

"İçine düşme," dedi Yaşlı Rhonda Hanım.

"Ya da kimseye saksafon önerme," dedi Vern.

"Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!" dedi Yaşlı Rhonda Hanım ona, tehditkâr bir bakış atarak.

"Bu kedicik tırmalıyor," dedi Vern, o da Yaşlı Rhonda Hanım'a tehditkâr bir bakış atarak.

Yaşlı Rhonda Hanım iç geçirdi ve masaya eğilip vuruşunu yaptı, altı numara köşeye.

Küçük-Rhonda'nın peşinden tuvalete girdim, kapıyı kilitledim ve, "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

"Nihayet gerçek doğum gününü kutluyorsun demek?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır, konuşamayız."

"Neden?"

"Buraya sana veda etmeye geldim."

"Ne?"

"Gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Gömleğini çıkar," dedi.

"Neden."

"Soru sorma, yap sadece."

Gömleğimi düğmelerimi açmadan başımın üstünden çıkarıp tezgâhın üstüne koydum. "Neden yaptım bunu?"

"Eve gitmem gerek."

"Nereye?"

"Tanrım." Başını salladı.

"Anlat bana."

"Hâlâ uyanamadın değil mi?"

"Neye uyanamadım?"

Parmağını Rorschach dövmemin ortasına koyup bastırdı. Parmağı tenimde durmadı. Parmağı bedenimden içeri girdi. Canım yanmadı, hiçbir şey hissetmedim. Küçük Rhonda, "Vern'in kolunu kırmasına izin vermedin. Yaşlı kadın seni seviyor. Ben evime dönebilirim," dedi, kolunu bedenime biraz daha sokarak, omzuna kadar.

"Vern'in kolumu kırmasını sen engelledin," dedim.

"Sen de."

"Hayır, ben engellemedim."

"Evet, engelledin."

Geri çekildim. Kolu içimden çıktı. Göğsümü örttüm. İçine girip giremeyeceğimi görmek için ellerimi dövmeme bastırdım, fakat tenimin sınırından başka bir şey hissetmedim.

"Neden gidiyorsun?" diye sordum.

"Bana ihtiyacın yok."

"Evet, var."

"Hayır, yok."

"Bu sonuca nasıl varıyorsun?"

Yanıma geldi. Ellerimi göğsümün üstünden çekti. Ona engel olmaya çalıştım, gitsin istemiyordum, fakat beni çöp konteynerine sürüklediğinde yaptığı gibi beni gücüyle bastırdı. "Kımıldama," dedi.

"Ya yardımına ihtiyaç duyarsam?"

"Ben sana hep yardım edeceğim."

"Ya seninle konuşmak istersem?"

"Konuş o zaman. "

Ne diyeceğimi bilemedim, birkaç cümle gevelemeye çalıştım, fakat küçük-Rhonda parmağını kaldırdı. "Bunu daha fazla uzatmayalım," dedi. "Bebek gibi zırladığını görmek istemiyorum." Ellerini dövmemden içeri soktu ve daha geniş açabilmek için kollarını kurbağalama yüzen biri gibi açtı. Rögar kapağı genişliğine gelinceye kadar açtı. Ne hissettiğimi size izah edebilmeyi isterdim, fakat izah edecek bir şey yoktu. Onu bunu yaparken izlememiş olsaydım bana dokunduğunun farkında bile olmazdım. Kolları beni daha da açtı ve ayaklarını yerden kaldırıp içime doğru kıvrılmaya başladı. Bareti göğsümde kayboldu ve küçük-Rhonda'nın yüzü içime kaymak üzereydi ve, "Evet, buraya kadar," dedi ve ben, "Seni özleyeceğim," dedim ve, "Kendini özleyemezsin, Rhonda," dedi. Sonra başının kalan kısmını içime kaydırdı. Bacakları içime giriyorlardı ve onu bir daha göremeyeceğim korkusuyla panikleyip bacaklarına sarıldım, daha derine inmesine engel olmaya çalıştım. Onu hareketsiz bir biçimde tuttum. Kalbimi düşündüm, küçük Rhonda göğsümün derinliklerine doğru kayarken kalbimin nereye gittiğini. İçeriden, "Bırak, gitmek istiyorum," diye bağırdı ve, "İstemiyorum," dedim ve, "Mecbursun," dedi ve, "Değilim," dedim ve, "Bırak," dedi. Ayaklarını salladı, onu tutmaya çalıştım, onu tutmak için elimden geleni yaptığımı bilmenizi isterim, ama ellerimin arasından kaydı ve sırtının içime doğru kayboluşunu seyrettim. Beli içime kaydı, kalçaları, dizleri

ve baldırları. Gördüğüm son şeyi yırtık spor ayakkabıları oldu, sonra onlar da kayboldu ve gitmişti.

Ellerimi dövmemin üstüne koyup göğsümdeki deliği hissetmeye çalıştım, fakat tenimden başka bir şey hissetmedim.

Tekrar dışarı çıktığımda Yaşlı Rhonda Hanım, "Kim pasta istiyor?" diye sordu.

Enrique, "Ben açlıktan ölüyorum," dedi ve ben, "Ben de," dedim ve Vern, "Size bir şey söyleyeyim, benim de karnım zil çalıyor," dedi ve Yaşlı Rhonda Hanım, "Bütün çocuklarım çok aç bu gece," dedi.

Pastanın etrafına toplandık; üstünde krema vardı ve turuncu, Ev-Kur'un renginde şekerle, *Sıfırdan başlayalım*, yazılıydı.

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim," dedim Yaşlı Rhonda Hanım'a.

"'Çarkı Felek' yarışmasına çıktıktan sonra hayatımızın sonuna kadar rahatız."

Önce bir şey demedim, Yaşlı Rhonda Hanım ile kendimi bir hayat boyu birlikte düşündüm, birlikte bir hayat sürdürmemizi. Sonra, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedim.

"Ya zengin ve mutlu olacağım, ya da yoksul ve mutlu."

Mumları yaktı. Yüzümü yaklaştırdım, mumların sıcaklığını hissetim ve derin bir soluk aldıktan sonra bir üfleyişte hepsini söndürdüm.

"Ne diledin?" diye sordu Yaşlı Rhonda Hanım.

Fakat ona cevap vermeye fırsat bulamadım, çünkü mumlar birden tekrar alev aldılar. Derin bir soluk daha alıp bir kez daha üfledim. Bazıları söndü, fakat bazıları tekrar canlandı.

Yaşlı Rhonda Hanım güldü ve, "Hileli mum!" dedi.

Hepimiz katıla katıla güldük.

"Hadi, askerler," dedi Vern. "Desteğe ihtiyacı var." Hepsi pastanın, hileli mumların ve benim etrafımda bir daire oluşturdu ve hep birlikte bütün mumlar sönünceye kadar üfledik.

ÖZÜR

Bunun bir Teşekkür bölümü olması gerekiyordu. Ama benim teorim, "teşekkür" etmek istediğiniz birine muhtemelen bir de özür borçlu olduğunuzdur, en tekdüze suçlar ve ihlaller için bile. İşte özel bir suç sıralaması yapmadan özür ayinime başlıyorum. Öncelikle, babam. Babam öldü ve birbirimizi tanıdığımız zamanların çoğunda ben kendini beğenmiş küçük bir ukalaydım. Umarım o, o kadar kendimi beğenmiş ya da o kadar küçük ya da ya da o kadar her neyse o olmadığımı biliyordur... evet, üç şeyden ikisinin yok olması hiç fena sayılmaz. Küçük kız kardeşlerim, onlara karşı yeterince hoşgörülü olmadığım için özür dilerim; galiba fesatlık yapmaktansa onları daha çok nazlamalıydım. İşte böyle. Çarpık çurpuk hassasiyetlerimle elimden geleni yaptım ve umarım size daha iyi davranmayı öğrenirim. Annem: İnsanlar romandaki anne karakterinin sen olduğunu düşünecek olursa özür dilerim. İnan bana, sen değilsin. Bu bir kurgu; bir yalanlar demeti; Bayan Mohr'un benim sefil hayal gücüm nedeniyle acı çekmesi için hiçbir sebep yok. Eski karım, sanırım "eski" kelimesi bu özrü açıklıyor. Hatalar yapıldı... devam edelim. Üvey annem, lisedeyken rastalarım yüzünden bütün aile bitlendiği için özür dilerim. İçtiğim bütün barların sahiplerinden özür dilerim: Çalışırken içtim. Çok fazla içtim. Gerçekten. Anlamsızdı. Hepinize 20.000 $ gibi bir borcum var. Bütün eski kız arkadaşlarımdan, kirlettiğim her bir çarşaf için özür dilerim. Yazın hayatımdaki bütün özverili öğretmenlerimden –Susan, Kate, Andrew, Dan– özür dilerim; biliyorum, size hastalıklı bir şekilde musallat oldum,

ama cevap bekleyen sorular vardı, kahrolası cevaplar! Eski oda arkadaşlarım, evet, suçlamalarınızın hepsi doğruydu. CD'lerinizi çaldım, içkilerinizi içtim, sevgililerinizle oynaştım. En sevdiğim içki arkadaşlarım: Shana, Veronica, Marc, Matty, Jen L, Stix, Andrew B, Rick, Rob B, Michael A, Michael L, CY, Aubs ve Pep, Ro ve K: "Nasır gibi sızlayan karaciğerlere!" Sarhoşluk anında herhangi birinize söylediğim hiçbir şey mahkemede bana karşı kullanılamaz. Two Dollar Radio'dan Eric ve Eliza'ya erken bir özür: Sizi olağanüstü derecede tatsız bir şey yapacak kadar uzun süredir tanımıyorum, ama bir gün olacaktır. Amy ve Robyn'e, uykusuz gecelerde gönderdiğim e-maillerim sizi bıktırdıysa özür dilerim (Sabahın dördünde eğlenmeye çalışıyorsunuz!) Ve son olarak, Leota Antoinette: Bu bir özür değil, senin buna ihtiyacın yok; esnekliğin, tavsiyelerin, iyimserliğin, düşünceliliğin ve kocaman kalbin için sadece bir teşekkür.

"Mohr akışkan bir gerçekdışılığın topraklarında dolaşıyor. Bu kitabın sarsıcı ve sanrılı bir büyüsü var, sizi duvardan duvara çarpıyor." **BOSTON'S WEEKLY DIG**

Depersonalizasyondan mustarip, otuz yaşındaki Rhonda'nın ayak izlerini süren **BANA HAYATI YAŞANIR KILAN BAZI ŞEYLER**, cesur bir anlatıma sahip, yaratıcı ve hipnotize edici bir ilk roman.

Henüz çocukken annesi tarafından terk edilmiş ve ihmal edilmiş Rhonda, annesinin erkek arkadaşı tarafından istismara uğrar. Yıllar sonra, yetişkin olarak utanç verici bir deneyimin ardından, Rhonda'nın içindeki çocuk ortaya çıkar ve onu sorunlu geçmişiyle yüzleşmeye zorlayacak alışılmadık bir yere götürür.

Joshua Mohr büyüleyici bir üslupla, bizi olağanüstü ve unutulmaz bir karakterle tanıştırıyor.

Mohr'un alışılmadık ve ayrıksı tarzı bir Beat yazarının serinkanlılığını taşıyor. Amerikan edebiyatından yeni bir ses, iz bırakan bir karakter... İyi okumalar!

"Joshua Mohr'un Kafka, Lewis Carroll ve Haruki Murakami'yle çok fazla ortak yanı var. Mohr seksten, uyuşturucudan ve yıkımdan daha acayip bir şeye ilgi duyuyor." **THE RUMPUS**

THG
841302
BRO

aylak kitap

ISBN 978-605-9972-02-9

9 786059 972029